

Η ΕΥΝΑΙΚΑ

ΑΡ. 122

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η χειμερινή Μόδα

150 μοντέλα

Γεώργιος Παπαδόπουλος

Σ' αυτό το τεύχος:
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΤΡΟΝ

“Γνώμη”

Λανολίνη
Cana

Θα προφυλάξετε το
δέρμα σας από την άλ-
μύρα της θάλασσας
και τον καυτερό ήλιο
και θα το διατηρήσετε
ΝΕΑΝΙΚΟ-ΦΡΕΣΚΟ-ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ

- Λανολίνη ΚΑΝΑ: Για τα χέρια και το δέρμα.
- ΡΟΔΑΛΙΝΗ: Για το πρόσωπό σας.
- Κραγιόν ΜΑΟΡΙ: Για να έχετε ωραία χείλη.

ΓΙΑ
ΚΑΘΕ
ΓΥΝΑΙΚΑ

Το φρυαχτό της ομορφιάς

του προσώπου την ΗΜΕΡΑ
και την ΝΥΧΤΑ είναι η ΚΡΕΜΑ

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΡΟΔΑΛΙΝΗ: Για το πρόσωπό σας.
ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΚΑΝΑ: Για τα χέρια και το δέρμα.
ΚΡΑΓΙΟΝ ΜΑΟΡΙ: Για να έχετε ωραία χείλη.

Υδερ' από κάθε
κτένισμα...

με πόση λύπη βλέπετε τα
μαλλιά σας να μένουν
πάνω στο χτένι σας!...

“Έχετε ακόμη καιρό να τα βιώσετε...”

Μεταχειρίζεστε καθημερινά
το ΤΟΝΩΤΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

PETROLE Cana

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΙΤΥΡΙΔΑ • ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗΝ

ΕΤΟΣ 5ον ♦ ΑΘΗΝΑΙ, 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1954 ♦ ΑΡ. 122

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής Ε. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ Έκδότης

‘Αρχισυντάκτης ΑΛ. ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οίκον. Διευθ.: ΑΝΤ. ΝΟΜΙΚΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ γωνία Σταδίου και Σανταρόζα 1 ♦ Τηλέφ. 36-762

Τηλέφ. τυπογραφείων 36-555. Τηλέφ. πρεσβηρίων 26-343

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 6

ΕΝΩ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ

—Λείπει ένα κουμπι από το
πουκάμισό μου.

Αυτή είναι η κλασσική φρά-
ση που ακολουθεί την «καλη-
μέρα» ανάμεσα στα περισσό-
τερα ζευγάρια. Κι' επακολου-
θεί η κλασσικότερη:

—“Ε, άνθρωπος είμαι κι' έ-
γώ, το ξέχασα.”

Εκείνος κάτι θα ξαναπή, κι'
έτσι η αϊθρία ημέρα που χα-
ρίζει ο Πλάστης στην Οίκου-
μένη, θα ξημερώσει συνεφια-
σμένη για το ζευγάρι.

Μη σας φανή περίεργο αν
σας πω, ότι το κουμπι που λεί-
πει δεν υπάγεται στο κεφάλαιο
της νοικοκυρσύνης, αλλά ότι
ανήκει αποκλειστικά στο δι-
βλίο καλής συμπεριφοράς με-
ταξύ συζύγων. “Αν αντί ν' ά-
παντήσει η κυρία: “Ε, άνθρω-
πος είμαι κι' εγώ...” ή προαγω-
γή στο φοβερό εκείνο: “Πά-
ρε βελόνα και κλωστή και ράψε
το μόνος σου”, πη απλά κι'
εύγενικά: «Συγγνώμη, αγαπη-
τη μου, το ξέχασα, το έπεισέ με
θεωρείται λήξαν. Το προτιμώ-
τερο, φυσικά, απ' όλων αυτή
την κουμπολογία, είναι να μη
λείπει το κουμπι, που συχνά
δημιουργεί τα κουμπιά της “Α-
λέξιντας.”

Και να σου η μικροπαντρε-
μένη με τις αντιρρήσεις της:

—Στην Αμερική, λέει, οι
άντρες ράβουν μόνοι τους τα
κουμπιά τους, σιδερώνουν τα
πανταλόνια τους, ως και τη
λάντζα κάνουν λαμπίκο. Στην
Αμερική ο σύζυγος είναι σύν-
τροφος και όχι άγας!

—Ακούστε με, μικρή μου
κυρία, τώρα που τα λέμε κε-
κλεισμένων των θυρών και, φευ,
ανοικτών των ματιών του ισχυ-
ρού φύλου. Την ώρα που
ο “Αμερικανός ράβει, σιδερώ-
νει, ή κάνει τη λάντζα λαμπί-
κο, ή “Αμερικανός δέ βροίσκεται
εξαπλωμένη, πλήττοντας από
ανάδουλειά, καλή ώρα σαν έ-
σας. Αλλά, ή δε θα έχω γυ-
ρίσει από τη δουλειά της, ή
θα ξεροψηφεται πάνω από την
κατασρόλα, ή θα βολοδέρνει με
τά μωρά. Κάποιαν άσχαλία θά-
χη τέλος πάντων ή κυρία της
Αμερικής, όπου ή υπηρέτρια
είναι δυσεύροτο είδος πολυτε-
λείας, πρόνομο εκατομμυριού-
χων εις δολάρια. “Ας περιο-
ρίσουμε την αμερικανομανία μας
σ' άλλους ανάδυνους τομείς.
“Αμερικανικό ζευγάρι ση-
μαίνει αμοιβαίο έθεωμα για
το στερέωμα του σπιτιού, ση

μαίνει αίματηρή οικονομία για
μια μελλοντική εξασφάλισι.
Κοινόν αγώνα δίχως τέρμα.

—“Η μικρή κυρία διακόπτει:
—Καλέ τ' είναι αυτά που
μάς λέτε; “Ωστε όλες εκείνες
που γυρίζουν από θεάματα σε
ντάνσιγκ και κοσμικές πιάζ,
εργαζόμενες γυναίκες είναι;

—“Αποκλειστικά εργαζόμε-
νες, αγαπητή μου κυριούλα, ά-
φοι το ποσοστό των εργαζομέ-
νων γυναικών εντός ορίου ήλι-
κίας, έχει φτάσει στα 95% “Αλ-
λά ή εργαζόμενη “Αμερικανίδα
επιστρέφοντας από τη δουλειά
της, δε θα κουβαλήσει μαζί της
τον ψυχικό κάματο, για να τον
μεταφράσει σε γκρίνια. “Απ' έ-
ναντίας μόλις τινάξει από πά-
νω της τη ρουτίνα, αντί να
φορτωθί μ' εκατό κιλά παρα-
πονου για την “ανάξιοπαθία”
της, θ' ανοίξει διάπλατα τα
φτερά της πρόσκαιρης έλευθε-
ρίας της, για να τρέξει εκεί που
την καλεί ή χαρά και ή ζωή.
“Η “Αμερικανίδα μεγαλώνει με
την ιδέα της δουλειάς. Οί σπου-
δες της είναι ή εισαγωγή στη
μελλοντική απασχόλησί της.
Μέσα στο αίμα της είναι ή έρ-
γασία. “Ανάπηρη αισθάνεται
ξοδεύοντας άκαρπα τον καιρό
της. Στην “Ελλάδα, όμως, ένα
μεγάλο ποσοστό, βαρύνουσες
εκινάμε για τη δουλειά μας.
Και έχετε το γιατί: Διότι το
ποσοστό αυτό θεωρεί την έξω-
οικιακή εργασία προσωρινότη-
τα, ως όπου έρθη ο νυμφίος
να άρει τα βάρος δόκλεις της
οικογένειας. “Αν το αμε-
ρικανικό ζευγάρι μοιράζεται
τις δουλειές του νοικοκυριού, εί-
ναι γιατί παράλληλα μοιρά-
ζεται όλα τα βάρος και τις ευ-
θύνες του. “Η “Αμερικανίδα δε θα
παρουσιάσει λογαριασμούς ρα-
φρας στον άντρα της. Ούτε και
θα ζητήσει τ' απαιτούμενα για
το κομωτήριο. Στην “Αμερική
όποιος έχει τα μαλλιά έχει και
τα κτενιστικά. Αυτό είναι το
έμβλημα του αμερικανικού ζευ-
γους. Γι' αυτό και προκόβει.
Γι' αυτό και ο “Αμερικανός δε
θα πη στη γυναίκα του:

—Μου λείπει ένα κουμπι.
Μα κι' αν το πη, είναι βέ-
βαιος ότι δε θ' αντιμετώπιση
αντίρρηση, έχοντας υπ' όψει
του το συζυγικό Ισοζύγιο. “Ι-
σως ακόμα και οι δυο να κα-
τέχουν το μυστικό ότι αυτό το
κουμπι είναι το κουμπι της ε-
τυχίας.

ΜΑΡΙΑ ΙΩ. ΛΟΒΕΡΔΩΝ

“Η γωνιά της νέας κοπέλλας
ΜΕ ΤΗ ΝΕΑ ΜΟΔΑ

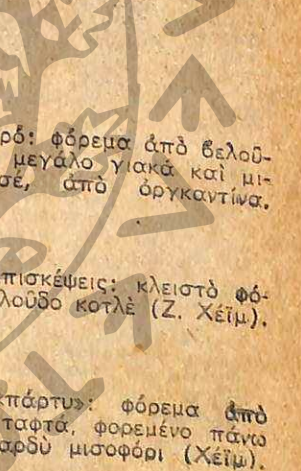

1 Μικρό καπέλακι από μαλακό
δέρμα που φοριέται πολύ άνε-
τα, άπάνω από μακρούς μαλλιάς.

2 Για κάθε ώρα: φούστα πλισέ. Ίσια και πουλόβερ πλεκτό.
3 Για το γραφείο: ταγιέρ από μάλλινο σκωτσέζικο ύφασμα που
συνδυάζεται πολύ ωραία από μάλλινη μπλούζα σε ζωηρό χρώμα.
4 Για τον περίπατο: παλτό φτιαγμένο από ελαφρύ μάλλινο ύ-
φασμα ανοιχτού μπλε χρώματος, ραμμένο σε ίσια άνετη γραμμή.

5 Μικρή κλός από τουήντ
σε χρώμα που να ταιριάζ-
ει με το ύφασμα του
παλτού και του ταγιέρ.

6 Για το χορό: φόρεμα από βελού-
δο κοτλέ με μεγάλο γιάκα και μι-
σοφόρι πλισέ, από όργαντινα.
7 Για τις επίσκεψεις: κλειστό φό-
ρεμα από βελούδο κοτλέ (Ζ. Χέιμ).
8 Για τα...«πάρτυ»: φόρεμα από
μπλε μαρλιν ταφτά, φορεμένο πάνω
από πολύ φορδύ μισοφόρι (Χέιμ).

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΤΗΤΟΣ

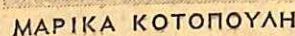
Η ἴση ἀμοιβή

Δημόσιος ἔπαινος

Συμβολαιογραφῖνες

100

ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΚΙ'ΟΙ ΘΕΟΙ

Καὶ ἤμουν τόσο υπερήφανη ὅ-

102

ΜΑΡΙΑ ΙΩ. ΛΟΒΕΡΔΟΥ
Τὰ μαθήματα τῆς ΧΕΝ

Σουηδὴ φιλόγνητος

Ἡ μεγάλη Μαοίκα

Ἡ γυναίκα στὴν Τουρκία

Ὁ κόσμος γάλασε ..

καίροι», που λέει και τὸ
γούδι τῆς ἐποχῆς μας.

Εὖγε στίς ὁδηγούς

Ἡ γυναίκα στὴν Τουρκία

Εκδόσεις

TO MOIPAIO...

Ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα...

Η ἑκτίεσι Θεσσαλονίκης

παρ' ἑαυτὸν ὅτι διαφορά περι-

Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ
Ε

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Οι διαφορές από πέρυσι ως φέτος

Καπέλο "γαλέτα" προς το μέτωπο
Καπελάκι που φοριέται πίσω

Μασχάλη φαρδεια
Μανικοκόλλησι χαμηλό
Μασχάλη κανονική
Μανικοκόλλησι στον ώμο

Μέση πολύ σφιχτή
Μπούστος περιορισμένος
Μέση εύρυχρη
Μπούστος μακρύς

Γοφοί φουσκωτοί
Γοφοί λεπτοί

Φούστα φαρδεια 35 εκατοστά από το έδαφος
Φούστα στενή 40 εκατοστά από το έδαφος

1954

1955

ΜΙΑ νέα σαιζόν αρχίζει — ένας καινούργιος τύπος γυναίκας δημιουργείται! • Η σιλουέτα είναι με μακρύ μπούστο • Οι ώμοι στενοί, το στήθος περιορισμένο, μέση όχι πολύ τονισμένη, πλάτες εύρυχρες και συχνά μπλουζέ. • Στενοί γοφοί και φούστες ανεπαίσθητα κοντύτερες για την ημέρα. Για το βράδυ τρία μάρκα: Κοντές, μακρές κι ως τον αστραγάλο

Η ΦΕΤΕΙΝΗ μόδα θυμίζει λίγο την εποχή του 1920 δεν αγνοεί όμως ούτε μία στιγμή το θέλημα και τη θηλυκότητα της γυναίκας, που τα προσαρμόζει στο πνεύμα της εποχής μας! Το κλού της έφετεινης χειμωνιάτικης μόδας είναι τα ανσάμπλ: Φορέματα και μαντό, ταγιέρ και ζακέτες, φούστες και ρεντιγκότες, όλα φτιαγμένα το ένα για το άλλο από το ίδιο ύφασμα, στο ίδιο χρώμα ή από ύφασμα που να συνδυάζονται αρμονικά.

Οι ρεντιγκότες και τα παλτά παρουσιάζονται με λειψό μάρκο, τρουά - κάρ ή έννεα δέκατα.

Οι ζακέτες με μακρές μπάσκες και χαμηλές τσέπες. Πολλά από αυτά είναι φοδραρισμένα και άλλα πάλι γαρνιρισμένα με ωραίες και βαρυτιμες γούνες όπως βιζόν, όσελό, καστόρι, ερμίνια κ.λ.π.

Τα ντε - πιές εμφανίζονται σε διάφορες ποικιλίες. Πολλά μοιάζουν σε φορέματα με χαμηλή τάλια έτσι, που δημιουργούν την ψευδαίσθηση πουλόδερ. Άλλα συγγενεύουν με τα ταγιέρ, δείχνουν σαν ίσιες ζακέτες που τελειώνουν στους γοφούς. Έχουν μεγάλους γιακάδες σαν πελερίνες, είτε μόνο ντραπισίματα γύρω ζ.π' το λαιμό.

Μεγάλες αντιθέσεις παρουσιάζουν τα ταγιέρ. Τα κλασσικά παραμένουν με κοντές μπάσκες, τονίζουν τη μέση και τους γοφούς. Τα καινούργια μακραίνουν αισθητά, στενεύουν στους ώμους και στους γοφούς και αφήνουν άνετη τη μέση.

Όσο για τους γιακάδες, όταν δεν καταργούνται εντελώς, παρουσιάζονται αρκετά εξεζητημένοι, που τυλιγονται γύρω στο λαιμό, ή πλαταίνουν αφήνοντας τον ελεύθερο.

Τα φορέματα φουρνό είναι αυτά που προτιμά η καινούργια μόδα για το απόγευμα.

γευμα. Έχουν συνήθως μακρύτερα και τρουά - κάρ. Όταν δεν έχουν μακρύτερα, τότε σκεπάζονται με μπολέρ, σπένσερ και εσάρπες, που παρέχουν τη δυνατότητα της αλλαγής του μοντέλου. Στα τελείως έξωμα, που είναι σπάνια, δεσπόζουν τα όβελ ντεκολτέ και άλλα σε σχήμα Υ, ανοιχτά στους ώμους.

Η προτίμησι των μεγάλων δημιουργών της μόδας, στράφηκε φέτος στα μαλακά ύφασμα όπως τά: ζέρσεϋ, φανέλλες, κασμίρ, έταμιν, μάλλινα κ.λ.π.

Τα χρώματα που κυριαρχούν, είναι: Το μαύρο και το άσπρο, πολύ συχνά συνδυασμένα, και οι διαβαθμίσεις του καφέ και μπλέ. Έκείνο όμως που υπερρέχει αισθητά είναι το κόκκινο σε όλες τις αποχρώσεις του.

Τα καπέλα πέφτουν προς τα πίσω. Κυριαρχεί η φόρμα Καλότα που παρουσιάζεται ως μπερέ, κουάφ, κλός. Και τέλος, επανέρχεται στις δόξες του το τυρμπάν.

Μεγάλη σημασία δίνει η φετεινή μόδα στα κοσμήματα που τα θέλει απλά αλλά πάντοτε διαλεγμένα με πολύ γούστο. Ο Ζάκ Φατ λανσάρει τις έντελως καινούργιες άγκράφες από στράς που συγκρατούν με χάρη τα ντραπέ του γιακά και τις σούρες του μανικιού.

Πολλές φορές μία απλή κορφίτσα κοσμεί το ρεβέρ ενός ταγιέρ ή το πλαϊνό ενός καπέλου.

Τα παπούτσια έχουν και αυτά τα κοσμήματά τους. Η γόβα από σατέν, στον τόνο του βραδυνού φορέματος, στολίζεται με μία απλή άγκράφα ντυμένη με το ίδιο ύφασμα. Η γόβα από βελούδο μαύρο, ο νεωτερισμός του Ντιόρ, γαρνίρεται με ούριτσες από έρμινια.

Τα βραδυνά φορέματα έχουν πλούσια κεντήματα.

Στον τομέα των άξεσου-άρ βρίσκουμε μεγάλα γούνινα μόνσον που κρατιούνται με τα παλτά, τα ταγιέρ και τα φορέματα. Τσάντες από γούνες με ελαφρό τρίχωμα, όπως το μπραϊτσ-βάντς, με ωραία φερμουάρ, τσάντες σπόρ δερμάτινες με χονδρά χέρια.

Τέλος συνηθίζονται πολύ οι μακρές και λεπτές όμπρέλες που προσθέτουν χάρη και ολοκληρώνουν την αρμονία της γυναικείας κομψότητας.

Z A K Φ A T

Η περίφημη γραμμή Στομάχι και γοφοί πασιμένοι.

Πλάτες φουσκωτές, φαρδιές που φθάνουν ως κάτω από τη μέση.

Ζώνη χαμηλή. Κορσάζ πουλόδερ, καρνιγκάν.

Μπλουζες μπουφάν.

Γούνες για όλες τις ώρες.

Παλτά ίσια, φαρδεια.

Μεγάλη σημασία

στα ντεκολτέ.

Χρώματα:

Γκρί, καφέ με

έντύπωση μετάλλου,

μαύρο.

ΥΜΠΕΡ ΝΤΕ ΖΥΒΑΝΣΥ

Σιλουέτα λεπτή, ελαστική, έμπνευσμένη από την εύλυγσία και την κομψότητα της έρμινας.

Ταγιέρ

που θυμίζουν φορέματα

ντε - πιές και

παλτά ίσια με

μεγάλους, πλατείς

γιακάδες.

Φορέματα σουέτερ.

Ραφές που λεπταίνουν

τη σιλουέτα.

Μπλουζες με

κουκούλες.

Ύφασμα νεα:

μίμησις πλεκτού,

έντύπωση εύλου

επάνω σε σατέν.

Χρώματα:

παστέλ, κόκκινο, βιολέ.

ΖΑΚ ΧΕΪΜ

Γραμμή λεπτή.
Μέση
έπίσης λεπτή
κυριαρχημένη από
κορσάζ ντεμι-μπλουζέ.
Άνεσις στο φάρδος
και στην πλάτη.
Τό εμπρός ίσιο.
Τό στομάχι εφαρμοστό
πρός τὰ μέσα.
Κοκτέιλ και βραδυνά:
έξελιξις της
γραμμής «τρομπέτα»,
φάρδος φερόμενο
έμπρός.
Πολλές γαρνιτούρες
από γούνες.
Χρώματα:
τὰ σχεδόν μαύρα,
καφέ μανιταριού,
πράσινο χρυσόμυιγας.

ΠΙΕΡ ΜΠΑΛΜΑΙΝ

Τὴν ἡμέρα,
σιλουέτα ἴσια.
Τάγια ποὺ
χαρακτηρίζεται ἀπὸ
ζώνες χωνευτές,
τοῦ ἰδίου
ὑφάσματος. Μπούστος
ὄχι εφαρμοστός.
Κορσάζ ποὺ
μακραίνει τὴν τάλια.
Ρεντιγκότα ἴσια
μὲ ἐλάχιστη
μέση.
Ἀπογευματινά:
ἄλλο ὡς
«μπαρίνο» καὶ ἄλλο
ὡς ποτηρίου
σαμπάνιας.
Βραδυνά:
Φάρδη μὲ λούκια,
κεντήματα πλούσια.
Χρώματα:
μαύρο, πετρόλ, καφέ,
κόκκινο.

ΜΑΝΓΚΕΝ

Μεγάλη άνεσις,
ποὺ ἐκδηλώνεται στοὺς
ἀνεδατοὺς γιακάδες.
Πλάτες
ποὺ μπλουζάρουν,
τάλιες ποὺ
γλιστροῦν χαμηλά.
Φοῦστες φαρδεῖες
καὶ ντραπέ.
Τὰ ταγιέρ δίνουν
μάκρος, κουμπωμένα
ἢ σφινγμένα
στὴ μέση χωρὶς
ὕπερβολή καὶ
ποικίλλονται μὲ
γραβάτες.
Κοκτέιλ: ζακέτες
ἐπάνω ἀπὸ φορέματα
ντεκολτέ.
Βραδυνά: Φοῦστες
κοντές εὐκίνητες
ἢ μακροὺς πλισέ.
Χρώματα:
μώβ, μπλέ, γκρί,
κόκκινα.

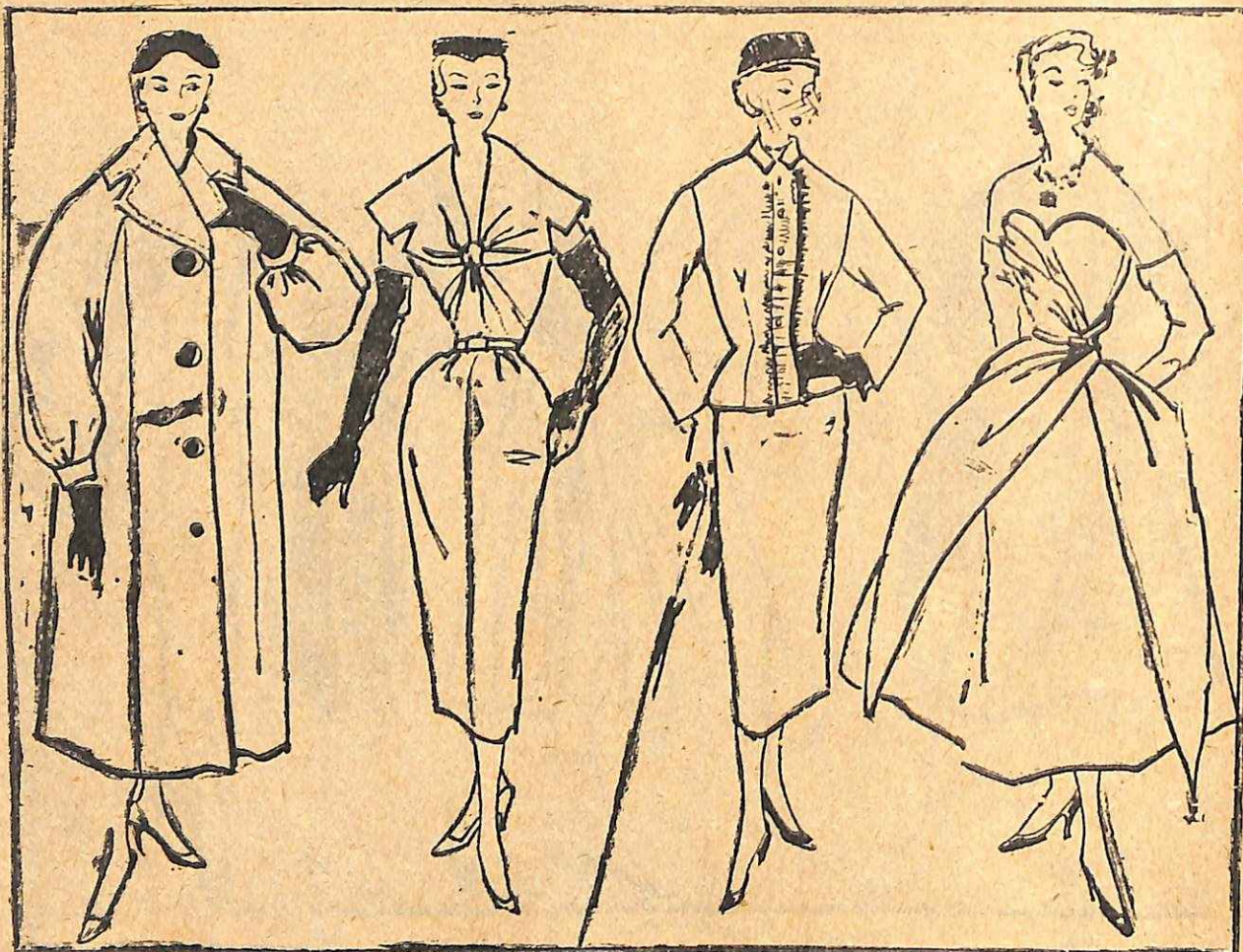
ΖΑΝ ΠΑΤΟΥ

Γραμμή ἴσια ποὺ
φαρδαίνει στοὺς
γοφούς μὲ χωνευτὰ
λούκια.
Φορέματα ποὺ
θυμίζουν κροσπὴγία.
Ταγιέρ εφαρμοστά,
συμπληρωμένα πολλὰς
φορὲς μὲ κάπες.
Μαντὸ φοδραρισμένα
ὀλόκληρα μὲ
γούνες.
Παλτὰ ἴσια, στὰ ὁποῖα
χρησιμοποιοῦνται
συχνὰ τὰ κουμπιά.
Βραδυνά:
Φορέματα ποὺ φθάνουν
ὡς τὸν ἀστράγαλο
ἢ κοντὰ μόνον
ἐμπρός καὶ μὲ οὐρά.
Κεντήματα.
Χρώματα: Καφέ,
κόκκινο, μπλέ μαρέν.

ΜΑΝΤΛΕΝ ΝΤΕ ΡΟΚ

Γραμμή «Φραγκόκοτα». Γοφοί λεπτοί και εφαρμοστοί, μέση εύλυγστη. Πουλόνι σε αντίθετα χρώματα. Ρεντιγκότα σε γραμμή παλαιού στυλ. Ταγιέρ με φούστες στενές. Μεγάλοι γιακάδες που παίρνουν διάφορα σχήματα. Κουμπιά στη σειρά, που μικραίνουν όμαλά εκ των άνω προς τα κάτω. Το μαντό αποτελείται από δυο κομμάτια. Φορέματα από τουήντ χειροποίητα. Γούνες: ρενάρ κόκκινη, μαϊμού μαύρη, σινισλά. Υφάσματα: μάλλινα και σελοφάν, ζέρσεϋ, βελούδο, τουήντ καπιτονέ. Χρώματα: κόκκινο, μπλέ.

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΝΤΙΟΡ

Σώμα σβέλτο που θυμίζει το γράμμα «H». Στήθος ψηλά, λίγο τονισμένο, ώμοι στενοί, κορσάζ άνετο, τάλια μακρυνά. Ζώνες πάνω στους γοφούς. Ντραπαρίσματα στο λαιμό απλά. Ταγιέρ: μπάσκες πιο μακρυές που μόλις ξεκολλούν από το γοφό. Φούστες ίσιες ή πλισέ μάλλον κοντήτερες. Χρώματα: καφέ, μπλέ, κίτρινο, κόκκινο.

ΖΑΝ ΝΤΕΣΣΕΣ

ΜΑΓΚΥ ΡΟΥΦ

Πολυτέλεια, λιτότης, εύλυγισια. Σούρες γύρω από το λαιμό. Μαρτενγκάλ σουρωτές. Μανίκια φουσκωτά με βολάν. Γραμμή του κορσάζ απλή. Φοδραρίσματα εξεζητημένα: λαμέ, βιζόν. Γιακάδες γούνινοι με μεγάλο τρίχωμα. Σύνολο: τρουά πιές. Άρμονία στις αποχρώσεις μαύρου και γκρέζ, άσπρου και χρυσού, μπέζ έλαφιού. Στα βραδυνά πολλά φάρδη. Ντραπαρίσματα σαν πέταλα λουλουδιών.

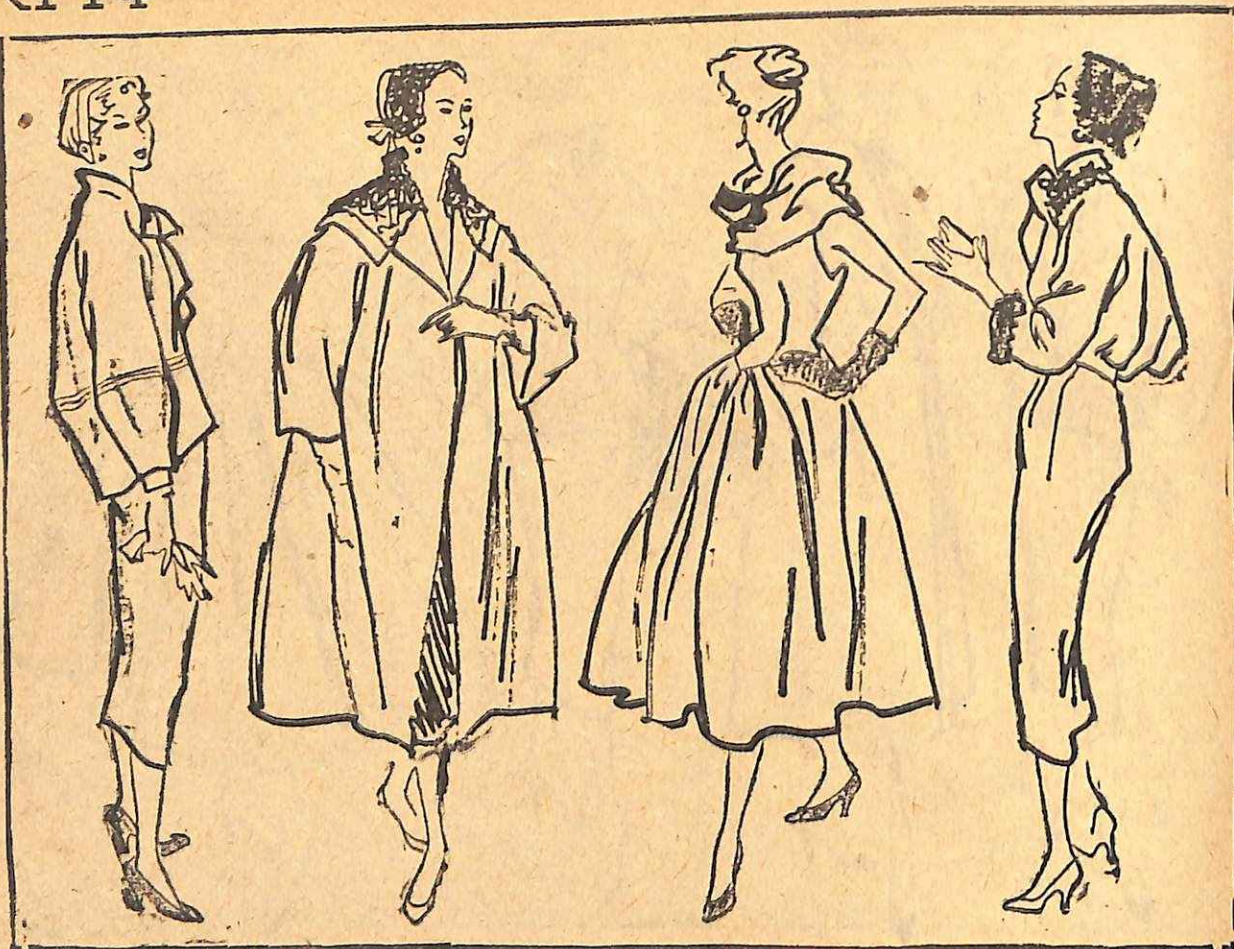

Γραμμή «H» διορθωτική της νύχτας, με κουμπιά για την ημέρα και γραμμή «Λωτός» για βραδυνά. Ρεντιγκότες 7)8 που κάνουν καινούργια έντύπωση. Μαντό κάπως φορδειά. Φορέματα εφαρμοστά στο στήθος. Γοφοί τονισμένοι, μέση λεπτή. Μπορντούρες γούνινες. Τρένς-κόντ για βράδυ. Φορέματα βραδυνά άνεπύσημα ως τον αστράγαλο. Υφάσματα: «σέτλαντ», τουήντ, «τοπέ», βελούδο, σατέν. Χρώματα: όλα τα κόκκινα.

ΖΑΚ ΓΚΡΙΦ

Γραμμή «λικνιστική»,
Τόνοι ζωντανοί
που ποικίλλονται με
σκοτεινούς,
γκρί και μπέζ, ρόζ.
Το βράδυ μαύρο.
Μαντό «τρούα - κάρ»,
Μπλουζες
που σχηματίζουν
γραμμή καμπούρας.
Αμπισμάν:
έβαλ που μεγαλώνει
τις πλάτες,
στύλ εθιρερό που
μικραίνει το στήθος,
πένσες που ξεκινούν
από το ίδιο
σημείο και ανοίγουν
σαν διχάλα,
πένσες σαν εκόμας,
λούκια χωνευτά.
Υφάσματα:
σατέν σιφόν, τουήντ,
άστρακάν.

NINA ΡΙΤΣΙ

Επίδρασις
18ου αιώνου.
Εσάρπες που
τυλίγονται:
Εντυπώσεις από
ανάγλυφα: ζαμπό,
μπλουζες μπουφάν,
κόμπι.
Μανίκια στενά.
Μαντό: εφαρμοστά στο
κορσάζ και φαρδιά
κάτω.
Φούστες α λα
«Μαρία Άντουανέττα»
Φορέματα βραδυνά:
μανίκια μακρού.
Παλτά Ίσια.
Ταγιέρ με χονδρά
υφάσματα.
Γιακάδες από γούνα
με δέσιμο από
σατέν.
Χρώματα: κόκκινο
σπασμένο,
μπλε άπαλό,
μαύρο με ζωηρά
στίγματα.

ΠΙΕΡ ΚΛΑΡΑΝΣ

Γραμμή «κηροπήγιο»
Ίσια, πολύ εφαρμοστή
στο σώμα.
Μεγάλη σημασία
στην πλάτη: εύρυχωρη.
Ποδιές χωριστές.
Φορέματα που δίνουν
την εντύπωση ότι
φοριούνται το
μπρός-πίσω.
Μανίκια μεταξύ
τραυά-κάρ και μακού.
Οί φούστες κοκτέιλ
πάντα κλός.
Απρόοπτες αντιθέσεις
στα υφάσματα.
Χρώματα:
καμένου καφέ,
κόκκινο σκοτωμένο,
πράσινο, γκρί.

ΖΑΝ ΛΑΝΒΕΝ (ΚΑΣΤΙΛΛΟ)

Τριών ειδών σιλουέτες:
1. «Κεραυνός»:
Λεπτή, εύλυγιστη.
Μέση όχι τονισμένη,
γοφοί λεπτοί.
Μανικοκόλλησι
χαμηλή. Γιακάδες
μεγάλοι, ξεχειλωτοί,
που αλλάζουν σχήμα
2. «Καμπάννα»:
Φαρδιά, για το
άπόγευμα, μέση λεπτή,
φούστες φουσκωτές,
μπολερό και
εσάρπες.
3. «Ανεμοστρόβιλος»:
Για το βράδυ.
Φάρδος πεταγμένο
προς τα πίσω,
πλισέ που θυμίζουν
δεντάλια.
Χρώματα:
άκαθούρδιστου καφέ.

Γραμμή «Συνετής»,
πρώ ακολουθεί
άκριδώς τις γραμμές
της σιλουέτας,
χωρίς να τις
παρομορφώνει.
Φορέματα ίσια, κομψά.
Ταγιέρ με μπάσκες
πίο μακρές.
Χρώματα: αποχρώσεις
του κόκκινου, μπλέ,
έκαίγ.

ΟΥΕΡΟ

Φάρδος συγκρατημένο,
σιλουέτα που
ξεγαλάει το μάτι.
Ταγιέρ σε διάφορες
γραμμές. Γούνες.
Για το βράδυ:
φορέματα «φουρό»
ντραπέ.

ZERMAIN LEKONT

Γραμμή ίσια έμποδος
και στα πλάγια.
Φάρδη ριγμένα προς
τα πίσω.
Μπουστος εύρυχωρος,
σε αντίθεσι προς
τους εφαρμοστούς
γοφούς.
Προτίμησις προς τα
κάθε είδους σύνολα.
Μαντό φαρδιά,
γούνες, ρεντιγκότες.
Για το κακταίηλ.
το θέατρο ή το βράδυ,
δύο γραμμές:
πολύ εφαρμοστή ή
πολύ φαρδιά.
Χρώματα: αποχρώσεις
του καφέ, κόκκινο,
μπλέ, γκρι-μαύρο.

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑ ΨΙΧΟΥΛΟ ΣΤΗ ΣΤΕΡΝΑ

ΤΟΥ ΗΛ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΡΑΔΑΚΙ, στην πλατεία θεράντα του ρετιρέ, που βλέπει, προς το πάρκο. Ένα θροσσερό, ήμισθινοπρωινό αεράκι ανακατεύει την πράσινη θάλασσα της θλαστήσεως κι, έπειτα, αψηφορίζει προς τα ύψη, κάνει παιχνίδια με τα μαλλάκια της όμορφης γυναίκας, της ψιθυρίζει κρυφολογα στο αυτί της, επιχειρεί αναιδείς καταδύσεις στο υπέροχο νεκολτέ της και πραγματοποιεί αδιάκριτους στροβίλους, με μοναδικό σκοπό, να μεταβάλει τη φούστα της σε... αλεξίπτωτο, με όλες τις επαπειλούμενες συνταρακτικά θελκτικές... αποκαλύψεις. 'Η γυναίκα αμύνεται, με γελάκια πονηρά, ο άντρας καπνίζει το τσιγάρο του και...

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Δεν μπορώ να φαντασθώ κάτι πιο πικάντικο, απ' αυτό το παιχνίδι του ανέμου με τις γυναικείες φούστες... (με αξιώσεις «φιλοσοφικού» αποφθέγματος). Είναι, για τις αντρικές αισθήσεις, ό,τι είναι ή... μουστάρδα για το ψτό!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (πειραγμένη).— Ξέρεις πολύ καλά, πως όλες οι γυναίκες, σε παρόμοιες περιπτώσεις φροντίζουν να συγκρατούν τη φούστα τους, μέσα στα όρια της ευπρέπειας.

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Και στην περίπτωση αυτή, οι κινήσεις τους, τα γελάκια τους, οι πονηράδες των ματιών τους, δεν πετυχαίνουν τίποτα περισσότερο, από το να κάνουν τη... «μουστάρδα» πιο πιπεράτη!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— «Ε, είσαι άνοικονόμιστος!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (είρωνικά).— Έγώ;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Άλλά, ποιος;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Οι... γυναίκες!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. (με αγανάκτηση).— Τι κάνουν, δηλαδή, οι γυναίκες;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Κάνουν ό,τι μπορούν, για να είναι συνεπείς στον φυσικό τους ρόλο.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Και... τί είναι στον «φυσικό τους ρόλο»;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με τσιτά).— Φιλάρεσκες. Έμπρηστικές. Α-

στατες. Άπιστες. Άσπλαχνες. Έπικίνδυνες.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Μπράβο! (με είρωνικό θαυμασμό). Μόνος σου τα... βρόγκες όλα;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με ύπεροπτική μετριοφροσύνη).— Όχι, αδερφέ! 'Η πείρα των αιώνων τα βρήκε!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (είρωνικά).— Την όποια «πείρα» εκπροσωπείτε σεις, οι άντρες, με γρόπον έτσιθελτικό, ελαφρώς ανόητον και κάπως εγωϊστικό.

Ο ΑΝΤΡΑΣ (ξαφνιασμένος).— Γιατί όλα αυτά τα... «εκοσμητικά»;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Είναι απλούστατο, χρυσέ μου.

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Έγώ δεν το καταλαβαίνω!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Με λίγη καλή θέληση, θα με καταλάβεις. Έχεις δη, τί γίνεται, όταν πέσει ένα ψιχούλο, σε μία στέρνα του Έθνικου Κήπου;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με έκπληξη).— Τί γίνεται;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Δεν έχεις δη;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Πώς... Χυμάνε όλα τα ψάρια, ποιά θα το πρωτοδουτήση!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— «Α, μπράβο! Λοιπόν στην περίπτωση μας, η στέρνα του Κήπου είναι ή κοινωνία. Το ψιχούλο είναι ή όμορφη γυναίκα.

Ο ΑΝΤΡΑΣ (έκπληκτος).— Και τα ψάρια;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Είναι οι....

άντρες! Μόλις μία όμορφη γυναίκα ξεμυτίσει στην κοινωνική ζωή, όλοι οι άντρες χυμάνε, ποιος θα την πρωτοδουτήση. — όπως τα ψάρια το ψιχούλο! — (με χαμόγελο) Για έλα, μία στιγμή, στη θέση του ψιχουλού — παρντόν, της γυναίκας ήθελα να πώ. Τι πρέπει να κάνω; Να δώσω έλπίδες σε όλα τα λιχούδικα «ψάρια», χωρίς να καταλήξω στον... οίσοφαγο κανέναν; Τότε θα την βαφτίσετε έν χορό, φιλάρεσκη και έμπρηστική! Να ξεχωρίση δυό — τρείς... «οίσοφαγους» και να τους προτιμήση; Τότε θα την αποκαλέσετε άσπλητη, κι' έπικίνδυνη. Να διαλέξη μόνον ένα και σ' αυτόν ν' έρωσιωθή, περιφρονώντας όλους τους άλλους;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Αυτό να κάνω!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Τότε οι περιφρονημένοι, που θα είναι και οι πολλοί, θα της κολλήσουν τη ρετινιά της σκληρής και της άσπλαχνης. (συμπερασματικά) Κι' έτσι, θα ολοκληρωθή ό κύκλος των «φυσικών ιδιοτήτων» τις όποιες απέδωσες προηγουμένως σε όλες τις γυναίκες! (με χαμόγελο) Βλέπεις έσύ κανένα τρόπο, για να αποφυγή μια γυναίκα, όλα αυτά τα έπιθετα, που της έχετε έτοιμάσει;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (μπεδεμένος).— Μά...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (γελαστά).— Δεν βλέπεις, έ; Μά είναι πολύ φυσικό, αγαπητέ μου. Και ξέρεις, γιατί;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Γιατί;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Γιατί τα έπιθετα αυτά δεν ανήκουν, στην πραγματικότητα, στην ίδιουσυνκράσια της γυναίκας.

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Άλλά που ανήκουν;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Άνήκουν στην... έρωτική λαίμαργία των αντρών! Αυτή τα «γεννάει», αυτή τα «έκτρέφει» και αυτή τα «διαδίδει». Τι μπορούμε να κάνουμε έμεις; Άν, πράγματι, είχαμε ένα ελάττωμα, θα μπορούσαμε να αγιασθούμε κι' έπιτέλους να το αποβάλλουμε.

Όταν, όμως, δεν τόχουμε, πως να το... διώξουμε; Συνήθως, δίδωμε κανείς, κάτι που έχει! Μήπως έχω άδικο;

(Μεγάλη σιγή. 'Ο άντρας, καίφινιδιασθείς, άνασυγκροτεί τις... αποφθεγματικές του πεποιθήσεις περί γυναικών, πρακτικόν να ένεργηση... άντεπιθεσι. Προς το παρόν, όμως, μένει άναπολόγητος και, μοιραίως, έπακολουθεί, έστω και προσωρινή...)

Αύλαία

Ένήλικη

Χειρνομώντας παραγμένα όρμησε στο άστυνομικό τμήμα της Νιπογκάτα ο Άλμυρσας, γέρος 84 χρονών, και κατήγγειλε ότι ο Αντόνιο Γκομέζ, 63 χρονών, άπήγαγε την κόρη του.

Ο άστυνομός θέλησε να πληροφορηθή τις λεπτομέρειες της άπαγωγής και καθώς έγραφε, ρώτησε το μνηστή:

— Πόσων χρονών είναι ή κόρη σας;

— Έξηναέως, σενόρ, άπάντησε αυτός.

Οι άστυνομικοί ξανακάθισαν στις θέσεις τους, γιατί ή άπαχθείσα ήταν πρός τεσσαράκονταέτις ένήλικη.

Έγκυκλοπαίδεια της στιγμής

Γιατί φιλούμε

Κατ' άρχήν φιλούμε ένα πρόσωπο γιατί μας άρέσει ή γεύσι, λένε μερικοί ειδικοί. Αυτό φαίνεται παράδοξο αλλά δεν είναι. Οι Έσκιμώοι τριβουν τις μύτες τους, άλλοι λαοί πιέζουν τις μύτες κι' άλλοι αγγίζουν τις γλώσσες τους. Έυείς αγγίζουμε τα χείλη. Άλλά κάθε μία απ' αυτές τις εκδηλώσεις εκπληρώνει τον ίδιο σκοπό. Μας δίνει τη γεύσι ή την όσμη ενός προσώπου που αγαπούμε, πράγμα που με τη σειρά του μας δίνει το αίσθημα της στενής σχέσεως με το αγαπημένο πρόσωπο. Υπάρχουν μερικές φυλές (ίθαγενείς της Πολυνήσις και της Μαδαγασκάρης ιδίως) που δεν ξέρουν τί είναι το φίλημα. Υπάρχει επίσης μία μακρινή δόρεια φυλή που θεωρεί το φίλημα άσχημο, μολοντί το να κάνουν μπάνιο με τη φίλη τους γυναιό δεν το θεωρούν διόλου άσχημο.

Η έληά και το χιόνι

Όταν χιονίζει λένε συνήθως ότι ή παραγωγή των έλαίων θα είναι άφθονη, κι' αυτό είναι σωστό. Γιατί όμως; Όπως είναι γνωστό, τα κλαδιά των έλαιόδένδρων που κάνουν έληές μία χρονιά, δεν ξανακάνουν άλλες, αλλά δγαίνουν καινούργια κλαδιά. Έτσι, ένα μεγάλο μέρος της ζωτικότητας του δέντρου σπαταλάται για το μέγαλωμα των καινούργιων κλαδιών. Όταν όμως χιονισή, έπειδή ή έληά είναι δέντρο θερμών κλιμάτων, το μέγαλωμα των κλαδών σταματά. Έτσι όταν έλθη ή έποχή της καρποφορίας, ή ζωτικότητα του δέντρου δεν ξαναπλητεί στην αύξησι της θλαστήσεως, αλλά στην παραγωγή καρπού, ή όποια τότε είναι άφθονη.

Το πιο κρύο μέρος του σώματός μας

Έκτός από την καρδιά ώρισμένων γυναικών, το πιο κρύο μέρος του σώματος είναι τα δαχτυλα των ποδιών. 'Η θερμοκρασία τους κυμαίνεται πάντοτε μεταξύ των 29° και 30°, σ' όλες τις έποχές του χρόνου. Τη μεγαλύτερη θερμοκρασία την έχει το δέρμα του μετώπου, που είναι πάνω από 35°. Μικρότερη θερμοκρασία έχει ό κορμός του σώματος. Πιο μικρή ακόμα έχει το δέρμα των χεριών.

Η θερμοκρασία του μετώπου διατηρείται ακόμα κι' όταν ψυγανόβουν άκρετά τα άλλα μέρη του σώματος. Τότε άνάμεσα στο μέτωπο και το μεγάλο δάχτυλο των ποδιών μπορεί να υπάρχει μία διαφορά θερμοκρασίας 10°. Από την θερμοκρασία του μετώπου, έπειδή στον ύγιή άνθρωπο είναι πάντοτε σταθερή, μπορούμε να καταλάβουμε άν ένας άνθρωπος είναι άρρωστος. Όταν το παιδί δεν αισθάνεται καλά, άμέσως ή μητέρα του το κυττάζει στο μέτωπο. Άν το μέτωπό του είναι πολύ ζεστό, θα πη πως κάτι το άνωμαλο συμβαίνει στο σώμα.

Ο άνθρωπος που νίκησε το φόβο μέσα σε μιὰ βραδυά

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του Βάν Τζόνσον ως εδώ και ένα χρόνο ήταν η ιστορία ενός ανθρώπου που τον βασάνιζε ο φόβος. Ο φόβος ν' αντικρύσει το κοινό ήταν ένας εφιάλτης που τον τυραννούσε χρόνια και παρέλυε κάθε του έκδηλωσι. Ένας φόβος αδικαιολόγητος, παθολογικός, που είχε τις ρίζες του κάπου βαθειά μέσα στη ψυχή του, ένας φόβος που τον γεννούσε η αμφιβολία κι η έλλειψη αυτοπεποίθησης.

Η περσινή εμφάνισή του όμως στο περίφημο «Κοπακμπάν» του Λας Βέγκας, έκανε ένα θαύμα που δε θα το κατώρθωνε ο καλύτερος ψυχολόγος. Μεταμόρφωσε τον Βάν Τζόνσον σε άλλον άνθρωπο. Μετά την επιτυχία του, αφού τραγουδούσε μπροστά στο πιο εκλεκτό κοινό και στους πιο αυστηρούς κριτικούς κι' αποθεώθηκε, μπόρεσε να νικήσει το φόβο που πάθαινε μπροστά στον κόσμο. Κατόρθωσε απότομα να ξελευθερωθεί από το τράκ, από τον εφιάλτη της αμφιβολίας, που τον βασάνιζαν στα δέκα χρόνια της καλλιτεχνικής του ζωής. Έτσι μπορεί κανείς να πει πως από πέρσι άρχισε μια νέα καλλιτεχνική ζωή για τον Βάν Τζόνσον. Έγινε άλλος άνθρωπος και άλλος ήθοποιός...

Αυτά σκεπτόμουν, καθώς

Συνέντευξη με τη συνεργάτιδά μας Ρ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Αυτό το χαμόγελο δίνει τόση γλύκα και λάμψη στο πρόσωπό του που σβύνει ακόμη και τις... πανίδες του!

Είχαμε γνωρίσει την προηγούμενη βραδυά στην επίσημη πρεμιέρα της ταινίας του «Ανταρσία του Κέν» Με θυμήθηκε μόλις με είδε και με πλησίασε στο διάλειμμα του γυρίσματος σφίγγοντάς μου θερμά το χέρι ενώ εγώ σαν χαμένη μόλις μπόρεσα ν' αρθρώσω λίγα συγχαρητήρια λόγια για το υποβλητικό παίξιμό του που είχε παρακολουθήσει λίγα λεπτά πριν. Έχω δη πολλούς ήθοποιους από πολύ κοντά, και συνήθως η εμφάνισή είναι πάντα απογοητευτική. Με τον Βάν Τζόνσον έγινε το αντίθετο. Είναι πολύ πιο αξιολάπητος, πιο γοητευτικός απ' ό,τι τον ξέρουμε. Αυτό εξηγεί τη μεγάλη επιτυχία που έχει στο θέατρο.

—Τί έχετε υπ' όψιν σας μετά από αυτή την ταινία; τον ρώτησα καθώς κάθισε σε μια πολυθρόνα δίπλα μου.

—Τίποτα το συγκεκριμένο. Αυτή τη φορά θα ξεκουρασθώ λίγο και θα χαρώ την Εύρωπη.

—Μά δεν είναι νομίζω η πρώτη φορά που έρχεστε εδώ.

—Ναι είχα ξανακάνει ένα ταξίδι αναμνηστικής με τη γυναίκα μου το καλοκαίρι του 1951. Αγόρασα ένα αυτοκίνητο το έδωκα γύρισα τη Γαλλία, 'Ελβετία, 'Ιταλία και 'Αγγλία. Είχαμε περάσει θαυμάσια τότε.

—Είναι κι' η κ. Τζόνσον εδώ;

—Όχι, η Έβυ με την κορούλα μας έρχεται σε λίγες μέρες.

Ο Βάν Τζόνσον παντρεύτηκε το 1947 την Εύα Άμποςτ Βυν κι' έχει ένα κοριτσάκι 6 ετών. Η γυναίκα του έχει από τον πρώτο γάμο της με τον Κήνν Βύν δυο ακόμη παιδιά.

Του είπα για την έντυπωση που μου έκανε και διαμαρτυρήθηκε έντονα.

—Ακούσατε ποτέ κανένα γόπτα με κόκκινα μαλλιά και πανίδες;

—Νομίζω πως έχω έναν υποψήφιο. Θ' αναεώσετε το συμβόλαιό σας με την Κολούμπια;

—Εξαρτάται από το ρόλο που θα μου προτείνουν. Με την ευκαιρία αυτή γύρισα δυο ταινίες την «Ανταρσία του Κέν» και αυτήν εδώ «Το τέλος της Ιστορίας», που νομίζω πως είναι και οι καλύτερές μου.

—Ναι, είστε περίφημος στην «Ανταρσία του Κέν» και ν-

● — Τί κρίμα να μην ξέρω ελληνικά!, λέει ο Βάν Τζόνσον στη συνεργάτιδά μας Ρ. Βελισσαρίου, καθώς ξεφυλλίζει τη «Γυναίκα»

μίζω πως είναι και μια από τις καλύτερες ταινίες που έχω δει.

—Είναι ο ρόλος τέτοιος καθώς και όλο το έργο. Εκείνο που εγώ θα ήθελα είναι να γυρίσω δυο ταινίες το χρόνο και να έχω λίγο καιρό και για καμία εμφάνισή στο Μπροντγουάι, Είδατε τί επιτυχία είχε εκεί η Ντέμπορα;

—Μήπως εσάς άρεσει το θέατρο περισσότερο από την οθόνη;

—Κανείς δε σε χειροκοτεί όταν τελειώσεις μια σκηνή ταινίας. Ένώ στο θέατρο έρχεσαι απ' ευθείας σ' επικοινωνία με το κοινό. Κι' ο ήχος των χειροκροτημάτων σε γεμίζει χαρά σου δίνει μια παράξενη ισορροπία. Ύστερα στο θέατρο λες το ρόλο σου απ' την αρχή ως το τέλος ενώ εδώ επαναλαμβάνεις 10—20 φορές την ίδια σκηνή. Αυτό το κομμάτισμα σπάζει όλη τη γοητεία της ήθοποιίας.

—Έχετε υπ' όψιν σας κανένα μεγάλο ρόλο που θα θέλατε να υποδυθώτε;

—Τίποτα το συγκεκριμένο, μόνο θέλω να παίξω καλούς ρόλους. Γι' αυτό δεν υπογράφω πια συμβόλαια διαρκείας με κανένα στούντιο. Έτσι θα μπορώ να διαλέξω. Οι ταινίες στις οποίες έπαιξα ως τώρα είχαν επιτυχία. 'Αλλά είμαι τριανταοκτώ χρονών πια και νιώθω πως μπορώ να παίξω ρόλους ώριμους και δυνατούς.

—Εκείνη τη στιγμή έδωσε το ένα πόδι του πάνω στο άλλο και φάνηκαν οι περιφημες κόκκινες κάλτσες του.

—Είπατε αλήθεια πως φοράτε πάντα κόκκινες κάλτσες;

—Ναι, δε μ' άρεσει κανένα

άλλο χρώμα κι' επιμένω να τις πλένω μόνος μου!..

Νά μια ιδιοτροπία που εύχαριστεί τις γυναίκες. Μακάρι να την είχαν κι' όλοι οι άνδρες των αναγνωστρίων μας!

Πήρε απ' τα χέρια μου τα δυο τεύχη της «Γυναίκας» που κρατούσα.

—Τί κρίμα να μη ξέρω ελληνικά! είπε ξεφυλλίζοντάς τα.

—Αφού σας άρεσουν τόσο τα ταξίδια πρέπει να επισκεφθείτε και την 'Ελλάδα. Έχει ωρισμένα πράγματα μοναδικά στον κόσμο!

—Ναι έχω ακούσει πολλά για τη χώρα σας και την ιστορία της.

—Θα είχατε να μου πείτε τίποτα για τις 'Ελληνίδες; Καμία συμβουλή στις αναγνώστριες, πως να γίνουν πιο αξιολάπητες;

—Μά, απ' ό,τι βλέπω εδώ, δε χρειάζονται τις δικές μου συμβουλές, είπε δείχνοντάς μου τα περιοδικά. Μ' αρέσουν οι γυναίκες νάναι απλές, γιατί συχνίζονται την προσποίηση. 'Αλλά οι 'Ελληνίδες πρέπει να είναι απλές κι' ώριμες γιατί στη χώρα τους γεννήθηκε η απλότητα κι' η αληθινή ομορφιά!

Μ' αυτά τα λόγια σηκώθηκε γιατί ήταν ώρα να ξαναρχισή το γύρισμα. Τον παρέλαβαν οι τεχνικοί για να του καθαρέξουν την κομμωτική. Ήδη σ' όλη την κομμωτική έφ' όσον η σκηνή ήταν σε ώρα δοκιμής και στο ύπαιθρο. Σ' όλους σκορπούσε χαμόγελα κι' εύγενη ευχαριστία, με όλους ήταν φίλος. Γιατί πραγματικά είναι ένας εξαιρετικός ήθοποιός, ένας θαυμάσιος άνθρωπος από κάθε άποψη.

Ρ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Τὰ Δαίδαλα

Μια γιορτή αφιερωμένη στην... αποκατάσταση των συζυγικών σχέσεων του Δία με την Ήρα!

ΣΤΗ Βοιωτία, σύμφωνα με τις πανάρχαιες παραδόσεις, γίνονταν με γλέντια, χορούς και φαγοπότια μια μεγάλη γιορτή προς τιμήν της Ήρας, τὰ Δαίδαλα. Η ιστορία της γιορτής αυτής είναι πολύ περιέργη και αξίζει να τη διηγηθούμε. Λέγανε, λοιπόν οι παλαιοί Έλληνες, πως τὰ Δαίδαλα καθιερώθηκαν από την εξής αιτία:

Κάποτε ο Δίας τὰ χάλασε με την Ήρα κι' ύστερα από μεγάλο καυγά η Ήρα τον άφησε και πήγε στην Εύβοια, όπου κάθονταν μόνη της. Ο Δίας έστελνε αγγελιαφόρους να της πουν να ξαναγυρίσει μα αυτή σαν πεισματάρη που ήταν, δεν το κουνούσε από την Εύβοια. Ο Δίας, φυσικά, ήταν πολύ στενοχωρημένος, γιατί έχασε το ταίρι του. Έξ' άλλου υπέπονταν και τους άλλους θεούς που άρχισαν να τον κουτσομπολεύουν. Στην άπελπισία του για το κακό που έπαθε, θυμήθηκε πως ο Κιθαιρώνας, ο βασιλιάς των Πλαταιών, φημιζόνταν για τη σοφία του και την εξυπνάδα του. Πήγε, τον βρήκε και του είπε:

—Θέλω να με συμβουλευής τί να κάνω για να καταφέρω την Ήρα να ξαναγυρίσει στο παλάτι μου. Θά έμαθες πως τσακωθήκαμε και με παράτησε και έφυγε από τον Όλυμπο και τώρα είναι στην Εύβοια.

—Τὰ ξέρω όλα, μεγάλε Δία, αποκρίθηκε ο Κιθαιρώνας και νοιώθω τον πόνο σου. Ένας μόνο τρόπος υπάρχει να τὰ ξαναφτιάξεις μαζί της. Να την κάνεις να πιστέψει πως δρῆκες άλλη σύζυγο. Αν το μάθῃ θάρρη να δῇ ἄν είναι αλήθεια. Λοιπόν, μέσα σ' ένα αμάξι που θα τὸ σέρνουν δυο μεγάλα βόδια, θα ντυσῇς ἑνὸ ξόανο — ξόανα λέγανε οἱ αρχαίοι τὰ ξύλινα ομοιώματα των θεών — σὰ θεὰ καὶ διαλαλή- τες θα κάνουν γνωστό πως θα παντρευτῇς την Πλάταια, την κόρη του Άστωπο. Τὸ τέχνασμα αυτό θα πιάσει. Η Ήρα θα ζηλέψει και θάρρη να ἰ- δῇ τί συμβαίνει και ὅμα δὴ πως τῆς τὴ σκάρωσες θα πέση στην ἀγκαλιά σου.

Ο Δίας έκανε ὅ,τι τοῦ εἶ- πε ο Κιθαιρώνας και ὁ «γά- μοσ» του μαθεύτηκε ὅχι μόνο στη Βοιωτία ἀλλὰ και στην Εύβοια. Τότε ἡ Ήρα στη στιγμή βρέθηκε στη Βοιωτία, ἔ- τρεξε στο μέρος που ἦταν ἡ δοῖδαμα και θυμωμένη ἔβρι- σε τὸ πέπλο με τὸ ὅποιο ἦταν ντυμένη τὸ ξόανο — ἡ δὴθεν ὕψη τοῦ Δία — και ὅταν εἶ- δε πως ἦταν ξύλο ξεθύμωσε, χάρηκε και ἔπεσε στην ἀγκα- λιά τοῦ ἀντρα τῆς.

Απὸ τότε ἦταν μέλι ῥάχα- ρη μαζί του. Οἱ Βοιωτοὶ δὴ

μόνο πανηγύρισαν τὴ συμφι- λώση των μεγάλων θεῶν ἀλλὰ και καθιέρωσαν νὰ γίνονται μεγάλες γιορτές και πανηγύ- ρια — τὰ Δαίδαλα.

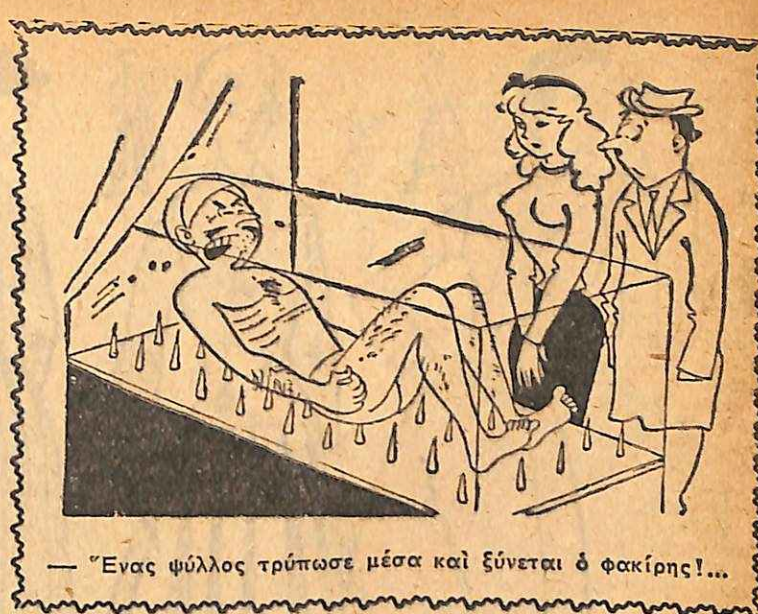
Ο Πausanias όμως, σύμφωνα με τις τοπικές παραδόσεις, γράφει, πως ὠνομάστηκαν ἔ-τσι γιατί σὰ πολλὴ παλὰ χρόνια τὰ ξόανα — εἰδωλα των θεῶν λέγονταν δαίδαλα γιατί πρώτος ὁ ἀκουστός τεχνίτης Δαίδαλος τὰ διακόσμησε με χρυσὰ στολ δια και λογῆς - λογῆς χρώματα. Ο Πλούταρχος, όμως, ακολουθώντας ἄλλη παράδοση, λέει πως δὲν ἦταν ὁ Κιθαιρώνας που ὀρμήνευε τὸ Δία νὰ ἀπατήσῃ τὴν Ήρα, ἀλλὰ ὁ Ἀλκαλκωνεύς, που τὸ ξόανο που τὸ ἔντυσε σὰ θεὰ ἔμοιαζε ὅχι τὴν Πλάταια ἀλλὰ τὴ Δαίδαλο.

Όπως και νὰ εἶναι, σὰ Δαίδαλα οἱ Βοιωτοὶ ἀναπα- ράσταναν τὴ συμφιλίωσή τῆς Ήρας με τὸ Δία.

Στὰ ἱστορικά χρόνια τὰ Δαίδαλα χωρίζονταν σὲ δυὸ γιορτές στὰ Μικρὰ ἢ κοινὰ Δαίδαλα και στὰ Μεγὰλα. Τὰ Μικρὰ τὰ γιόρταζαν μόνο οἱ Πλαταιεὶς κάθε χρόνο, τὰ δὲ Μεγὰλα οἱ Βοιωτοὶ κάθε ἐξή- ντα χρόνια. Κατὰ τις ἀρχαίες παραδῶ-

σεις οἱ Πλαταιεὶς μαζεύονταν σὲ ἕνα μεγάλο δάσος ἀπὸ δρυὶς που λέγονταν δρυμὸς των Ἀ- λαικομένων και κρεμνύσαν κομμάτια ψημένο κρέας πάνω στὰ δέντρα και παραμόνευαν νὰ ἰδοῦν πότε θὰ παρουσιασθῇ ἕνα κοράκι νὰ ἀρπάξῃ τὸ κρέας και σὲ ποῖο δέντρο θὰ καθῆται νὰ τὸ φάῃ. Τὸ δέντρο αὐτὸ θεωροῦνταν ἱερὸ γι' αὐ- τὸ τὸ ἔκοβαν και ἀπὸ αὐτὸ ἔ- φτιαζαν τὸ ξόανο (ὁμοίωμα γυναικὸς) και ἀφού τὸ ἔντυναν με πέπλο, τὸ περιέφεραν μέ- σα σὲ αμάξι ἀναπαράστανον- τας τὸ τέγνασμα τοῦ Δία. Ὑ- στερα ἀρχίζε τὸ γλέντι, ὁ χο- ρὸς και τὰ τραγούδια.

Στὰ Μεγὰλα Δαίδαλα διά- λεγαν 14 ξόανα που ἦταν στὰ ἱερὰ των πῶ ἐπισήμων και ὁ- νομαστων πόλεων τῆς Βοιωτίας (Τανάγρας, Χαϊρωνείας, Ὀρ-

— Ένας φύλλος τρύπωνε μέσα και ξύνεται ὁ φακίρης!..

χομενοῦ, Πλαταιῶν, Θεσπιῶν, Θηβῶν κ.λ.π.) και τὰ φέρνανε με πομπὴ τὸ καθένα μέσα σὲ αμάξι στὸν Ἀγῶνα ποτα- μὸ. Κοντὰ σ' αὐτὰ στέκονταν μιὰ γυναίκα που λέγονταν ἐνυμφεύτρια. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀφού ἔρριχναν κλῆρο γιὰ νὰ δοῖσθῇ ἡ σειρά των ἀμαξίων, ὀδηγού- νταν με κατάνυξ και παρότες στὴν κορυφὴ τοῦ Κιθαιρώνα, ὅπου εἶχε ἐτοιμασθῇ δωμὸς ἀ- πὸ ξύλα τετράγωνα. Πάνω στὸ δωμὸ κάθε πολιτεία θυσίαζε μιὰ γελᾶδα στὴν Ήρα και ἕ- να ταῦρο στὸ Δία, οἱ πολῖτες δὲ κάθε πόλης πρόβατα και ἄλλα ζῶα. Στὸ τέλος ἔκαιαν τὰ ξόανα πάνω στὴ φωτιά που ἄναβαν και μαζί με αὐτὰ καί- ονταν και ὁ ξύλινος δωμὸς. Αὐ- τὸ ἦταν τὸ τυπικὸ τῆς γιορτῆς και τῆς ἱεροτελεστίας των Μικρῶν και Μεγάλων Δαϊδά- λων.

Ο Πλούταρχος, που ἦταν Βοιωτὸς και ὅπως ξέρουμε σὲ πολλές μελέτες του ἔχει ἀπο- θησαυρίσει πολὺτιμο λαογρα- κὸ και ἐθνολογικὸ ὕλικό προσ- παθεῖ νὰ δῇ τὸ νόημα τῆς γιορτῆς αὐτῆς, γιατί τὰ μυθo- λογικά της στοιχεῖα εἶναι πε- ριέργη. Γράφει λοιπόν, πως κατὰ τὴ γνώμη του τὸ τσάκο- μα τῆς Ήρας και τοῦ Δία ἀν- τανακλᾷ ἀρχέγονες παραδόσεις σχετικές με τὴς γεωλογικὲς μεταβολὲς που ἔγιναν στὴ Βοι- ωτία ἀπὸ σεισμους, πλημμύ- ρες κ.λ.π. και δγάζει τὸ συμ- πέρασμα πως ἡ συμφιλίωσή των δυὸ μεγάλων θεῶν συμβο- λίζει τὴν «διαλλαγὴν των φυσι- κῶν στοιχείων» και τὴν ἀπο- κατάστασιν τῆς τῆς.

Η ἱστορία αὐτὴ δὲν φαί- νεται πιθανή. Πῶς πιθανὸ εἶναι ὅτι στὰ Δαίδαλα ὑπῆρχαν κα- τάλοιπα ἀπὸ παραδόσεις, δο- ξασίες και λατρεῖες παμπά- λαιες τῆς ἐποχῆς τῆς ὑπὸ- ἀρχίας, που δύσκολο εἶναι νὰ βροῦμε τὴν ἀρχικὴ τους μορ- φὴ και ὑπόστασι.

Σπίτι ἐλληνικὸ

Ξέχωρο ἀπ' ὅλα χάρισμα τὸ ἐλληνικὸ τὸ σπῖτι. Καλόκαρδο κι' ἡ στέγη του τραβᾷ σὰν τὸ μαγνήτι. Ποτὲ δὲν κλείνει ἡ θύρα του και μπαίνει ἀποσταμένος νὰ πῇ, νὰ φάγῃ ὁ ξένος, νὰ γλυκοκοιμηθῇ.

Ἀρχόντισσα εἶν' ἡ φτώχεια του κι' ἡ γῆ του ὅλος ὁ κόσμος. Κι' ἀπάνω ἀπ' τὸ παραθύρο χτίζει φωλιές, στεριώνει τὸ μαῦρο χελιδόνι, πούχει φτερό σπαθί.

Λὲς και μιὰ μοῖρα τοῦγραψε, παλιό, νὰ στέκῃ ἀκόμα. Κι' ἕνα τραγούδι σοῦρχειται γιὰ νὰ τοῦ πῇ στο στόμα. Σπιτάκι καλορριζικό, κάθε δροσιάς σου στάλα νὰ γίνῃ μέλι, γάλα, νὰ ρεῖ ἡ ζωὴ γλυκειά.

Σμίγει τὸ παραμῦθι του μακρὺ κι' ἀνακλαδώνει με τοῦ ξωμάχου τ' ὄνειρο σιμὰ στὸ παραγώνι. Και μιὰ λαχτάρα γνοιάζεται στ' ὄραίο σεντούκι γύρω, που με λεβάντας μύρο κλεί κεντητὰ προικία.

Μυρίζει μοσκολίδανο τὸ ἀρχαῖο εἰκονοστάσι. Σβυσμένο τὸ καντήλι του και ποῖος θὰ τὸ ξεχάσῃ; Και μέσα, ὁλόσπρα, ἀχώριστα λὲς ἀπὸ χάρη οὐράνια, τοῦ γάμου δυὸ στεφάνια, τιμῆς χαρὰ κρυφά.

Ὅλα στὸ σπῖτι πρόσχαρο κι' ὅλα ἔγι-α και με τάξι κι' ἔγνοια πολλὰ τὰ βόλεψε, μὴ βρέξῃ και μὴ στάξῃ. Μ' ἀπάνω ἀπ' ὅλα στέκεσαι, γυναίκα ἐσὺ Ἑλληνίδα, γλυκεῖα σὰν τὴν ἑλπίδα, μάνη, γιαγιά, ἀδελφὴ.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ο Πλούταρχος, που ἦταν Βοιωτὸς και ὅπως ξέρουμε σὲ πολλές μελέτες του ἔχει ἀπο- θησαυρίσει πολὺτιμο λαογρα- κὸ και ἐθνολογικὸ ὕλικό προσ- παθεῖ νὰ δῇ τὸ νόημα τῆς γιορτῆς αὐτῆς, γιατί τὰ μυθo- λογικά της στοιχεῖα εἶναι πε- ριέργη. Γράφει λοιπόν, πως κατὰ τὴ γνώμη του τὸ τσάκο- μα τῆς Ήρας και τοῦ Δία ἀν- τανακλᾷ ἀρχέγονες παραδόσεις σχετικές με τὴς γεωλογικὲς μεταβολὲς που ἔγιναν στὴ Βοι- ωτία ἀπὸ σεισμους, πλημμύ- ρες κ.λ.π. και δγάζει τὸ συμ- πέρασμα πως ἡ συμφιλίωσή των δυὸ μεγάλων θεῶν συμβο- λίζει τὴν «διαλλαγὴν των φυσι- κῶν στοιχείων» και τὴν ἀπο- κατάστασιν τῆς τῆς.

Η ἱστορία αὐτὴ δὲν φαί- νεται πιθανή. Πῶς πιθανὸ εἶναι ὅτι στὰ Δαίδαλα ὑπῆρχαν κα- τάλοιπα ἀπὸ παραδόσεις, δο- ξασίες και λατρεῖες παμπά- λαιες τῆς ἐποχῆς τῆς ὑπὸ- ἀρχίας, που δύσκολο εἶναι νὰ βροῦμε τὴν ἀρχικὴ τους μορ- φὴ και ὑπόστασι.

Σπίτι ἐλληνικὸ

Ξέχωρο ἀπ' ὅλα χάρισμα τὸ ἐλληνικὸ τὸ σπῖτι. Καλόκαρδο κι' ἡ στέγη του τραβᾷ σὰν τὸ μαγνήτι. Ποτὲ δὲν κλείνει ἡ θύρα του και μπαίνει ἀποσταμένος νὰ πῇ, νὰ φάγῃ ὁ ξένος, νὰ γλυκοκοιμηθῇ.

Ἀρχόντισσα εἶν' ἡ φτώχεια του κι' ἡ γῆ του ὅλος ὁ κόσμος. Κι' ἀπάνω ἀπ' τὸ παραθύρο χτίζει φωλιές, στεριώνει τὸ μαῦρο χελιδόνι, πούχει φτερό σπαθί.

Λὲς και μιὰ μοῖρα τοῦγραψε, παλιό, νὰ στέκῃ ἀκόμα. Κι' ἕνα τραγούδι σοῦρχειται γιὰ νὰ τοῦ πῇ στο στόμα. Σπιτάκι καλορριζικό, κάθε δροσιάς σου στάλα νὰ γίνῃ μέλι, γάλα, νὰ ρεῖ ἡ ζωὴ γλυκειά.

Σμίγει τὸ παραμῦθι του μακρὺ κι' ἀνακλαδώνει με τοῦ ξωμάχου τ' ὄνειρο σιμὰ στὸ παραγώνι. Και μιὰ λαχτάρα γνοιάζεται στ' ὄραίο σεντούκι γύρω, που με λεβάντας μύρο κλεί κεντητὰ προικία.

Μυρίζει μοσκολίδανο τὸ ἀρχαῖο εἰκονοστάσι. Σβυσμένο τὸ καντήλι του και ποῖος θὰ τὸ ξεχάσῃ; Και μέσα, ὁλόσπρα, ἀχώριστα λὲς ἀπὸ χάρη οὐράνια, τοῦ γάμου δυὸ στεφάνια, τιμῆς χαρὰ κρυφά.

Ὅλα στὸ σπῖτι πρόσχαρο κι' ὅλα ἔγι-α και με τάξι κι' ἔγνοια πολλὰ τὰ βόλεψε, μὴ βρέξῃ και μὴ στάξῃ. Μ' ἀπάνω ἀπ' ὅλα στέκεσαι, γυναίκα ἐσὺ Ἑλληνίδα, γλυκεῖα σὰν τὴν ἑλπίδα, μάνη, γιαγιά, ἀδελφὴ.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Γιὰ ν' ἀποφεύγετε νὰ λυθ- νουν εὐκόλα οἱ μεταξωτὲς σας κάλτσες στὴ φτέρνα, παίρνετε πάντα ἕνα προφυλακτικὸ μέ- τρο: ἀλείψετε τὸ τραυτὸ σημεῖο (ἐκεῖ ὅπου ἡ κάλτσα τρίβεται με τὸ παπούτσι) με λίγο σα- πούνι.

To Gyneka-
Kunder
regards
Van
Johnson

● Μιὰ ιδιόχειρη ἀφιέρωσι τοῦ Βάν Τζόν- στον πρὸς τὸ περιοδικὸ μας: «Στὴ «Γυναίκα», ἐγκάρδιους χαιρετισμούς. Βάν Τζόνσον»

παρακολουθοῦσα τὸ γύρισμα μιᾶς σκηνῆς στὰ στούντιο «Σε- περτον» τοῦ Λονδίνου στὴν ὁ- ποῖαν πρωταγωνιστοῦσε μετὴν Ντέμπορα Κέρ. Ήταν θαυμά- σιος στὸ ρόλο του, ἐπαίξε με σιγουριά κι' αὐτοπεποίθησι. Εἶναι πολὺ πιο ὠραίος ἀπ' ὅ,τι φαίνεται στὴν ὀθόνη. Έχει μιὰ ἀρρενωπὴ και γλυκεῖα φυ- σιογνωμία τὴν ὁποία φωτίζει ἕνα χαμόγελο μικροῦ παιδιοῦ.

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ

1 Παλτό σε ίσια γραμμή με σχιστές λοξές τσέπες κεντημένες με μιά πāt θαμμένη από μέσα. Μπερέ φτιαγμένο από βελούρ κοτλέ σε σκουρότερο τόνο.

2 Μονοκόμματο φόρεμα από μαύρο έ-κάϊγ ύφασμα. Κουμπιά κοκκάλινα.

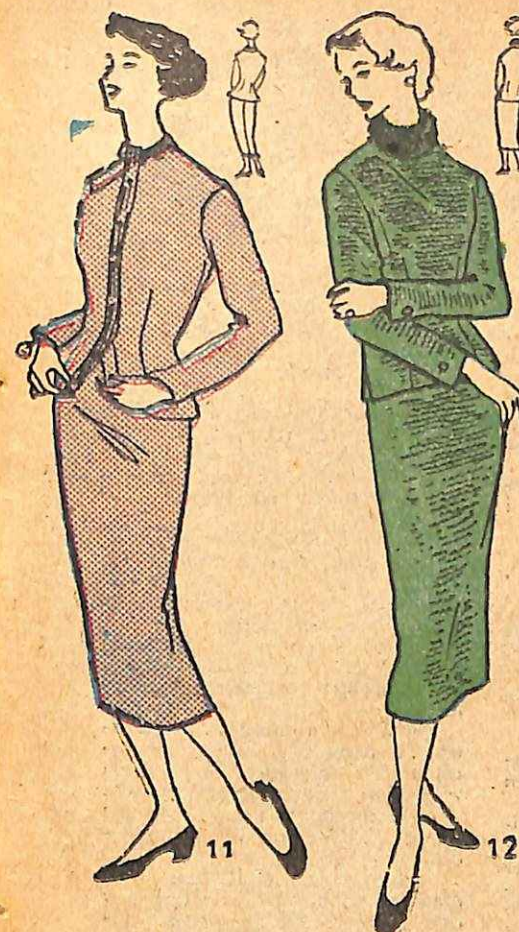
3 'Από κοτλέ ζέρσεϋ ύφασμα, χρώμα-τος γκρέϋ (γκρί - μπέζ). Φόρεμα ά-πλό που έχει διπλό μεγάλο γιακά.

4 Φόρεμα από μαύρο βελούδο. Γιακάς και μανίκια φτιαγμένα από έρμινά.

5 Ντέ - πιές από λεπτό γκρί μάλ-λινο ύφασμα. Μιά λουρίδα θαμμέ-νη από μέσα, γαντίζει το ντεκολτέ.

6 Φορεματάκι από λεπτό μάλλινο ύφα-σμα, με πιέτες πιασμένες στο κορσάζ, που μένουν ελεύθερες κάτω στη φούστα.

7 Ντέ - πιές από τουήντ. Δυό βαθιές κουφόπιτες από τις κοψιές του κορσάζ.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΛΤΟ

8 Παλτό τρουά - κάρ, σφιγμένο στη μέση με ζώνη φοδραρισμένη από το ίδιο ύφασμα. Γιακάς όρθιος στο λαιμό.

9 'Εφαρμοστή ίσια φούστα και σταυρωτό μπλουζόν από χονδρό ζέρσεϋ ύ-φασμα. Κασκόλ σε χτυπητό χρώμα.

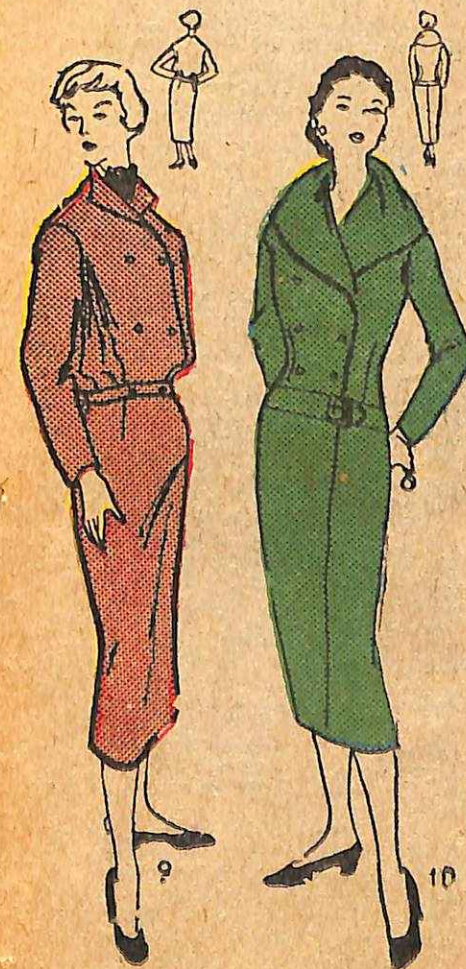
10 Ρόμπ - μαντό από λαμέ ζέρσεϋ. Μεγάλος γιακάς ντραπέ. Ζώνη γαζω-μένη, κατεβαίνει ως την περιφέρεια.

11 Ντέ - πιές από μαύρο βελούδο. 'Η μπλούζα γαντίζεται χαριτωμένη με μιά λοξή λουρίδα από φαίγ με γαζιά.

12 Μπλούζα και φούστα ίσια από μαυρόασπρο τουήντ. 'Η μπλούζα είναι κοψή στα πλάγια, κουμπώνει στα μα-νίκια και έχει γιακά από γούνα «ρά ντ' άμερική» που τη συμπληρώνει ώραία.

13 Φόρεμα από ζέρσεϋ. Το κορσάζ κλείνει με μιά πāt κουμπωτή, θαμμένη πάνω στην κόψι. Συμμετρική πāt το ποθετείται και πάνω στη δεξιά κόψι.

14 Φόρεμα από μαύρο μουαρέ. Το κορ-σάζ σχηματίζει μπουφάν, κουμπώνει έμ-πρός με πāt και έχει γιακά όρθιο. 'Η ζώνη του είναι στερεωμένη στο κορσάζ.

‘Η βίλα του μυστηρίου

6ον

—Τό ξέρω, είπε η Σέλια, είναι κρίμα όμως να μην έρθει. Θα μάζω την εργασία της. “Αν μπορούσατε να την καταφέρετε να μείνει στο σπίτι μας; Υπάρχει αρκετή θέσι και θα τη δεχόμουν με μεγάλη χαρά.”

—“Ω, είσατε πολύ καλή, κυρία Ροκαγουαίη...”

—Σέλια, παρακαλώ. —Μά φοβάμαι πως θα σάς ανησυχούσε, τραύλισε η Νάτ με στενοχωρία, γιατί ο Φρίν της έροισε μια ώριγημένη ματιά.

—Μην είσατε ανόητη. “Αν με ανησυχούσε, δε θα σάς το έλεγα. Δώστε μου τη διεύθυνσί της ή καλύτερα τον αριθμό του τηλεφώνου της.”

—Πολύ ευγενικό από μέρους σας, ψιθύρισε η Νάτ, μη τολμώντας αυτή τη φορά να κυττάξει τον Φρίν.

Είχε την εντύπωση πως ήταν ένοχη, στο κάτω - κάτω όμως τί μπορούσε να κάνει; Και θα ήταν τόσο ωραία αν έρχονταν η Κλέμ! Η Κλέμ ήταν μετεωμένη και λογική και θα την τραβούσε από εκεί ενόσω ήταν καιρός, αν υπήρχε κίνδυνος να την παρασύρει μακριά ή δύναμις της φαντασίας της.

Η κουβέντα στο τραπέζι έγινε ζωηρή, ευθυμ. Η Νάτ όμως έμεινε σιωπηλή. Δεν ήξερε τους ανθρώπους για τους οποίους μιλούσαν και έκτός αυτού τη βάρινε η ερώτηση που ήθελε να κάνει στον Κλάρκ. “Ως τη στιγμή εκείνη δεν είχε βρή ευκαιρία, τώρα όμως γύρισε στο νέο και του είπε σιγά:

—Είπατε ότι ο πατέρας σας σκοτώθηκε σ’ ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα, δεν είπατε όμως ποιά εποχή. Πότε έγινε; Ο Κλάρκ την κύτταξε. Τά γκριζά της μάτια ήταν τεντωμένα διαπλάτα από το φόβο.

—Πριν από τρία χρόνια, στις δεκαοχτώ Αυγούστου, της απάντησε.

Θα έπρεπε να φώναζε, γιατί πρόσφερε πως όλοι την κύτταζαν εκπληκτικοί και έκαμε φοβερή προσπάθεια να κρατηθεί.

—Μέ... Θα με συγχωρέσετε, κυρία Ροκαγουαίη, δεν είμαι καλά.

—Τό βλέπω, μικρή μου, είσατε άσπρη σαν το πανί. Νομίζω πως είναι καλύτερα να ξεπλωθίτε λιγάκι.

“Ο Βάλ είχε δικηό όταν σου είπα να μην έρθει, φώναζε ο Φρίν, καθώς έβγαίνει από την τραπεζαρία.

—Δεν είναι τίποτα — θα περάσει...”

Η Σέλια την έβαλε να ξεπλωθί σ’ ένα ντιβάνι στο πάνω πάτωμα.

—Δεν είναι παράξενο, έπειτα από την απονευματική περιπέτειά σας, της είπε. “Ελπίζω σε λίγο να σάς περάσει. “Αν θέλετε, μπορείτε να βγείτε στο μπαλκόνι να πάρετε καθαρόν αέρα. Δε θα σάς ενοχλήση κανείς. Και όταν αισθανθήτε τον εαυτό σας πάλι καλά, ελάτε κάτω μαζί μας.

Η Νάτ ένοιωσε μεγάλη ανακούφιση, όταν έμεινε μόνη με τις σκέψεις της. “Από μια αλλόκοτη ιδιοτροπία της τύχης, ο πατέρας του Κλάρκ είχε σκο-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ - ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΖΑ ΟΥΛΜ

τωθή στο ίδιο σιδηροδρομικό δυστύχημα που παρά λίγο να χάσει κι αυτή τη ζωή της. Πολύ ανθρωποι σκοτώθηκαν τότε. Δεν είχε λοιπόν καμιά αιτία να συσχετίσει το θάνατο αυτό με— με τί λοιπόν; αναρωτήθηκε δυζώντας έναν ανασταναγμό. Ο κ. Βαλεντίν την έποχη εκείνη ήταν στη Σκωτία. Και όμως δοκίμαζε τον ίδιο τρόπο, όπως τότε στη σκάλα του γραφείου τους.

Δε μπορούσε να μείνει περισσότερο ξεπλωμένη αφήνοντας τις σκέψεις να συσσωρεύονται μέσα της και αποφάσιζε να σηκωθεί και να βγεί στο μικρό μπαλκόνι, όπως την είχε συμβουλεύσει η κ. Ροκαγουαίη.

Κάθισε και κύτταξε μακριά τη θάλασσα που άφριζε ακόμη μανιασμένη, όταν η πόρτα άνοιξε και φάνηκε ο Κλάρκ.

—“Εδώ είσατε, Νάτ; είπε. Της φάνηκε φυσικό που την είχε Νάτ, όπως της φάνηκε φυσική και η παρουσία του.

—Βγήκα λίγο στο μπαλκόνι. Η ήσυχία και ο φρέσκος αέρας μου κάνουν καλό.

—Θα λυπόμουν πολύ αν άρρωστούσατε... δεν είσατε όμως άρρωστη, δεν εί’ έτος; —“Οχι..., μόνο μου ήρθε μια ζάλη.

—“Επειδή σας είπα την ημέρα που σκοτώθηκε ο πατέρας μου; —Ναί, έβγαλε μια πνοή που μόλις άκουγόταν. Γιατί δρέθηκα κι’ εγώ σ’ εκείνο το σιδηροδρομικό δυστύχημα.

—Τό κατάλαβα. —“Ηρθε πιο κοντά και κάθισε δίπλα της.

—“Όταν μίλησα για πρώτη φορά για το δυστύχημα όπου ο πατέρας μου βρήκε το θάνατο, σχημάτισα την εντύπωση πως είσατε κάπως ανακατεμένη σ’ αυτό. Η αστυνομική μου πείρα μου έχει μάθει να λαμβάνω υπ’ όψη μου γεγονότα και όχι αισθήσεις. Δεν πρέπει όμως κανείς να τις παραμερίσει έντελώς κι’ αυτές. Και είναι ώρισμένως παράξενο... Να ήταν άραγε ο κ. Βαλεντίν στο ίδιο τραίνο;

—Μά δεν ακούσατε πως έλειπε τότε στη Σκωτία; είπε η Νάτ ζωηρά. Πολύ ζωηρά.

—Τό άκουσα. —Λοιπόν; —Μπορεί κανείς να λείη πολλά. “Οτι τού άρεσει.

—“Η Νάτ δεν αποκρίθηκε. —Μήπως έτυχε να δhte κανέναν στο τραίνο που να μοιάζει με τον πατέρα μου;

—Μά δεν είχα δη ποτέ τον πατέρα σας.

—Τού μοιάζω πολύ, μόνο που είμαι ψηλότερος. “Ηταν ένας καλόκαρδος, χαρωπός άνθρωπος, αλλά αρκετά εύπιστος, σχετικά τουλάχιστον με τα χρηματικά ζητήματα. Δυστυχώς δε φύλαξε το γράμμα που μου έγραφε ότι ανέθεσε τη διαχείριση της περιουσίας του σ’ ένα δικηγόρο.

—“Ο κ. Βαλεντίν είπε ότι συμβούλευσε να προφυλαχθεί από διάφορες επικίνδυνες τοπο-

θετήσεις, αλλά ο πατέρας σας...”

—“Ηταν επίμονος, τελείωσε τη φράση ο Κλάρκ. Αυτό όμως είναι το τελευταίο που θα μπορούσε κανένας να πη γι’ αυτόν. Τό εναντίον; έπηρεαζόταν πολύ εύκολα και άκουγε τις συμβουλές των άλλων. Τόν ήξερα καλά — τον αγαπούσα πάρα πολύ.

Η Νάτ ψιθύρισε κάτι θγαλλμένο από την καρδιά της και πρόσθεσε:

—Λυπάμαι πολύ. —Κι’ εγώ λυπάμαι πολύ, και κάτι περισσότερο ακόμα... Η φωνή του έγινε σκληρή.

—Θα εξετάσω την υπόθεσι από την αρχή. Τρία χρόνια περμένα να τό κάνω, αλλά ως τώρα δε μπορούσα να πάρω τόσο μεγάλη άδεια.

Σώπασαν για λίγο. —Τί άλλο σας έγρωσε ο πατέρας σας; ρώτησε έπειτα η Νάτ.

—Μόνον ότι βρήκε ένα εξαιρετικό δικηγόρο που θα μās βοηθούσε να διπλοασίσουμε την περιουσία μας. “Εκανε μια επιχείρησι με οικόπεδα τότε. Στο τελευταίο γράμμα μου έγραφε ότι θα πήγαιναν μαζί στην Ουαλία, για να κάνουν αγορές. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε. Κατόπιν έμαθα πως σκοτώθηκε.

αίς μπορούσε να κρατήσει το τσιγάρο, εκείνος όμως έκαμε πως δεν τό πρόσεξε.

—Ο κ. Βαλεντίν ξέρει πως τη νύχτα εκείνη τόν είδατε; —Δεν ξέρω. Χτες τού είπα πως είχα την εντύπωση ότι τόν είχα ξαναδω. “Αργότερα με σώτησε γι’ αυτό και ήθελε να μάθω που τόν είχα συναντήσει.

—Τού τό είπατε. —“Οχι! Τού είπα πως, πως έπρεπε να τόν είχα δη στο γραφείο. Είχε έρθει εκεί για να ζητήσει τόν Φρίν.

—Τό πίστεψε; Φάνηκε πως τό πίστεψε. —Δεν ξέρω, απάντησε η Νάτ.

Οι προσκαλεσμένοι βγήκαν από τόν τραπεζαρία στο διπλανό χώλ. Οι δυο νέοι άκουγαν τις κουβέντες τους, αν και δε μπορούσαν να καταλάβουν τις λέξεις.

—Όταν ο Κλάρκ ξαναμίλησε, φάνηκε πως είχε διαβάσει τις σκέψεις της.

—Και σήμερα έκαμε ζημιά στην ατμόσφαιρα, είπε. —Ναί — αλλά — αυτό δε μπορεί να έχη καμιά σχέση με τό άλλο! φώναζε με τρόμο η Νάτ.

—“Οχι άπολύτως... ώστόσο... όταν έχη κανείς να κάνει μ’ ένα δολοφόνο, δεν πρέπει ν’ αφήνι τίποτα άτακτα.

—Δολοφόνο; Τά χείλια της μόλις μπόρεσαν να σχηματίσουν τη λέξι.

—Ναί, είπε ο Κλάρκ. Και αν ένας δολοφόνος χτύπησε μια φορά, θα τό ξανακάνη και άλλη και άλλη, για να εξασφαλίση Αυτό είναι το σοβαρότερο σημείο, Νάτ. Θά χτυπήση, αν καταλάβη πως κάποιος μπορεί να γίνη επικίνδυνος.

—Αυτό φαίνεται άπίστευτο, είπε τό κορίτσι με άνοιη φωνή. “Όπως διαβάζουμε στα βιβλία.

—Όπως αυτά που βλέπω κάθε μέρα, έκαμε εκείνος άπότομα.

—Γιατί είσατε άστυνomicός, είναι τό επάγγελμά σας. —Ναί, και αν οι καλοί πολίτες δεν είχαν τέτοιο φόβο στην άστυνομία, θα μπορούσαμε να σώσουμε τη ζωή μερικών ανθρώπων.

—Είσατε βέβαιη; —“Ο Φρίν έχει μεγάλη ιδέα για τόν πατριού του.

—Παρ’ όλο αυτό που έκανε στη μητέρα του; —“Η Νάτ εξεπτάχτηκε από τη θέσι της.

—Δε θέλετε να πητε πως... πως... —“Ηυτοκτόνησε, δεν είναι έτσι; είπε ο νέος, μά η Νάτ τον δέκοψε άπότομα.

—“Ηταν τυχαίο... τυχαίο δυστύχημα! —Δεν πιστεύω στα τυχαία δυστυχήματα αυτού του είδους. Δεν τό πίστευε ούτε αυτή.

“Ηταν βέβαιη πως δεν ήταν τυχαίο, όπως ήταν βέβαιη πως εκείνη τη φοιχτή νύχτα είχε δη τόν ίδιο τόν Βαλεντίν.

—Την έκαμε ν’ αυτοκτονήσει... “Ηταν ένας άλλος τρόπος αυτός.

—Μά δε θα κέρδιζε τίποτα με τό θάνατό της, επέμεινε η Νάτ.

—“Ηταν πολύ πλούσια. —Ναί. Μου τό είπα και ο Φρίν. Την άλλη έβδομάδα μάλιστα γίνεται εικοσιπέντε χρονών και παίρνει την κληρονομία της.

—Πώς; Δεν έχει κληρονομήσει ακόμα τη μητέρα του; είπε ο νέος, μη πιστεύοντας σ’ αυτή τά του.

—“Η μητέρα του ώρισε να τού πληρωθούν τά λεπτά του, πληνής που πήρε στον πόλεμο.

Πήγαινα να τόν δω, όταν έγινε η σύγκρουσις τού τραίνου. Άλλους συγγενείς δεν έχω.

—Κάτι θα βρούμε, αν σκεφθούμε.

—“Οχι, τόν δέκοψε ζωηρά η Νάτ. Δε θα μπορούσα να φυγω τώρα και ούτε θα τό ήθελα. Τό σκεφθηκα κι’ εγώ προητέρω, αλλά δε γίνεται.

—“Επειδή θα έμοιαζε με φυγή ή εξ αίτιας τού Φρίν; ρώτησε ο νέος σιγά.

Και βλέποντας πως η Νάτ δεν άπαντούσε, πρόσθεσε με χαμόγελο:

—Τόν αγαπάτε, έτσι; —Ναί.

“Η Νάτ πήρε άναπνοή και είπα:

—“Ελπίζω τόσα πράγματα άπ’ αυτές τις δυο έβδομάδες που θα μείνω εδώ! “Αν φύγω... —Καταλαβαίνω, έκαμε ο Κλάρκ.

—“Εχω την πεποίθησι πως δεν είναι βέβαιο αν τόν γνώρισα.

—Τότε, για όνομα τού Θεού, μη τόν αφήσετε να βεβαιωθεί. Πρέπει να παίξετε ένα ρόλο και να τόν παίξετε πάρα πολύ καλά. Νομίζετε πως μπορεί να τό καταφέρετε; —Ναί. Νομίζω πως μπορεί, είπα άργά η Νάτ.

—Γενναίο παιδί! —“Ο Κλάρκ έδωσε τό χέρι του πάνω στο δικό της και τό άγγισμα των δαχτύλων του είχε κάτι τό καθησυχαστικό. Τό αίσθημα τού πνικτού άρχισε να φευγί από μέσα της.

—Δε μου άρεσε τό σημερινό άτύχημα, είπε ο νέος γυρίζοντας πάλι στο θέμα του.

—Είμαι βέβαιη πως ήταν τυχαίο. “Ο κ. Βαλεντίν δε μπορεί να έχη σχέση μ’ αυτό.

—Μου είπατε στο τραπέζι πως τόν είδατε να βγαίνει από τό σπιτάκι της ατμακάτου, της θυμισε ο Κλάρκ.

—Ναί, αυτό όμως δε σημαίνει τίποτα. Και αν ακόμα ήθελε να με βγάλη από τη μέση, δε θα έκανε τίποτα στο Φρίν. Είναι πολύ αγαπημένοι οι δυο τους.

—Είσατε βέβαιη; —“Ο Φρίν έχει μεγάλη ιδέα για τόν πατριού του.

—Παρ’ όλο αυτό που έκανε στη μητέρα του; —“Η Νάτ εξεπτάχτηκε από τη θέσι της.

—Δε θέλετε να πητε πως... πως... —“Ηυτοκτόνησε, δεν είναι έτσι; είπε ο νέος, μά η Νάτ τον δέκοψε άπότομα.

—“Ηταν τυχαίο... τυχαίο δυστύχημα! —Δεν πιστεύω στα τυχαία δυστυχήματα αυτού του είδους. Δεν τό πίστευε ούτε αυτή.

“Ηταν βέβαιη πως δεν ήταν τυχαίο, όπως ήταν βέβαιη πως εκείνη τη φοιχτή νύχτα είχε δη τόν ίδιο τόν Βαλεντίν.

—Την έκαμε ν’ αυτοκτονήσει... “Ηταν ένας άλλος τρόπος αυτός.

—Μά δε θα κέρδιζε τίποτα με τό θάνατό της, επέμεινε η Νάτ.

—“Ηταν πολύ πλούσια. —Ναί. Μου τό είπα και ο Φρίν. Την άλλη έβδομάδα μάλιστα γίνεται εικοσιπέντε χρονών και παίρνει την κληρονομία της.

—Πώς; Δεν έχει κληρονομήσει ακόμα τη μητέρα του; είπε ο νέος, μη πιστεύοντας σ’ αυτή τά του.

—“Η μητέρα του ώρισε να τού πληρωθούν τά λεπτά του, πληνής που πήρε στον πόλεμο.

Όταν γίνη εικοσιπέντε χρονών. “Αλλά... αλλά ο Φρίν δε μπορεί να κινδυνεύη, πρόσθεσε σχεδόν άσθμαίνοντας.

—Φυσικά όχι, την καθσύχασε γρήγορα ο Κλάρκ. “Αλλά θα έκπλαγώ αν υπάρχουν περισσότερα χρήματα γι’ αυτόν άπ’ όσα για μένα, μετά τό θάνατο τού πατέρα μου. Στο κάτω - κάτω ο Βαλεντίν ήταν τό ίδιο δικηγόρος της μητέρας του, όπως ήταν και τού πατέρα μου, έκαμε σαρκαστικά.

Προς μεγάλη ανακούφιση της Νάτ, ο έρχομός της Σέλιας διέκοψε αυτή τη βασανιστική συνομιλία. “Η Σέλια κατάλαβε πως η ατμόσφαιρα εκεί είχε κάτι τό παρξένο, γι’ αυτήν όμως ήταν ένα παιχνιδάκι να τη φέρη πάλι σε τάξι με λίγες κουβέντες.

—“Ηρθε να σας δω λιγάκι, Νάτ, είπε, ένα καθόταν και άναβε ένα τσιγάρο. Αισθάνεσθε καλύτερα;

—Ναί, απάντησε μονάχα η Νάτ.

—Κύριε Τζών, της διηγηθήκατε για τη Ζαμαίκα; Είναι θαυμάσιος τόπος, όλος χρώμα. Μ’ άρέσει ο κόσμος εκεί!

“Εσκαλουθούσε να φλυαρή κι’ έδωσε καιρό και στους δυο να συνέλθουν.

Σε λίγο κατέβηκαν μαζί στο μεγάλο δωμάτιο των παιχνιδιών όπου ήταν κι’ ένα μικρό μπάρ. Είχαν κάνει σκοποβολή — καρφώνοντας βέλη σ’ ένα δίσκο — και ο Φρίν είχε κερδίσει. “Ολοι γέλουσαν και τόν συνέχαιραν.

—Αγαπητέ μου, είπε η Σέλια στον άντρα της, δώσ’ μας κάτι να πιούμε. Φαίνεται τόσο σπουδαίος σαν μπάρμαν και κοντά σ’ αυτό είσαι και τόσο αδένειος!

“Ολοι γέλασαν και μαζί τους ο κ. Ροκαγουαίη. Είχε μεγάλο κέκι εκείνο τό δράδυ και ίσως ήταν τό φυσικό του αυτό. Χτες στο Γκλέμπ Χάουζ ήταν σοβαρός και συγκρατημένος.

“Ο Φρίν πήγε κοντά στη Νάτ.

—Είσαι καλύτερα; της είπε. —Πολύ καλύτερα, ευχαριστώ.

Αυτά τά παράξενα λόγια μου

—“Ελειψες πολύ —Τό πρόσεξε, Φρίν; —Πώς μπορούσα να μη τό προσέξω; έκαμε δυσανεστήμενος αυτός.

Στηρίζονταν στον τοίνο Α Φ νας κοντά στον άλλον. “Ο Φρίν πήρε τό χέρι της Νάτ και της τό έσφίξε.

—Γιατί νόμισες πως σε κάλεσα εδώ; —Δεν... δεν ξέρω, Φρίν, ψιθύρισε. Και περίμενε με άγωνία τί θα της άπάντησε εκείνος.

“Η σιωπή ήταν μικρή, αλλά γεμάτη σημασία. Τό πρόσωπό του πήρε μια χαρούμενη έκφρασι, έπειτα έγινε ψυχρό και στο τέλος όμως είπε μονάχα:

—“Ηθελα να σου προσφέρω ευχαρίστησε διακοπές.

—Τό έκανες αυτό, Φρίν. Βρίσκω πως εδώ είναι θαυμάσια.

—Είμαι πολύ ευχαριστήμενος, Νάτ, της απάντησε χαμογελώντας, αν και σήμερα παρά λίγο να σε πνίξω.

—Μά θα πνιγώσουν και σύ μαζί, Φρίν.

—Θά ήταν μια μεγάλη άτυχία αυτή. Να πνιγώ τη στιγμή που θα πάρω την κληρονομία μου.

—Είναι πολλά, Φρίν; “Ο νέος την κύτταξε έκπληκτος.

—Σ’ ενδιαφέρει αυτό, Νάτ; “Ενοιωσε τό αίμα της ν’ ανεβαίνει στα μάγουλά της, αλλά επέμεινε.

—Μ’ ενδιαφέρει βέβαια. Είναι πολλά; Ξέρεις πόσα είναι;

“Η φυσιογνωμία τού Φρίν έδειξε δυσανεσκεια και έκπληξι.

—Γιά να σου πω την αλήθεια, δεν ξέρω. Μόνο ξέρω πως πρέπει να είναι πολλά, γιατί μου τό τόνιζε πάντα η μητέρα. Τότε ήμουν μικρός, αλλά θυμάμαι τά λόγια που μου είπα στην τελευταία μας συνάντησι. “Αν μου συμβη τίποτα, παιδί μου, να ξέρης ότι κληρονομώ πολλά λεφτά. Την ημέρα που θα γίνη εικοσιπέντε χρονών. Μη πιστέψης κανένα, μά κανένα άπολύτως, που θα σου πη ότι δεν είναι πολλάς.

Αυτά τά παράξενα λόγια μου

είπε — και που δείχνουν πως δεν ήταν έντελώς στα λογικά της, καθώς λέει και ο Βάλ.

“Η Νάτ ανατρίχισε, όπως στο μπαλκόνι προητέρω.

—Είμαι ευχαριστημένη που είναι πολλά, Φρίν. Μη ξεχάσης πως στο είπα αυτό η μητέρα σου.

Τη στιγμή εκείνη η Μέγκ στάθηκε μπροστά τους. Φορούσε μια όμορφη κόκκινη τουαλέτα που μια ξανθή δε θάπρεπε ίσως να φορή, αλλά που της πήγαινε ωραία.

—Πρέπει να δώσουμε τη ρεβάνς, Φρίν. “Ελα! Δηλαδή, αν μπορείς ν’ αποχωριστής τη Νάτ. Μας δανείζεις για λίγο τόν Φρίν, Νάτ; ρώτησε ειρωνικά.

—Μην είσαι ανόητη Μέγκ, είπε ο Φρίν θυμωμένος. Φυσικά, θα παίξω. Με συγχ Νάτ!

“Εφυγε με τη Μέγκ και η Νάτ έμεινε μόνη.

—“Επί τέλους, βρήκα μολύδι και χαρτί! φώναζε πλησιάζοντας την η Σέλια. Πάστε μου τη διεύθυνσι της μίς Μάρβιν, Νάτ.

“Η Νάτ έδωσε τη διεύθυνσι και τόν αριθμό τού τηλεφώνου της Κλέμ.

—Είσατε πολύ καλή, Σέλια, είπε, τη στιγμή μάλιστα που δε γνωρίζετε την Κλέμ.

—Τη γνωρίζω και αυτό μου είναι αρκετό. “Αν η μίς Μάρβιν δεν ήταν καλή φίλη, δε θα την αγαπούσατε τόσο. Κι’ έπειτα θέλω να σας βοηθήσω.

—Να με βοηθήσετε; —Ναί. Γιατί μπαίνω πολύ καλά στη θέσι σας. Θά αισθάνεστε και σεις, όπως έμένα, τότε που ο Ρέτζινάλν μ’ έφερε για πρώτη φορά εδώ. “Ημουν έσ μανεκεν στα μάτια αυτής της μουχλιασμένης συντροφιάς, έντελώς άπροσανατόλιστη. “Όταν όμως δεν άφήση κανείς να τού πάρουν τόν άέρα, μπορεί να κρατήσει τη θέσι του. Χρειάζεται πάντως ένα φόντο, έσ στηρίγμα, αν θέλετε. Κι’ αυτό θα είναι για σας η Κλέμ Μάρβιν.

—“Ο Φρίν όμως δεν τη συμβαδίζει, ούτε θέλει να έρθη εδώ.

—Αυτό δεν μου ήταν δύσκολο.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί έχουν πάντα αυτή την τρύπα οι γλάστρες; — Για να τους βάζουν το θερμόμετρο όταν άρρωσταίνουν...

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΕΒΛΕΠΕ

— Μου φαίνεται αλλοιότυπο σήμερα τό πρσί, χρυσέ μου... “Α!... “Εκοψε τά νύχια σου!...

ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΩΝ ΚΟΥΚΛΩΝ

Μια πρωτότυπη επιχείρησης που λειτουργεί απ' το 1932

ΣΤΗΝ όδω 'Αγίας Φιλοθέης, δρίσκεται το πιο πρωτότυπο νοσοκομείο που μπορεί να φαντασθής κανείς. Στους διαδρόμους του δεν θα πατήσης σε παχυντά χαλικά, δεν θα συναντήσης λευκοφορεμένες νοσοκόμες ούτε στους τοίχους θα διαβάσης «ήσυχια». Μα θα μού πητε: Τί νοσοκομείο είναι αυτό; Είναι το «Νοσοκομείο των κουκλών»!

Σ' αυτό το νοσοκομείο, θεραπεύεται κάθε «ανηπαρία»: Σπασμένα κεφάλια, χέρια ή πόδια και γενικά θεραπεύεται κάθε... αδυναμία της παθούσης. «Ας αφήσουμε όμως την διευθυντριά του, την κυρία 'Αριάδνη Λεδάκη, να μας πη μερικά πράγματα για το νοσοκομείο και τους αρρώστους της.

— 'Από πότε λειτουργεί αυτό το νοσοκομείο;

— Από τα 1932.

Είκοσιδύο δηλαδή ολόκληρα χρόνια χαρίζει την υγεία σε χιλιάδες ασθενείς.

— Τα... ανατακτικά που χρησιμοποιείτε από τί είναι;

— Παλαιότερα, φέρναμε κοκκάλινα από τη Γερμανία. Τώρα όμως προμηθευόμαστε από δω. Είναι από πεπιεσμένο χαρτί.

— Βάζετε και περούκες;

— Φυσικά. Χρησιμοποιούμε ή φυσικό μαλλί, που το βάφουμε σε διάφορα χρώματα ή μαλλιά που μάς φέρνουν οι πελάτισσές μας, ή τα αγοράζουμε από τα κομμωτήρια.

— Ποιά είναι τα απαραίτητα προσόντα που απαιτούνται για τη δουλειά αυτή;

— Πρώτ' απ' όλα ή μεγάλη ύπομονη. 'Η τεχνική όμως και το λεπτό μάτι είναι απαραίτητα.

— 'Οση ώρα μάς μιλά ή κυρία Λεδάκη, παρακολουθώμε τις επιδείξεις χέρια της, χάρις στα όποια είδαν την υγεία τους να σωρ άρρωστοι. Με καταπληκτική ταχύτητα και ακρίβεια, κολλά ένα κυριολεκτικά διαλυμένο και χωρίς μάτια κεφάλι. — 'Αρχομείται με τίποτε άλλο το νοσοκομείο σας;

— 'Ο... μηχανικός μας διορθώνει κάθε άλλο μηχανικό παιχνίδι. Νά, εγώ παραδειγματίζω αυτός ο αρραβώνας δεν μπορεί πια να περπατήσει. Σε λίγη ώρα όμως θα ξαναβρής την υγεία του. Κολλούμε επίσης και σπασμένα γυαλιά.

— Για το ντύσιμο των κουκλών έσεεις φροντίζετε;

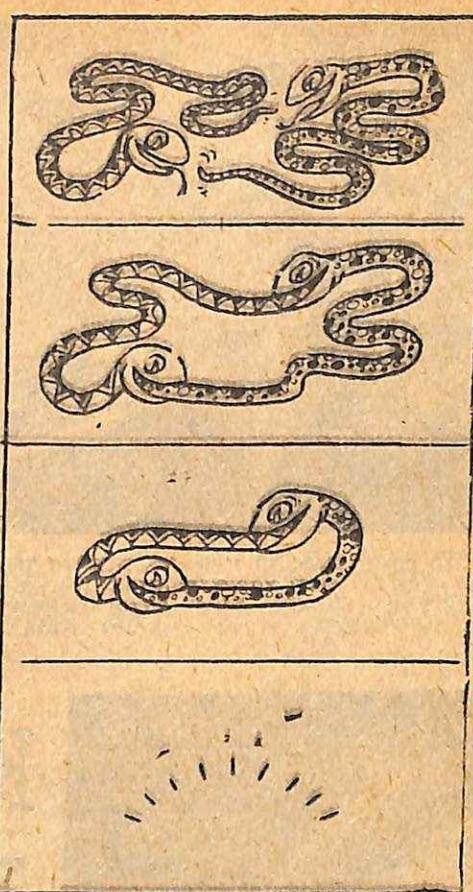
— Ναι. Πολλές φορές οι ιδιοκτήτριες μάς φέρνουν υφάσματα και ισοκάματα φορέματα σύμφωνα με το γούστο τους.

— 'Η... ώρα των επισκέψεων τελειώσε. Πρέπει, λοιπόν, να φύγωμε από το θαυμάσιο αυτό «μέγαρο της... κουκλούγειας». 'Υποβάλλω όμως μια τελευταία ερώτησι στην ευεργέτιδα όλων των μικρών —

— Θα είχατε να συστήσετε τίποτε στις μικρές φίλες σας;

— Ναι. Να σπαζούν τις κουκκλές τους όσο πιο συχνά μπορούν, αλλά να μη στενοχωρούνται όμως, γιατί το νοσοκομείο μάς θα τους τις ξαναδώσει και πάλι γερες.

Και πραγματικά έτσι είναι. 'Η κ. Λεδάκη και οι άλλοι συνεργάτες της καταβάλλουν κάθε κόπο για ν' αποκαταστήσουν την αρτιμελεία των μικρών άρρώστων. Της σφιγγουμε, λοιπόν, το μαγικό της χέρι, της εύχόμεστε καλές δουλειές και φευγουμε σιγά-σιγά πατώντας στα νύχια για να μη ανησυχήσουμε τους μικροσκοπικούς ασθενείς. Είναι άργα πια και πρέπει να κοιμηθώ!... ΡΕΑ ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ

Αφρικανική τραγωδία

ναμαλίων πολλοί άσφάωντας τον κίνδυνο, πήγαιναν στίς φυλακές και διαβοδοκώντας τους φυλακές βοηθούσαν και παρηγορούσαν τους φυλακισμένους και κρατούμενους για τα φρονήματά τους, φέρνοντάς τους και τρόφιμα.

Πολλές γυναίκες μάλιστα ωργάνωναν κρυφά και φανερά έράνους για τους φυλακισμένους και καταδικασμένους και δσες από αυτές ανήκαν στίς ανώτερες τάξεις και είχαν επιρροή ενεργούσαν για την αποφυλάκιση των κρατούμενων και για να χαριώσης ή ποινή των καταδικασμένων. Κυρίως για τους φυλακισμένους για χρέη και φόρους καθώς και για τους πολιτικούς υπόδικους και καταδικασμένους το ένδιαφέρον των βυζαντινών ήταν μεγάλο και πιο πολύ των γυναικών.

Όσο και αν τα χρόνια εκείνα οι βυζαντινές δρίσκονταν σε κατώτερη θέσι από τους άντρες και δεν ήξεραν πολλά γράμματα, ώστόσο έπηρεάζονταν από τις πολιτικές ζυμώσεις και έμμεσα έπαιρναν μέρος στην πολιτική ζωή. Γι' αυτό κάθε φορά που γίνονταν στάσεις και πολιτικές ανακαταστάσεις και οι φυλακές γεμίζαν από «πολιτικούς έγκληματίες», οι γυναίκες φροντίζαν όχι μόνο για την περιθαλψή των οικογενείων των πολιτικών δικωμένων αλλά και καταβάλλαν μεγάλα μέσα για να δοθής χάρι και άμνηστεια στους πολιτικούς καταδικασμένους, ακολουθώντας τα διδάγματα των πρώτων. 'Αποστόλων και των Πατέρων της 'Εκκλησίας.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Βοηδός νοικοκυριού

'Η έλλειψις υπηρετριών γίνεται όλο και μεγαλύτερη σ' όλες τις χώρες. Τελευταία στη Γερμανία καθιερώθηκε το επαγγελμα της «βοηθού στο νοικοκυριό», όπως υπάρχει και σε άλλα μέρη. Για να κάνει μια γυναίκα την εργασία αυτή, πρέπει να φοιτήσει δυο χρόνια σ' ένα ίδρυμα φιλανθρωπικό ή όχι, ή σε οικογένεια και να δώσει κατόπιν εξετάσεις. Στις εξετάσεις της ζητούν αρκετά πράγματα: μαγειρέμα, λογαριασμούς, πλύσιμο, γνώσεις για τα τρόφιμα και τα εργαλεία του νοικοκυριού, κατανόμη των εξόδων του σπιτίου κ.λπ.

Ένα ένδιαφέρον ιστορικό ανάγνωσμα

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

ΙΑ.

Ο ΠΩΣ ξέρομε ο Ναζωραίος σε όλη του τη ζωή συμβούλευε τους οπαδούς του ν' αγαπούν όχι μόνο τον πλησίον τους αλλά και από το υστερήμα τους ακόμα, να προστατεύουν τις χήρες, τα όρφανά, να έλεούν τους πτωχούς και να επισκέπτονται τους φιλακισμένους.

Τα διδάγματα αυτά θρήκαν μεγάλη άπληχσι στα βυζαντινά χρόνια. Όχι μόνο ή 'Εκκλησία φρόντιζε για την ανακούφιση των αποκλήρων της κοινωνίας αλλά και ή Πολιτεία, και γενικά όσοι ακολουθούσαν τα διδάγματα του Ευαγγελίου. 'Από τους παλαιούς Πατέρες του Χριστιανισμού ο Παλασίδιος τονίζει πως ή 'Εκκλησία «ούκ άμελεί ού φυλακής, ού νοσοκομείου, ού πτωχείου», ενώ ο μεγάλος Χρυσόστομος δροντοφωνούσε πως έργο των επισκόπων είναι «περί της των πενήτων διατροφής, της των άδικουμένων προστασίας, της των ξένων έπιμελείας, της των όρφανών προνοίας, της των χηρών συμμαχίας, της των παρθένων επίστασίας» και ότι ή 'Εκκλησία πρέπει να παρέχη την προστασία της «τοίς το δεσποτήριον οικούσι, τοίς εν τω ξενοδοχείω κάμνουσι, τοίς αποδημούσι, τοίς τα σώματα λεωδημένοις».

Ο Γρηγόριος ο Θεολόγος πάλι τονίζει πως έργο κάθε Χριστιανού είναι να προσφέρη την προστασία του «είτε δια χρείαν χρήσειεν ταύτης, είτε δι' όρφανίαν είτε αποξένησιν πατρίδος, είτε υμώτητα δεσποτών, είτε άρχόντων θράσος, είτε φορολόγων άπανθρωπίαν...».

Τα ίδια έγραφε και έλεγε ο Μεγάλος Βασίλειος. Το παράδειγμα και τις νοθεσίες των τριών μεγάλων ιεραρχών ακολουθήσαν και άλλοι Πατέρες της 'Εκκλησίας. 'Ετσι σ' όλη τη βυζαντινή Αυτοκρατορία ύπήρχαν πολλά πτωχοκομεία και άλλα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Εκτός όμως από τη φιλανθρωπική δράσι της 'Εκκλησίας και ή Πολιτεία έδειξε εξαιρετικό ένδιαφέρον για την περιθαλψή των χηρών, των όρφανών και των πτωχών και άστέγων.

Πολλοί αυτοκράτορες θέσπισαν νόμους ευεργετικούς και σε εξαιρετικές και κρίσιμες περιστάσεις, ύστερα δηλαδή από σεισμούς και θοειμνίες, άνοιξαν το δημόσιο ταμείο και περιθάλψαν εκείνους που είχαν ανάγκη.

Πρέπει όμως να σημειώσουμε πως οι βυζαντινές ήταν εκείνες που πρωτοστάσαν στα φιλανθρωπικά έργα. Πολλές από τις γυναίκες σ' όλες τις περιόδους της βυζαντινής έποχής παρουσίασαν τέτοια δράσι, που έγιναν άκουστές και όπως γράφουν οι βυζαντινοί χρονικογράφοι: «διψώντας επότιζαν, γυμνούς ενέδυσαν, ξένους περιέβαλλον, άρρωστούς επεσκεπόν και προς δεδεμένους (φυλακισμένους) άπήρχοντο».

Κι' ακόμα πολλές βυζαντινές πουλούσαν τα κοσμήματά τους για να περιθάλψουν τους πτωχούς, τα όρφανά και για να ελευθερώσουν φυλακισμένους από χρέη ή για τα πολιτικά τους φρονήματα. Άλλες πάλι, που είχαν πεινυσία συντάσσανε τις διαθήκες τους και τα άφιναν όλα στα όρφανοτροφεία και πτωχοκομεία.

Όμως ή πρόνοια και ή φιλανθρωπία δεν περιορίζονταν μόνο για τους πτωχούς, τις χήρες και τα όρφανά. Σ' όλη τη βυζαντινή Αυτοκρατορία ή φιλανθρωπική αντίληψη έφθανε ως τις φυλακές. Σύμφωνα με τις έντολές των 'Αποστόλων ο επισκόπος έπρεπε να παρέχη «φυλακίταις δαθείαις» και τοίς «εν δεσμοίς ούσι» έπιουρίαις.

Σε έποχές διωγμών και πολιτικών ά-πείνων όμως να σημειώσουμε πως οι βυζαντινές ήταν εκείνες που πρωτοστάσαν στα φιλανθρωπικά έργα. Πολλές από τις γυναίκες σ' όλες τις περιόδους της βυζαντινής έποχής παρουσίασαν τέτοια δράσι, που έγιναν άκουστές και όπως γράφουν οι βυζαντινοί χρονικογράφοι: «διψώντας επότιζαν, γυμνούς ενέδυσαν, ξένους περιέβαλλον, άρρωστούς επεσκεπόν και προς δεδεμένους (φυλακισμένους) άπήρχοντο».

Κι' ακόμα πολλές βυζαντινές πουλούσαν τα κοσμήματά τους για να περιθάλψουν τους πτωχούς, τα όρφανά και για να ελευθερώσουν φυλακισμένους από χρέη ή για τα πολιτικά τους φρονήματα. Άλλες πάλι, που είχαν πεινυσία συντάσσανε τις διαθήκες τους και τα άφιναν όλα στα όρφανοτροφεία και πτωχοκομεία.

Σε έποχές διωγμών και πολιτικών ά-

σες διασκεδάσεις και πρέπει να είσαι εν τάξει.

— Θα είμαι, Φρίν. Της έρριξε ένα πλάγιο βλέμμα, και φάνηκε σ' να δίσταζε να της πη ότι έρχόταν στη γλώσσα του. Μά, τέλος, το άποφάσισε.

— Νάτ, είσαι πραγματικά εν τάξει; Μου φαίνεται πως από την πρώτη στιγμή που ήρθες εδώ, άλλωστε δαφνικά.

— Πώς άλλαξα, Φρίν; ρώτησε ή Νάτ με σιγαλή φωνή.

— Δεν ξέρω... φαίνεσαι άφρονιμένη, σ' να άπασχολή τη σκέψι σου κάτι τί. Σε βασανίζει τίποτα, Νάτ;

— 'Η Νάτ δίστασε. 'Αν μπορούσε να μιλήσει; Πώς να το κάνει όμως, χωρίς να είναι βέβαιη, χωρίς να έχη αποδείξεις; Γιατί χωρίς αποδείξεις ο Φρίν δεν θα πίστευε την έννοχή του πατρίου του. Γι' αυτόν ο Βάλ ήταν ή ιδέα της τελειότητας.

— Όχι, Φρίν. Τουλάχιστον τίποτα για το όποιο θα μπορούσα να μιλήσω.

— Καταλαβαίνω. Τίποτε που θα μπορούσες να πής σε μένα. Στον Κλάρκ Τζών όμως μπορείς να το πής, και είμαι σίγουρος πως το έκανες.

— Ό, Φρίν!... Οι άλλες όμως λέξεις πνίγηκαν σ' ένα λυγμό και τα μάτια της πλημμύρισαν από τα δάκρυα. Που με κόπο συγκρατούσε. Σάπασαν και οι δυο, ενώ το αυτοκίνητο έτρεχε στο μακρύ δρόμο, που πήγαν για να φτάσουν στο σπίτι, άντ να κάνουν τη διαδρομή με την άμικτατο.

Όταν ή Νάτ άντίκρισε το σπίτι, μεγάλο κι' έρημο μέσα στο σκοτάδι, με τα κύματα που χτυπούσαν άπαισία δίπλα στους δρόμους του, έννοιωσε ένα σύγκρουση να περνά όλο το κομμάτι της και τον κίνδυνο που της είχε μιλήσει ο Κλάρκ να την άπειλη πραγματικά.

Νά φύγη; Ν' ακολουθήσει τη συμβουλή του; 'Ηταν το πιο σίγουρο, το πιο λογικό, αλλά δεν μπορούσε να το κάνει. 'Οχι μονάχα γιατί φοβόταν πως θαχανε τον Φρίν, μα γιατί δε-θαίνονταν άλόγνα περισσότερο ότι ο κίνδυνος που έτρεχε, άπειλούσε κι' αυτόν. 'Ο Φρίν κινδύνευε και δεν το ήξερε. Αυτή το ήξερε και έπρεπε να μείνη, να άγρυπνη και για τους δυο.

XII

Το άλλο πρωί ο κ. Βαλεντίν δόθηκε πολύ χωρίς από το σπίτι για να πάη με τον κ. Μπάτρετ να δοίμε μερικά υποστατικά. 'Η Νάτ ακολουθήσε τη συμβουλή του Φρίν κι' έμεινε στο κρεβάτι. Είχε την έντονη αίσθηση ότι κάτι το άπαισιο έτοιμαζόταν.

Δεν διαζόταν να δη τον Φρίν. Την είχε άπογοητεύσει. Την στενοχωρούσε αυτό, μα δεν του έδινε άδικο. 'Από την ώρα που είχε φτάσει εκεί — από την ίδια στιγμή που μπήκε στο σαλόνι, είχε γίνει αλωτική. Δεν ήταν πια το χαρούμενο και λογικό κορίτσι που αυτός είχε γνωρίσει στο Λονδίνο... Καί πράγμα παράξενο, όσο προσπαθούσε να μοιάση πάλι στον προτιότερο έαυτό της, τόσο δυσκολότερο της φαινόταν.

Η πόρτα χτύπησε και ή Μπέρτα μπήκε μέσα για να πάρη το δίσκο.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο.

τα. Ούτε και σ' θα ήσουν εύχαριστος αν το πάθαινες.

— Άσφαλός όχι, είπτε ο νέος. Μόνο πως δεν θα κατηγορούσα ένα παρ' έξω για λάθος που έκαναν οι συγγενείς μου.

— 'Ο δικηγόρος δεν είναι πόρτα έξω στα ζητήματα αυτά. — Τι έννοεις; Νάτ; Δεν βλέπεις, βέβαια, να πής. 'Α, έτσι, λοιπόν. Σου κατηγορήσε τον Βάλ και σ' τον πίστεψες!

Είπτε μόνο πως ήταν πολύ δυσάρεστη ή έκπληξι, όταν έμαθε πως τα έχασε όλα. Φρίν, είσαι βέβαιος πως τα δικά σου λεπτά είναι εν τάξει; 'Η Νάτ μπόρεσε να καταλάβη καλά το σάστιμά του.

Νομίζω πως είπαμε αρκετά για την κληρονομία μου άπόψε. Μάθε όμως, ότι ή διαχειρίσις όλης της περιουσίας μου είναι στα χέρια του Βάλ, δόξα τω Θεώ. 'Η φτώχη μου μητέρα δεν είχε ιδέα από τέτοια πράγματα.

— Το λέει ο Βάλ αυτό;

— Πώς; Δεν καταλαβαίνω...

— Έτσι το είπα... Σκέφθηκα...

— Πάμε να σπάξες το κεφάλι σου και μη άκουσ τί σου λένε για τον Βάλ. Είναι πρώτης τάξεως άνθρωπος. Και σ' τον συμπαθείς, νομίζω.

— Είναι πολύ ευγενής σε μένα, αλλά μόλις τον ξέρω.

— Του άρεσε. Είπτε πως είσαι ο τύπος του και αν ήταν νεώτερος, θα προσπαθούσε να με περαιοίσει.

Και ο Φρίν συνέχισε μ' ένα γέλακι.

— Του είπα «δοκίμασε μονάχα». Δεν είναι όμως καθόλου μεγάλος, με τις σημερινές ιδέες μάλιστα.

— 'Η Νάτ αίσθάνθηκε έξαφνη άνατριχίλα και έσφιξε πάνω της την πλεχτή άκρά ζακέτα της. 'Ο νέος το πρόσεξε.

— Κρυώνεις, Νάτ; Να σταματήσω να σηκώσω το σκέπασμα;

— Όχι, ευχαριστώ. 'Ο φρέσκος αέρας μου κάνει καλό.

— Είναι από το φόβο και την ζαλάδα της θάλασσας. Άυριο το πρωί να μείνης στο κρεβάτι, ν' άναπαυθής. Αυτή την εβδομάδα έχουμε κάμπο-

— 'Η σελήνη έβγαίνει που και που μέσα από τα σύννεφα και τότε το φός της ήταν αρκετό για να φαίνεται το κακόκεφο πρόσωπό του.

— Αυτός ο άνθρωπος είναι πολύ άδικος, έσπασε σε μια στιγμή, δε μπορώ να τον ύποψέω.

— 'Η Νάτ δεν άπάντησε κι' αυτό τον έρέθισε πιο πολύ.

— Σ' όμους τον συμπαθείς. Αυτό καθένας θα το παρατηρούσε άπόψε.

— Αυτάμει, Φρίν. Νομίζω πως άπλως ήμουν ευγενική μαζί του.

— 'Α! από ευγένεια κάθισες μ' αυτόν τη μισή νύχτα στο μπαλκόνι;

— Το πρόσεξες, λοιπόν;

— Στο διάβολο και αν το πρόσεξα!

— 'Η φωνή του ήταν όργισμένη ακόμα περισσότερο και μο-λαταύτα ή Νάτ έννοιωσε την καρδιά της πιο έλαφριά: 'Αν πραγματικά ζήλευε — ζήλευε κανείς μονάχα όποιον άγαπά.

— 'Ηθελα να πάρω λίγον αέρα και δόγηκα στο μπαλκόνι. 'Εκείνος ήρθε και κουβεντιάσαμε λιγάκι.

— Τί ευτυχία, ε;

— Ναι. Γιατί όχι;

— 'Η Νάτ τώρα χαμογέλασε.

— Γιατί μιλούσατε;

— Για διάφορα. 'Ηταν εύχαριστήμη που εκείνος δεν μπορούσε να δη στο σκοτάδι το πρόσωπό της.

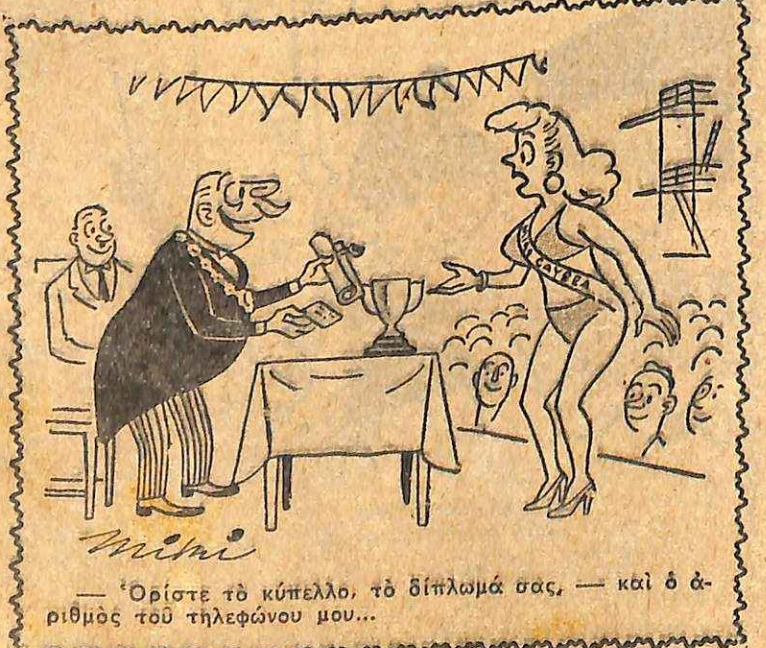
— Θα στοιχημάτιζα πως προσπαθούσε να κατηγορήσει τον Βάλ.

— Πώς... πως έχεις αυτή την ιδέα; 'Η Νάτ εφαινώσθηκε τόσο, που τραύλιζε.

— Το κατάλαβα από τον τρόπο που κίταζε το πρωί, στο σπίτι της Μέγκ, το Βάλ, καθώς αυτός του διηγόταν για τον πατέρα του. Πές μου την άλήθεια δεν σου μίλησε για τον Βάλ;

— 'Η Νάτ δίστασε στην αρχή, έπειτα όμως είπτε άργά και συλλογισμένα.

— Μου είπτε πως ο πατέρας του έχασε όλα του τα λεφτά. Μα στο κάτω - κάτω δεν είναι μικρό πράγμα να νομίζεις πως κληρονομείς μια ολόκληρη περιουσία και ύστερα να μαθαίνεις πως δεν έχεις τίπο-

— 'Ορίστε το κύπελλο, το δίπλωμά σας, — και ο άριθμός του τηλεφώνου μου...

λο να το καταλάβω. Μολαταύτα σας χρειάζεται να έχετε έ-δω ένα φίλο, ένα που μιλά τη γλώσσα σας. 'Ανάμεσα σ' ένα κύκλο όπου ο ένας γνωρίζει καλά τον άλλον, ένας ξένος νοιώθει πολύ συχνά το άίσθημα της κατωτερότητας.

— Θα ήταν έξοχο να έρχόταν ή Κλέμ, ψιθύρισε ή Νάτ μ' ένα άνασταγασμό.

— Πρέπει να έρθη τότε. Είναι πάντρεμένη;

— Ό, όχι.

— 'Ισως να της άρέσει ο κ. Τζών. Είναι σπουδαίος νέος, δε νομίζετε; Μου άρεσε από τότε που τον γνώρισα στη Ζαμαίκα. Τώρα όμως τον δρίσκω περισσότερο συμπαιθικό.

— Είναι πολύ καλός, συμφώνησε ή Νάτ.

— 'Ηταν μια ιδέα, ή Κλέμ και ο Κλάρκ να παντρευτούν. Μια ιδέα πολύ καλή και για τους δυο τους. Στη σκέψη αυτή ή Νάτ έννοιωσε μια κακόκεφα που δε μπορούσε να έξηγηση.

Μερικοί από τους καλεσμένους σηκώθηκαν να φύγουν και ή Σέλια πήγε να τους άποχαιρετήσει. Στο μεταξύ αυτό ο Κλάρκ και ο 'Αντριαν τελείωσαν το παιχνίδι τους και ήρθαν στη Νάτ. Φλυαρίσαν λιγάκι οι τρεις. 'Υστερα ο 'Αντριαν έβγαλε κι' έμειναν οι δυο τους.

— Πρέπει να περιμένω ώπου ο Φρίν να τελειώση το παιχνίδι του, είπτε το κορίτσι.

— Όραία τότε, γιατί πρέπει να σας πω άκόμη κάτι.

Χαμήλωσε τη φωνή του, ήρθε άκόμη πιο κοντά κι' έσκυψε στο αυτί της.

— 'Αν καταλάβετε πως κάτι δεν είναι εν τάξει ή πως κάποιος κίνδυνος σας άπειλη, έ-μεινε να με θοήτε άμέσως. Δυστυχώς δεν έχω τηλέφωνο, γιατί φαίνεται πως οι χορτοφάγοι δεν το έκτιμούν, όπως και το κρέας. Ξερετε που είναι το σπίτι μου; 'Αν όχι, ρωτήστε στο χωριό και θα σας το δείξουν.

— Σύμφωνα, άπάντησε ή Νάτ. Και σεις τί θα κάμετε; — Προσπαρώ να έχω τα μάτια μου άνοιχτά και θα περιμένω τα γεγονότα.

— 'Η Νάτ του έρριξε μια φοβισμένη ματιά.

— Νομίζετε, πως... πως θα συμβη τίποτα;

— Μάλλον, είπτε σοβαρά ο Κλάρκ.

Μιλούσαν άκόμη οι δυο τους, όταν ο Φρίν τους πλησίασε.

— Πρέπει να φύγουμε Νάτ, είπτε άπότομα, σχεδόν με άγένεια. Και μ' ένα κούνημα του κεφαλιού χαιρέτησε τον Κλάρκ.

— 'Ισως να συναντηθώμε πάλι, του είπτε ψυχρά.

— Έννοείτε πως θα ξαναϊδωθώμε γρήγορα; είπτε.

— Σ' αυτό το μικρό μέρος όλα είναι πιθανά.

— Δεν ξεχάσατε, έλπίζω, πως θ' ήθελα πολύ να έρθω στο Γκλέμ Χάουζ. 'Ενδιαφέρομαι τρομερά για τα παλιά πράγματα, όπως σας είπα.

— 'Ο Φρίν τον κίτταξε με κάποια όργη.

— Θα το πω στον κ. Βαλεντίν, άπάντησε, γιατί δικό του είναι το σπίτι. Έλπίζω πως θα δεχθής.

— Το έλπίζω κι' εγώ. Στο κάτω - κάτω ήταν δικηγόρος του πατέρα μου.

— Ναι, ναι. Είσαι έτοιμη; Νάτ; Πάμε να δούμε τη Σέλια.

— 'Ο Φρίν στην αρχή έμεινε σιωπηλός, καθώς το μεγάλο άμαξι περνούσε τις άμειρτες στροφές δίπλα στην παραλία.

• Το μπερέ αυτό, που φοριέται πίσω στο στέρκο, αποτελείται από λουρίδες «τοπέ» σε δύο διαφορετικούς τόνους πράσινου χρώματος: σκούρο και ανοιχτό (Ζανέτ).

• Το ρηχτό πρὸς τὰ πίσω χαριτωμένο αὐτὸ καπελάκι εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς καινούργιας γραμμῆς. Εἶναι κατασκευασμένο ἀπὸ «τοπέ» ριγωτὸ (Σιμόν Κάνζ).

• Τὸ κομψὸ αὐτὸ καπελάκι ποὺ τόσο ὀραῖα ἀγκαλιάζει τὴν κορυφή, ἀφίνοντας ἐλευθεροῦς τοὺς κροτάφους, εἶναι ἀπὸ λευκὸ φέτρ με μαύρες γαρνιτούρες (Σζέντ).

• Πικνὰ λεπτὰ γαζὰ σὲ τόνο πιδ ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὸ μπλε δελουδὸ τοῦ ἀποτελοῦν τὴ μόνη γαρνιτούρα τοῦ ἐντύπωσιακοῦ αὐτοῦ μπερέ (Σζέντ).

• Ἐμπνευσμένη ἀπὸ ἕνα παλιὸ φλαμανδικὸ πίνακα, ἡ «κουάφ» αὕτη φοριέται στὴν κορυφή καὶ ἔναι ἀπὸ φέτρ με μαύρη γκάνς (Καρ. Ρεμπού).

ΚΑΠΕΛΑ

ΣΤΗ ΦΕΤΕΙΝΗ μόδα τὰ καπέλα εἶναι μεγάλα. Ἡ φόρμα «καλὸς» δεσπόζει καὶ παρουσιάζεται μετὰ τὴ μορφή μπερέ, καμπάνας, ἢ «κουάφ». Τὰ αὐτὰ εἶναι συχνὰ ἀκερασμένα, ἀλλὰ οἱ κρόταφοὶ μένουν συνήθως ἐλεύθεροι. Οἱ καλότες κατεβαίνουν πρὸς τὸ στέρκο ἢ παίρνουν, δειλὰ - δειλὰ λίγο ὕψος. Ἡ ἐντύπωση τοῦ φάρδους, χαρακτηριστικὴ τῆς νέας μόδας, ἐπιτυγχάνεται εἴτε μετὰ τὴν «κούπ» τοῦ καπέλου, εἴτε μετὰ τὴν σούρες.

Τὰ τυρμπάν ξαναγυρίζουν φέτος περισσότερο γοητευτικὰ παρὰ ποτέ. Πότε θυμίζουν τὰ κεφάλια τῶν Βερβερίνων πειρατῶν, πότε τὴ μεγαλοπρέπεια τῶν μαχαριαγιάνων. Ἄλλοτε σκεπάζουν τὰ αὐτιά, ἄλλοτε ἀφίνουν ἐλεύθερα τὰ μαλλιά, εἶναι ἀπὸ μαλακὸ ὕφασμα, καὶ χωροῦν εὐκόλως σὲ ὁποιοδήποτε τσέπη...

Τὰ ὑλικά ποὺ χρησιμοποιοῦνται φέτος εἶναι: δελουδὸ, «τοπέ», ζέρσεϋ μάλλινο ἢ μεταξωτὸ, σατέν, φτερά, λουλούδια, κεντημένα ὕφασματα. Κορδέλες, φτερά, δελάκια, πέρλες καὶ κεντήματα ἀποτελοῦν τὰ στολίδια.

Ὅσο γιὰ τὰ χρώματα, κυριαρχοῦν ὅλες οἱ διαβαθμίσεις τοῦ κόκκινου καὶ τοῦ μπλε. Ἀκολουθοῦν τὸ μαύρο, τὸ γκρι, τὸ ροζ καὶ τὸ ἄσπρο αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὅμως κυρίως γιὰ τὸ δρᾶν.

— Δὲν ὑπάρχουν ἀμφιβολίες, εἶπα στὸ Λουσιέν Λομιέ, τὸ γραμματέα μου. Κυττάζομαστε καὶ σκεφτόμαστε κι' οἱ δύο τὸ ἴδιο πρόβλημα: Ποιὸς; Στὸ κατὰστημα ὑπάρχουν «διαρροές». Ξένοι ἀνταγωνιστὲς εἶχαν γίγει κάτοχοι ὀρισμένων τεχνικῶν μυστικῶν μας.

— Φτάνει νὰ μὴν πῆραν τὸν τύπο τοῦ Πιρουλ, παρατήρησε ὁ Λουσιέν μ' ἀνσυχία.

Τὸ Πιρουλ ἦταν ἡ τελευταία μου δημιουργία, τὸ στεφάνωμα τῆς νεανικῆς μου καριέρας σὰν χημικοῦ: Ἕνα καινούργιο συνθετικὸ ὕφασμα τύπου ναύλον ποὺ θὰ ἐπαναστατοῦσε τὴν ἀγορά.

Στὴν ἰδέα ὅτι ὁ τύπος τοῦ Πιρουλ μου μπορούσε νάχη πέσει σ' ἐχθρικά χέρια μ' ἐπίανε λύσσα κι' ἀπελπισία.

— Ἀς δάλουμε τὰ πράγματα σὲ τάξι εἶπα. Ἀς κάνουμε τὸν κατάλογο τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔτσι καὶ γιὰ μιὰ στιγμή πέρασε ἀπ' τὰ χέρια τους αὐτὸς ὁ τύπος.

— Κι' αὐτὼν ἐπίσης, παρατήρησε ὁ Λουσιέν, ποὺ μπαίνουν στὰ γραφεῖα γιὰ τὴν καθαριότητα ἢ τὶς ἐγκαταστάσεις.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ διευθυντῆς καὶ ζητοῦσε νὰ με δῇ.

Σὲ λίγο ἐμπαινα στὸ γραφεῖο τῆς δεσποινίδος Πενσάρ, γραμματέως τοῦ διευθυντοῦ.

— Καλημέρα Γενεδιέδη, εἶπα καὶ πρόσθεσα χαμηλοφώνως: Καλημέρα ἀγάπη μου.

Ἐσकुπα καὶ τὴ φίλησα στὰ μαλλιά.

— Κάθισε φρόνιμα Γκυ! Δὲν εἶναι στιγμή γιὰ κουταμάρες.

Κύτταξα τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ κ. Ρεμπού.

— Τί λέει τὸ βαρδύετρο; ρώτησα.

— Θυέλλες, καταιγίδες, κυκλώνες, ἀπάντησε.

Πάτησε ἕνα κουμπὶ κι' εἶπε:

— Ὁ κύριος Λαγκμάρ ἦρθε.

— Νὰ περάσῃ! ἀκούσα τὴ φωνὴ τοῦ διευθυντοῦ.

Ἐσπρωξα τὴν πόρτα κι' εἶδα τὸ διευθυντὴ καθισμένο στὸ γραφεῖο του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε τὴν ἐκφραση πούπαιρνε ὅταν ἦταν στὶς κακές του.

— Ἀγαπητέ μου Λογκμάρ, ἡ κατάσταση εἶναι σοβαρή. Πρέπει νὰ σώσουμε τὸ Πιρουλ, ἂν ἀκόμα εἶναι καιρὸς. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει παρὰ ἡ Γενεδιέδη κι' ἐγὼ ποὺ ξέρουμε τί ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ κιβώτιο.

— Ὁ! ἔκανα. Δὲν πιστεύω νὰ ὑποπτεῖσθε τὴ δεσποινίδα Πενσάρ.

— Ὑποπτεύομαι ὅλο τὸν κόσμο, ἀκόμα καὶ τὸν ἑαυτό μου, ἀπάντησε ὁ διευθυντής.

Αὐτὴ ἡ φράσις μου προέξινε ὀδυνηρὴ ἐντύπωση. «Ὑποπτεύομαι ὅλο τὸν κόσμο!» Τότε, γιὰ τὴν ὁρμή μου, τὸν ἐφευρέτῃ τοῦ Πιρουλ; Ὅχι ἦταν διασκεδαστικὸ ἂν πουλοῦσα τὴν ἐφεύρεσι ποὺ θάκανε πλούσια τὴν ἐπιχείρησι στὴν ὁποία ἤμουν μέτοχος. Ἦμουν ἔξω ἀπὸ κάθε ὑπόφια, σχεδὸν ὅσο κι' ὁ διευθυντής.

— Ἀλλὰ ἡ Γενεδιέδη; Μὲ τὰ μάτια ποὺ εἶχε ἡ Γενεδιέδη ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς ἀγνοήτας, τῆς εὐθύτητας. Ἐκτός ἂν ἤμουν ἱκανὸς ν' ἀνακαλύψω τὸ Πιρουλ, ἀνίκανος ὅμως νὰ διαβάσω στὸ πρόσωπό μιαν ἀνθρώπινη ὑπάρξεως.

Ἀπόρρητα τὴ Γενεδιέδη. Ἀέ.

Ποιὸς ἔκλεψε;

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

νε πὼς ἡ ἀγάπη μᾶς τυφλώνει. Ἐγὼ ἀντίθετα ὑποστήριξα ὅτι μᾶς ἀνοίγει τὰ μάτια. Πέρα ἀπ' τὴ σωματικὴ ὁμορφιά τῆς Γενεδιέδης, ἔδλεπα μιὰ ψυχικὴ ὁμορφιά. Γι' αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ τὴν κάνω φιλενάδα μου. Ἦθελα νὰ τῆς δώσω τ' ὄνομά μου, νὰ περάσω μαζί της ὅλη μου τὴ ζωὴ, ὡς τὸ θάνατο. Κι' ἐτοιμαζόμαστε ν' ἀναγγεῖλουμε τοὺς ἀρραβῶνες μας...

— Κύριε Λομιέ, εἶπα, προτὶν ὅλγτε στείλτε μου τὸ μαγνητόφωνο.

— Δὲν θέλετε νὰ μείνω; ρώτησε ὁ γραμματέας μου.

— Ὅχι, ὄχι, καληνύχτα σας.

— Καληνύχτα κύριε Λογκμάρ.

Σὲ λίγο ὁ μπάμπας - Μαρτέν ἔφερε τὸ μαγνητόφωνο. Δὲν μπόρεσα νὰ μὴν κυττάξω αὐτὸν τὸν γέρο ἀσπρομάλλη μετὰ τὰ σδυμένα μάτια. Τί ἤξερα γι' αὐτόν; Τίποτα, ἐκτός ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμούς.

Ὅταν εἶδα νὰ ἐξαφανίζεται ἡ καμπούρα του, ἀφοῦ ἀφήσε τὸ μαγνητόφωνο πάνω στὸ γραφεῖο μου, ἀρχισα νὰ γελάω στὴν ἰδέα πὼς εἶχε μιὰ θεσι στὸν κατάλογο τῶν ὑποπτῶν ποὺ εἶχε κάνει ὁ Λομιέ.

Ὁ μπάμπας - Μαρτέν κατὰ σκοπος; Μυστικός; Πράκτωρ; Γιατὶ ὅχι τότε κι' ὁ ἴδιος ὁ Λομιέ; Κι' ἐγὼ;

Ἡ Γενεδιέδη ἦταν πρώτη-πρῶτη, στὸν κατάλογο. Πόσο θλιβερὴ ἦταν αὕτη ἡ ἱστορία.

Ἐδῶλα μὴν ποῦσα τὸ μαγνητόφωνο κι' ἀκούσα τὴ φωνὴ τοῦ διευθυντοῦ ποὺ ὑπαγόρευε ἕνα γράμμα. Τί περίφημο ὄργα αὐτὸ τὸ μαγνητόφωνο. Τὸ βάλες κάτω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ δὲν σοῦ ξεφεύγει τίποτα!

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανα ὅταν ἀκούσα τὴ φωνὴ τοῦ διευθυντοῦ νὰ λέη:

— Ἀρκετὰ γιὰ σήμερα. Ὁδεβουὰρ Γενεδιέδη. Ἀργησα.

— Ὁδεβουὰρ κύριε, ἀπάντησε ἡ Γενεδιέδη.

Ἐγὼ σχεδὸν ἀμέσως ἀμέσως ἀκούστηκε ὁ θορύβος μιᾶς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐθῆλα νὰκούσαν αὕτη τὴ μοιραία ἐκείνη ποὺ ἰσχυρίζονται πὼς καὶ ὑπάρχει μετὰ τὴν Γενεδιέδη καὶ τοῦ διευθυντοῦ σκέφτηκα. Καὶ προχώρησα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὸ σταματήσω, ὅταν ἀντήχησε τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου.

Σὲ λίγο ἀκούσα τὴ φωνὴ τῆς Γενεδιέδης:

— Ἀλλό!

Τὸ χέρι μου ἔμεινε στὸν ἄερα.

Ἐγὼ ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ ἡ φωνὴ τῆς ξανακούστηκε:

— Σὰς εἶχα πῆ νὰ μὴ με πᾶρετε ἐδῶ.

Ἦταν ἔκδηλα στενοχωρημένη. Ὅσο γιὰ μένα, εἶχα πνιγὴ στὸν ἰδρώτα. Εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς ζοῦσα τὴν κρισιμώτερη στιγμή τῆς ζωῆς μου. Κατὰ μέσα μου ἤθελε νὰ σταματήσω τὸ μηχανήμα. Ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία νὰ μάθω ἦταν ἰσχυρότερη.

— Πρέπει νὰ καταλάβετε καλὰ... ἐξακολούθησε ἡ Γενεδιέδη.

Ἐγὼ: — Ἐνὶ τρέλλᾳ...

Καὶ τέλος: — Καλὰ, ναί, σύμφωνα....

στὴν αἴθουσα τοῦ δάθους, στὸν πρῶτο ὁροφο.. ὠρεβουὰρ...

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Ξανάβλα μπρὸς τὸ μαγνητόφωνο ἀπ' τὴν ἔξοδο τοῦ διευθυντοῦ κι' ἔπειτα. «Ἀργησα».

Ἐγὼ: — Ἐγὼ τίποτα πιά, ἐκτός ἀπ' τὸ γνωστὸ ἤχο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

Ἐμεῖνα σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας ἀνόητα αὐτὸ τὸ διαβολικὸ μηχανήμα. Ὁ κόσμος ποὺ φάνηκε ἐξαφικὰ σὰν μιὰ γελοστὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

βίαια τὸ δῆμα καὶ τὴν εἶδα ν' ἀνεβαίνει μιὰ σκάλα... Ἐστὸν πρῶτο ὁροφο, στὴν αἴθουσα τοῦ δάθους...

Ἦταν γιὰ μένα ἡ στιγμή νὰ δῶ ἂν «ἡ ξαδέσφη» εἶχε μουστάκια!

Μπήκα στὸ καφενεῖο, ἀνέβηκα τὴ σκάλα καὶ χάρις σ' ἕνα συνδυασμὸ ποῦκαναν οἱ καθρέφτες εἶδα τὴ Γενεδιέδη νὰ πλησιάζη στὸ τραπέζι ἑνὸς νέου ποὺ μόλις τὴν εἶδε σηκώθηκε. Σ' ἕνα δευτερόλεπτο τὸν «φωτογράφησα»: Παντελὸν ἀπὸ γκριζὴ φακέλλα, σακκάκι σατουρωτὸ, τριαντάρες πάνω-κάτω, μαλλιά καστανά, πρόσωπο ἀσημένιο καὶ τέλος, ξεχωριστὸ δαίμονα καὶ ἐρῶνι τῆς τύχης, ἕνα μικρὸ μουστάκι.

Ξανακατέβηκα στὸ ἰσόγειο καὶ χώθηκα σὲ μιὰ γωνιά, πίσω ἀπ' τὴ σκάλα, ἀπ' ὅπου μπορούσα νὰ ἐπιδλέπω τὴν ἔξοδο. Ἐγὼ, ἀπὸ μισή-ὥρα δὴκε ἡ Γενεδιέδη μόνη της.

Ἀλλὰ τώρα δὲν μ' ἐνδιέφερε αὐτὴ ἀλλὰ ἡ «ξαδέσφη». Λίγες στιγμὲς ἀργότερα «τὴν» πῆρα ἀπὸ κοντά...

Τὸ ἄλλο δρᾶν δρισκόμουν μετὰ τὴ Γενεδιέδη.

Γνωρίζεις τὸν κύριο Ραῦμόνδο Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

Ἐγὼ: — Ὁ κύριος Ραῦμόνδος Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

Ἐγὼ: — Ὁ κύριος Ραῦμόνδος Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

Ἐγὼ: — Ὁ κύριος Ραῦμόνδος Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

Ἐγὼ: — Ὁ κύριος Ραῦμόνδος Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

Ἐγὼ: — Ὁ κύριος Ραῦμόνδος Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

Ἐγὼ: — Ὁ κύριος Ραῦμόνδος Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

Ἐγὼ: — Ὁ κύριος Ραῦμόνδος Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

Ἐγὼ: — Ὁ κύριος Ραῦμόνδος Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

Ἐγὼ: — Ὁ κύριος Ραῦμόνδος Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

Ἐγὼ: — Ὁ κύριος Ραῦμόνδος Λουδὲ, δουλεδάρτο ντὲ Βαλιράρ, ἀριθμὸς 76; τὴ ρώτησα ἐξαφικὰ.

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΕΑ

ΔΙΣΩΗΜΑΤΙΚΕΣ ΘΥΕΛΛΕΣ

Αν στο Χόλλυγουντ τα αίσθηματικά ζητήματα δημιουργούν σκάνδαλα, στο Μεξικό δεν αστεϊεύονται καθόλου πάνω σ' αυτά. Ο Ραφαέλ Μπλάνκελ χωρίς τη γυναίκα του Σιλβία Πινάλι γιατί οι αίσθηματικές σκηνές που γύρισε με τον Άρτουρο ντε Κόρντοβα στην ταινία «Ο άγνωστος της σκάλας» ήταν πολύ ρεαλιστικές. Τα φίλια που δίνουν οι δυο έρασσαι της οθόνης είναι τόσο φλογερά, που ο σύζυγος σκέφθηκε πως η σκηνή πάροχε έκ του φυσικού.

Ο Κολούμπια Ντουίνγκελ αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει γιατί ο σκηνοθέτης Αϊμίλιο Φερναντέθ προτίμησε τη Μάρθα Βαλιθέθ. Ο φλογερός ήλιος του Μεξικού είναι ασφαλώς λίγο υπεύθυνος στα ερωτικά ατύχηματά.

Ο ΟΡΣΟΝ ΓΟΥΕΛΛΕΣ
Ο "Ορσον Γουέλλες γύρισε μία ταινία στην Ισπανία, και κατό-

τά της στη Γαλλία. Ζητά τώρα ένα καλό σενάριο που θα διαδραματίζεται στο Παρίσι για θέμα της πρώτης ταινίας της. Απεφάσισε να γυρίσει και να πρωταγωνιστήσει μόνο σε πολύ καλές ταινίες και βρίσκει πως στη Γαλλία θα βρει τους κατάλληλους συνεργάτες γι' αυτό. Στο Παρίσι η Ρίτα θα φθάσει κατά τον Οκτώβριο.

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΖΑΖΑ ΓΚΑΡΜΠΟΡ ΚΙ' Ο ΡΟΥΜΠΟΖΑ

Στο στούντιο του Βερολίνου γυρίζεται μία ταινία «Ο χορός των εθνών» που είναι η γνωστή όπερα του Φρέντ Ραυμόν και στην οποία πρωταγωνιστούν η Ζα - Ζα Γκαμπόρ, η Κλωντίν Ντυμπουί και ο Γκουστάβ Φρέλιχ. Η Ζα - Ζα Γκαμπόρ είναι αναστατημένη γιατί οι αμερικανικές αρχές δεν επιτρέπουν στον άντρα της Πορφύριο Ρουμπιρόζα να εργασθεί ως ηθοποιός. Τί θα κάνει η Ζα - Ζα χωρίς αυτόν στο

● Ένα σκίτσο του Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ τον οποίο θα δούμε τον χειμώνα στην ταινία «Ανταρσία του Κένν», η οποία είναι και το κορύφωμα της καριέρας του. Μαζί του παίζουν ο αυτών ο Χοσέ Φέρερ, ο Βαν Τζόνσον, ο Φρέντ Μάρκ Μάρρεϊ, ο Ρούπερτ Φράνσις και η Μαϊν Γουίν.

φιά, ενώ η ωραία "Αβα περιφέρεται μελαγχολία της παντού και άδεια την καρδιά της.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ

Ο άνδρας της "Ιγκριντ Μπέργμαν είχε απαγορεύσει στην κόρη του Πία να έχει οποιαδήποτε σχέση με τον καλλιτεχνικό κόσμο. Έτσι με τον καλλιτεχνικό κόσμο είναι περιβάλλον που θεωρούσε κίνδυνο για την ήθικη της αυτής. Η αυστηρότητα του αυτή όμως έδωσε όπως ο πάγος λιώνει στον ήλιο μόλις παρακολούθησε μια ερασιτεχνική παράσταση στο σχολείο της κόρης του. Η μικρή Πία θρίμβευσε πάνω στη σκηνή, και ο Πίτερ Λίντστρόμ αποφάσισε να μη επιμένει αν η κόρη του θελήσει να ακολουθήσει τη σταδιοδρομία της μητέρας της.

ΡΙΤΑ ΓΚΑΜ

Η κτυπητή ομορφιά και στορ της οθόνης και τηλεόρασης Ρίτα Γκάμ, βρίσκεται λίγες μέρες στο Λονδίνο μαζί με τον άντρα της Σίντνεϊ Λουίτ. Ο Σίντνεϊ Λουίτ είναι τώρα σημαντικόν παράγων της τηλεόρασης στη Ν. Υόρκη γι' αυτό και η Ρίτα Γκάμ εγκατέλειψε την οθόνη και σταδιοδρόμησε στην τηλεόραση.

Δεν μ' άρεσουν οι χωρισμοί στα άντρώγια οι οποίοι μοιράζονται φέρνουν το διαζύγιο, άλλως τους δημοσιογράφους όταν την ρώτησαν γιατί απορρίπτει τις προτάσεις του Χόλλυγουντ.

ΕΛΕΝΗ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ

Στα στούντιο της «Σινεσιτά» στη Ρώμη χιλιάδες κομπάρσοι ξεροψήθηκαν γυρνώντας στον ήλιο για να υποδυθούν τους Έλληνες στρατιώτες, που μένουν. Τον Άγαμέμνονα, που υποδύεται ο Ρούπερτ Ντάυκλιν, τον περιμέναν οι «Αχιλλεύς κλας» των περιμένων δασιλίσκας και οι άλλοι Έλληνες για μέρα στη σκηνή του Μενέλαου για ένα μικρό συμβούλιο πριν αρχίσει η μάχη.

Αυτά όλα γίνονται στο γύρισμα της ταινίας «Ελένη της Τροίας» που γυρίζει η Γουάρνερ Μπρόξ στην Ιταλία. Οι κομπάρσοι ξεροψήθηκαν αρκετές μέρες στον καυτερό ήλιο κι' έτσι ένα ελαφρότατο άγγιγμα πάνω στο σώμα τους ήταν αρκετό να τους κάνει να κάνουν μορφασμούς πάνω σε να δέχοντο πραγματικά βέλη της υποτιθέμενης μάχης που παρίσταναν.

Ο κόσμος της 7ης τέχνης

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

● Η Σιμόνη Σιμόν υποδέχθηκε στο αεροδρόμιο του Όρλυ των Παρισίων τον Μισέλ Όκλαϊρ που έρχεται από τη Γερμανία. Ο Μισέλ Όκλαϊρ είναι ο άραβωνιστικός της — στην ταινία φυσικά — και έμεινε εκεί για μερικές συμπληρωματικές σκηνές της ταινίας «Διπλό πεπρωμένο», η οποία βασίζεται πάνω στο έργο του Ζιρνώτ «Σίγκφριντ».

● Ο Ρίτσαρντ Γουίντμάρκ βρίσκεται στο Βερολίνο όπου πρωταγωνιστεί σε μία ταινία μαζί με την Μας Ζέντερλινγκ. Με τίτλο «Χρυσό δαχτυλίδι». Οι Βερολινέζοι του έκαναν θερμή υποδοχή. Αρκετά να σημειωθεί, ότι έκανε δεκάεπτα ραδιοφωνικές εκπομπές, έδωσε εκατόν είκοσι συνεντεύξεις σε δημοσιογράφους και πέντε προσωπικές εμφανίσεις στο κοινό.

● Η Σιλβία Παμπανίνι γύρισε τις εξωτερικές σκηνές της νέας ταινίας στις Καναρίους νήσους. Κατά την επιστροφή της έμεινε λίγο στη Μαδρίτη να ξεκουρασθεί.

● Ο Τζαίμς Στιούαρτ γύρισε στο Χόλλυγουντ ύστερα από έξι εβδομάδων παραμονή στην Ευρώπη.

● Ο Πέντρο Άρμεντάριβ τραυματίστηκε σοβαρά στο γύρισμα της ταινίας «Κατακτητής». Έπεσε από το αλόγο του και το αλόγο που ακολουθούσε κτύπησε τον Άρμεντάριβ.

● Η Γκλόρια Σβάνσον συνήρτησε τους Ισπανούς. Πάνω από έξι δισεκατομμύρια δημοσιογράφοι την υποδέχτηκαν στη Μαδρίτη.

● Ο Μπαρτ Λάγκαστερ απέκτησε ένα κοριτσάκι.

● Η Ρεβέκα Λίντφορντ παντρεύτηκε τον Τζωρτζ Ταμπούρι, θεατρικό συγγραφέα.

● Στο Καραύ, Λε-Ρουέ, της Γαλλίας ο Φερναντέλ έδωσε επίσημα την πρώτη Λεωφόρο Ντον Καμίλλο που οι κάτοικοι της πόλεως αυτής απεφάσισαν να ονομάσουν προς τιμήν του.

● Ένα σκίτσο της Νταν-νύ Ρουμπέν η οποία θριαμβεύει στη νέα ταινία της «Ζουλιέτα». Στην ταινία αυτή πρωταγωνιστούν μαζί της ο Ζαν Μαράι και η Νικόλ Μπερέ. Η Νταν-νύ Ρουμπέν έχει ένα πολύ χαριτωμένο ρόλο.

Ο ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ο περίφημος γόης που γέρασε πιά, μα εξακολουθεί να είναι ένας μεγάλος ηθοποιός και περίφημος άνθρωπος, ξαναγυρίζει στην πατρίδα του για να πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Να-νο» με την Μαρίν Καρόλ. Στο σταθμό του Σαιν Λαζάρ τον υποδέχεται η κόρη του Ντομινίκ Μπλανσάρ, η οποία είναι ίδιος ο πατέρας της. Ο Σαρλ Μπουαγιέ είναι πάντα πάρα πολύ συγκινημένος όταν ξαναγυρίζει στην πατρίδα του, τη Γαλλία.

Πιν ξεκουράστηκε αρκετό διάστημα στο Σαιν Ζαν ντε Λουζ πριν πάει στο φεστιβάλ. Το Σαιν Ζαν ντε Λουζ είναι κοντά στο Σαιν Σεμπάστιαν, όπου γίνονται κάθε μέρα ταυρομαχίες. Ο «Πολίτης Κένν» που κοντεύει να γίνει «Πολίτης του κόσμου» έδειξε τόσο ενδιαφέρον για τις ταυρομαχίες, που τις παρακολούθησε καθημερινά. Κάπου σε μία γωνία του Μεξικού έχει ένα κτήμα όπου μεγαλώνει ταύρους. Αλλά οι ταύροι της Ισπανίας του φαίνονται πιο γενναίοι και καλύτερης ράτσας. Μήπως θα έχουμε καιμιά ταινία πάνω στις ταυρομαχίες;

Η ΡΙΤΑ ΧΑΙΝΓΚ ΓΟΡΟ

Η Ρίτα Χάινγκορσθ έχει μεγάλες δυσκολίες με το νέο γαμο της. Ο άνδρας της Ντρίκ Χάινγκ δεν γίνεται δεκτός στις Ηνωμένες Πολιτείες κι' οι δυο μαζί δεν μπορούν να ζήσουν και να εργασθούν εκεί. Έτσι η Ρίτα που έχει κι' αγαπά πολύ το Παρίσι απεφάσισε να μεταφέρει εκεί τη δική της εταιρία παραγωγής και να χρησιμοποιήσει τα χρήμα-

Χόλλυγουντ. Η θά βυσιάζει το Χόλλυγουντ γι' αυτόν.

Η ΛΙΛΙΑΝ ΓΚΙΣ

Η Λίλιαν Γκίς είναι μία από τις πιο παλιές στάρ που υπάρχουν. Έκανε την εμφάνισή της το 1913 και στις μέρες του δωδεκάκινηματογράφου γνώρισε μεγάλες δόξες. Η εμφάνισή του ομιλούντος έσθωσε πολλά αστέρια μαζί μ' αυτήν. Κι' η τελευταία εμφάνισή της ήταν «Μονομαχία στον ήλιο» σ' ένα μικρό ρόλο. Τώρα αγγέλλουν την επανεμφάνισή της στο Χόλλυγουντ σε μία ταινία του Τσαρλς Λάτον «Η νύχτα του κυνηγού», όπου πρωταγωνιστεί η Σέλλεϊ Γουίντερς.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΒΑΣ

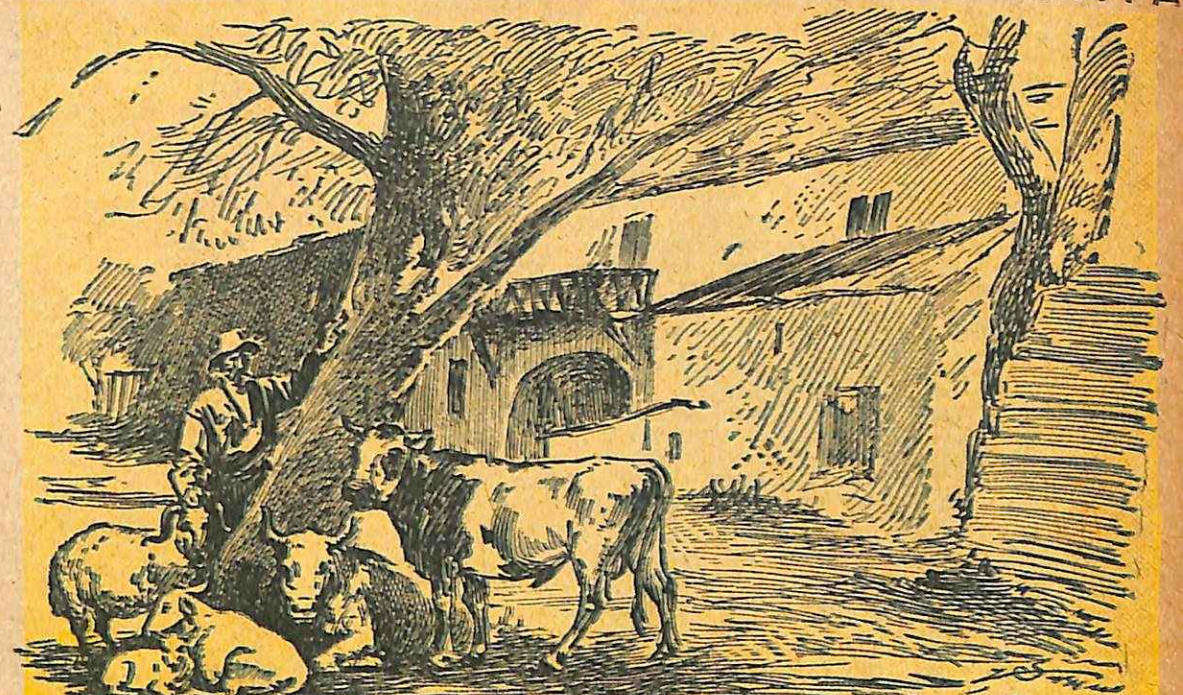
Η "Αβα Γκάρντνερ και ο ταυρομάχος Ντομινγκες πέρασαν πολύ ώρες και εύχριστες στιγμές στη λίμνη Ταχό. Πολλά να μισαν πως το είδωλλο αυτό θα κατέληγε σε γάμο, αλλά χωρίς να γυρίσει. Ο Ντομινγκες έρωταθήκε κάποια άλλη μελαγχολική όμορ-

Ο ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ μαζί με τον Κόντογλου και τον Π. Πρεβελάκη είναι οι δημιουργοί μιας νέας σχολής στη λογοτεχνία που κυρία γνώρισμά της είναι το φροντισμένο ύφος. Ο Μπαστίας, πρωτοπαρουσιάστηκε στα γραμμάτα, από τα θρανία του γυμνασίου, στη Σύρα, όπου έβρισκε λογοτεχνικό περιβάλλον. Έχει ασχοληθεί μ' όλα σχεδόν τα είδη του πεζού λόγου και το διδύλιό του «Ο Μήνας ο Ρέμπελος» δραβέθηκε από την Ακαδημία.

ΕΙΧΕ χρόνια να πατήσει το πόδι του σε πολιτεία. Έδω και σαροναπέντε χρόνια, όταν έφυγε από την Ελλάδα και πάτησε τα χώματα της Αμερικής, ξεμπαρκόρησε σε πολιτεία: στη Νέα Υόρκη. Τα πρώτα πέντε χρόνια, γύρισε δέκα μεγάλες πολιτείες, χωρίς να καταφέρει να στεριώσει σε καμιά, χωρίς να δει προκοπή. Ύστερα τράβηξε στο εσωτερικό, και χάθηκε. Πεδιάδες ατέλειωτες, πλούσια λιβάδια κι' έρημοι που τον οδηγούσαν ή κάτω ή άνω, κι' άλλες τόσες άσπαρες, άνοργες άπεραντσύνες, με μοναχά θεριμένους κάκτους, που δε χρειάζονται νερό για να προκόψουν.

Τώρα πάλι, ύστερ' από σα-

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μιλούσε με τα δέντρα και τα ζωντανά.

(Εικονογρ. ΑΛ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ)

Τὰ Χριστούγεννα του Θανάση Μερτίκα

ράντα χρόνους μεροκάματο σ' απόκοσμες φάρμες, ξαναμπαινε σε πολιτεία.

Βέβαια, δεν ήταν ούτε η Νέα Υόρκη, ούτε το Σικάγο, ούτε το Λος Άντζελες. Για τούτη τη μεγάλη χώρα, η πολιτεία που ήθελε ο Θανάσης Μερτίκας λογαριάζεται χωριό που δεν ξεπερνούσε τις πέντε χιλιάδες ινχέες. Είχε όμως όλα τα γνωρίσματα της μεγάλης πόλης, κι' ως ήταν μικρή: Είχε το «ντραγκ-στόρ», το φαρμακείο δηλαδή, όπου έτρωγε μία όμε-λέτα, δυο αυγά με μπέικον, ένα σάντουιτς, ένα χέμπουργκερ, δυο λουκανικά με μουστάρδα, παγωτό βανίλια και κοκα-κόλα. Είχε το Γουλάγροβ, δηλαδή το μαγαζί που πουλούσε ένα σωρό πράγματα με πέντε και δέκα σέντς, είχε τον κλασσικό τύπο του αμερικανικού ρεστωράν, την καφετερία, κι' ένα είδος «Ντεπάρτμαντ - Στόρ», όπου αγοράζεις, ό,τι θάλεις ο νους σου σε τιμές συμφετικές: από εσώρουχα ως κοστούμια, γυναικεία φορέματα, κι' από κατασρόλες ως κρεβάτια και καναπέδες σαλονιού.

Κείνο που έκανε όμως το Θανάση Μερτίκα να κυττάει παράξενα, ήταν τα σπίτια τα πολύπατα, κολλημένα το ένα δίπλα στ' άλλο, κι' οι δρόμοι, όπου σαν μυρμηγκία κόχλαζε η ζωή: άντρες, γυναίκες, παιδιά, αστροί, μαύροι, αυτοκίνητα, ποδήλατα — όλα βούζαν, έτρεχαν, χώνονταν και ξαναγύριζαν!... Απορούσε κι' ο ίδιος, κι' αναστατώνονταν αν θα το πιστευε κανείς πως άνθρωπος σανταπέντε χρόνια στην Αμερική, είχε χάσει την εικόνα της πολυδουσίας ζωής.

Κι' όμως αυτό ήταν η αλήθεια. Σαραντά χρόνια ο Θανάσης Μερτίκας είχε ζήσει ανάμεσα ούρανο και γη, στην καρδιά μιας ατέλειωτης πεδιάδας του Σάουθ, όπου δεν αντάμωνε παρά άνθρωποι, να πεθάνει στον ήλιο μιας ροδακινιάς. Στο νου του δεν έβλεπε να φύγει από κει. Είχε φυτέψει ακόμα και κυπαρίσσια, που καθώς έλεγε ο Γουίλλιαμ Όκονορ, ο αφέντης της φάρμας, του μοιάζανε. Γιατί, στ' αλήθεια, ο Θανάσης Μερτίκας ήταν ψηλός δυο μέτρα, και λιγνός

κάμωμε άλλους ανθρώπους από τους φαρμαδόρους, που δαγώνανε μαζί, που σπέρνανε μαζί, που θερζιζανε μαζί και μαζί δόσκανε τα ζωντανά: γελάδια, αλόγα και σκυλιά! Έδον απ' αυτούς, αντάμωνε και τους οδηγούς που φέρνανε τα φορτηγά και φορτώνανε τα σπαρτά και τα γεννήματα.

Από το μέρος που ήταν η φάρμα που δούλευε, ως την πιο γειτονική φάρμα, χρειάζονταν πέντε γερές ώρες τρέξιμο αλόγου.

Η αλλαγή όμως, που είναι, φαίνεται, τόσο χρειαζόμενη στον άνθρωπο, είχε πολύ φωχό περιεχόμενο στη ζωή της φάρμας. Αντίς για βοτάνισμα, τον ρίχνανε κάμπους μήνες να καθαρίζει και ν' αρωμαίνει τα ζωντανά, ή να νοιάζεται τα δέντρα. Αμα τον δόσανε στα δέντρα, ήταν η γιορτή του αερα. Δέντρα που ήταν τώρα θεόρατα, τότε εδώ και χρόνια φυτεύει με το χέρι του και τότε αναστήσε, καθώς ανασταίνει ο άνθρωπος ένα ζωντανό πλάσμα, το παιδί του. Κι' έβρισκε απόλαση και χαρά, αμα στην κόψη του καλοκαιριού του Σάουθ, καθόνταν και ξεπόστα-νε κάτω από τις φυλλοσιές και τον καρπό ενός δέντρου, που είχε δώ και χρόνια φυτεύει, και κλαδέψει, και ποτίσει, κι' αναστήσε. Κανένας άνθρωπος δεν μπορούσε να μιλήσει για τα δέντρα, όσο και όπως ο Θανάσης Μερτίκας, γιατί κανένας δεν είχε κάμει τα δέντρα φαμίλια του και ζωή του.

Και τότε πάρε απόφαση, να πεθάνει στον ήλιο μιας ροδακινιάς. Στο νου του δεν έβλεπε να φύγει από κει. Είχε φυτέψει ακόμα και κυπαρίσσια, που καθώς έλεγε ο Γουίλλιαμ Όκονορ, ο αφέντης της φάρμας, του μοιάζανε. Γιατί, στ' αλήθεια, ο Θανάσης Μερτίκας ήταν ψηλός δυο μέτρα, και λιγνός

και δυνατός σαν κυπαρίσσι, που δεν έλεγε να λυγίσει όσο κι' αν το δέντανε οι μπόρες και τα δρολόπια που κινούσανε από τον κόρφο του Μεξικού κι' αφάνιζαν σπαρτά, δέντρα, σπίτια κι' ανθρώπους. Σαν κυπαρίσσι λιγνός, ξερακιανός, με κατάλευκα μαλλιά κι' ένα που-τερό μακρύ γένι, που φύτρωνε σαν ψευτικό κάτω από το σά-γόνι του. Ήταν κιόλας έβδομηταυδύ χρόνων αλγύσιον κού-τσουρο μέσα στην πράσινη απεραντσύνη του Σάουθ. Κι' όμως, τον καιρό που περίμενε το ψυχρό τέλος του κάτω από τη ροδακινιά, ένας φόνος μέσα στη φάρμα έφερε κι αυτόν, μαζί με όλους τους φαρμαδόρους, και τους μεροκάματοιάρδες, στη μικρή πολιτεία που γίνονταν η ανάκριση και η δίκη.

Όσο και νάκρυψε με την επίμονη σιωπή του την ιστορία του ο Θανάσης Μερτίκας, όλοι υποψιάζονταν πως τούτος ο έρημιτης του Σάουθ ήταν ένας άνθρωπος που άξιζε την έγνω- τους, και πότε, την περιεργεία τους.

Νωρίς δημοφώματα δόθηκε στην εκκλησία. Σαρατά χρόνια είχε να πατήσει σε νάρθηκα να δει τέμπλο, εικονίσματα, ια-νουαρία, πολυέλατο, καυτήλα, άγιαστροπέζα, και παπά ντυ- μένον το φελόνι του. Σαραντά χρόνια είχε ν' ακούσει το δρο-χνό, σουρτό ψάλλισμο του ψάλ-τη, ν' ακούσει Ευαγγέλιο, «Α-γία», να δει επιτρόπους να γυ-ρίζουν το δίσκο για δοθείσα της εκκλησίας.

Στη φάρμα, άρια και πού, έρχονταν ένας επίσκοπιανός πάστορας, έτρωγε με τον γερο Γουίλλιαμ, κι' έφευγε. Τίποτα περισσότερο. Και τώρα, καθώς άκουγε βραχνά και σουρτά τό: «Η Πορθένης σήμερα τον ύπεροψιον τίκτει και Βηθελέμ το σπλιανόν» ένοιωθε ένα σωρό πράγματα ν'

ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

τα, κι' εκκλησία. Γιατί σαραντά χρόνια δεν τούχε μιλήσει άνθρωπος ελληνικά, σαραντά χρόνια δεν είχε δει ελληνικό σπίτι, ούτε εκκλησία, ούτε ράσο.

Κι' αναστατώνονταν αν ήταν πρὸς καλό και πρὸς φελέος του ή Ανάσταση του ληρονημένου κόσμου που ξαναανασταίνονταν μπροστά στα μάτια του χωρίς αυτός να το πεθυμεί. Κ' έβλεπε όλα αυτά τα πράματα σαν ποτάμι που το φούσκωναν οι ρεματικές καταβάσεις του χειμώνα κι' αδύνατο ν' αντιστα-θει κανείς στο ρέμα του.

Έτσι, άφεικε άδουλος και λιγομίλητος να δδηγηθεί στα ελληνικά μαγαζιά, στα σπίτια, και δημοφώματα Χριστούγεννα, στην εκκλησία.

Όσο και νάκρυψε με την επίμονη σιωπή του την ιστορία του ο Θανάσης Μερτίκας, όλοι υποψιάζονταν πως τούτος ο έρημιτης του Σάουθ ήταν ένας άνθρωπος που άξιζε την έγνω- τους, και πότε, την περιεργεία τους.

Νωρίς δημοφώματα δόθηκε στην εκκλησία. Σαρατά χρόνια είχε να πατήσει σε νάρθηκα να δει τέμπλο, εικονίσματα, ια-νουαρία, πολυέλατο, καυτήλα, άγιαστροπέζα, και παπά ντυ- μένον το φελόνι του. Σαραντά χρόνια είχε ν' ακούσει το δρο-χνό, σουρτό ψάλλισμο του ψάλ-τη, ν' ακούσει Ευαγγέλιο, «Α-γία», να δει επιτρόπους να γυ-ρίζουν το δίσκο για δοθείσα της εκκλησίας.

Στη φάρμα, άρια και πού, έρχονταν ένας επίσκοπιανός πάστορας, έτρωγε με τον γερο Γουίλλιαμ, κι' έφευγε. Τίποτα περισσότερο. Και τώρα, καθώς άκουγε βραχνά και σουρτά τό: «Η Πορθένης σήμερα τον ύπεροψιον τίκτει και Βηθελέμ το σπλιανόν» ένοιωθε ένα σωρό πράγματα ν'

45

● Τό ιδιόρρυθμο μεγάλο αυτό ντεκολτέ, ανήκει σε ένα απλό, μαύρο φορεματάκι, μοντέλο του Κριστιάν Ντιόρ, με στενά κοντά μανίκια, πολύ φαρδιά φούστα, και συμμετρικά «πλι» γύρω - γύρω. Είναι ένα πολύ χαριτωμένο μοντέλο, που δίνει ένα ωραίο τόνο.

● Ένα κοντό φόρεμα χορού, του Ντιόρ, από μαύρο φάτγ, τελειώνει προς τα επάνω με τό...εγγλωτιστό αυτό ντεκολτέ. Τα κοντά, ντραπέ μανίκια του φορέματος στερεώνονται με δυο μπρετέλες. Η φούστα έχει γύρω βαθιές κουφότητες.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ 1955 ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ

ΕΝΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ, μια ζώνη, ένας γιακάς, μια γαρνιτούρα, είναι αυτά που θα δώσουν τον «μοντέρνο αέρα» σ' ένα φόρεμα.

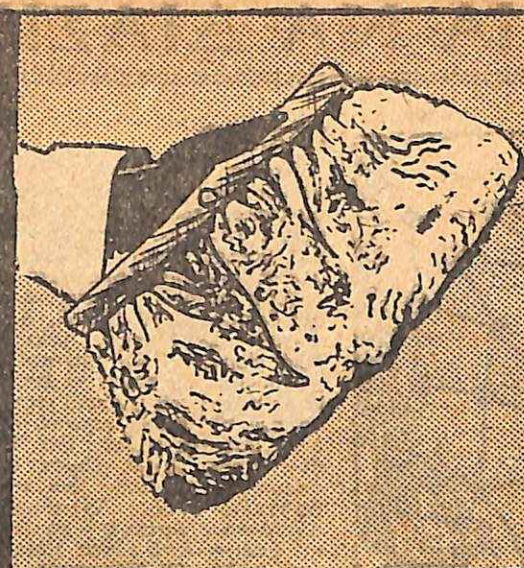
Η μόδα του 1955 είναι πλούσια σε καινούργιες ιδέες, με πρωτότυπα ευρήματα και η ποικιλία της δίνει την ευκαιρία στην κάθε γυναίκα να διαλέξει και να προτιμήσει αυτό που καλύτερα ταιριάζει στο σώμα της. Τα ντεκολτέ είναι άλλοτε κλειστά και διακριτικά (έτσι τα θέλει ο Ντιόρ την ημέρα) άλλοτε τολμηρά και πλούσια (έτσι επιτρέπει να... είναι τα βράδια). Η μέση μπορεί να είναι σφιγμένη, τονισμένη ή μόλις να διαγράφεται. Φιόγκοι, κορδέλες, γούνες, πελερίνες, στολίζουν και αποτελούν το κύριο κάθε φορέματος χαρακτηριστικό.

● Ρεντιγκότα με ζώνη μαρτινγκάλ, που δένεται με αφέλεια σε κόμπο πίσω. Γιακάς, γαρνιτούρα καπέλου και ρεβέρ μανίκιων από γούνα. Φόδρα από μάλλινο ύφασμα. (Λανβέν-Καστίλλο).

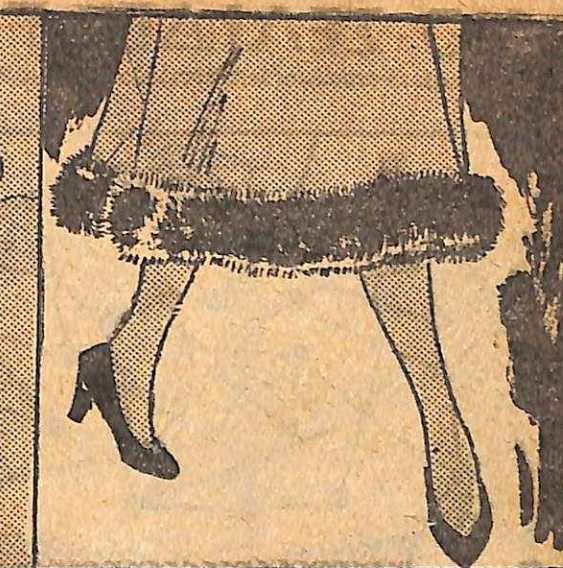
● Παλτό από γκλασέ ρατίνα καφέ χρώματος, φόδρα-ρισμένο με κεραλί ζερσέυ ύφασμα. Ο απαλός γιακάς του που σχηματίζει ντραπέ εδώ κι' εκεί, κατεβαίνει και κουμπώνει με δυο κουμπιά (Πατού).

● Καπέλακι από έρμινα και άσορτι γιακάς, δεμένος με φιόγκο μπροστά. (Ένα ωραιότατο σύνολο του Μανγκέν).

● Απογευματινή τσάντα από Μπρά-σβαντς, το άπανο μέρος της οποίας είναι φτιαγμένο από ελάφι (Φάτ).

● Γαρνιτούρα από ραγκόντεν σε φανελ-λένια φούστα. Γούνινα γαρνιρίσματα συνήθιζονται πάρα πολύ. (Ντεσσές).

● Η ρεντιγκότα είναι ιδιαίτερα μα-κουά σ' αυτό το κομψό σύνολο το φτιαγμένο από γκρίζο σεβιότ. (Καρντέν).

● Φούστα από μαύρον ταφτά, πλισέ, που σχηματίζει δυο δολάν, το πρώτο μέχρι το ύψος των γοφών (Πατού).

● Στο σπένσερ αυτό με τα κουμπωτά ρεβέρ, η ζακέτα είναι εξαιρετικά κοντή. (Δημιουργία του Ύμπερ ντε Ζιδανσύ).

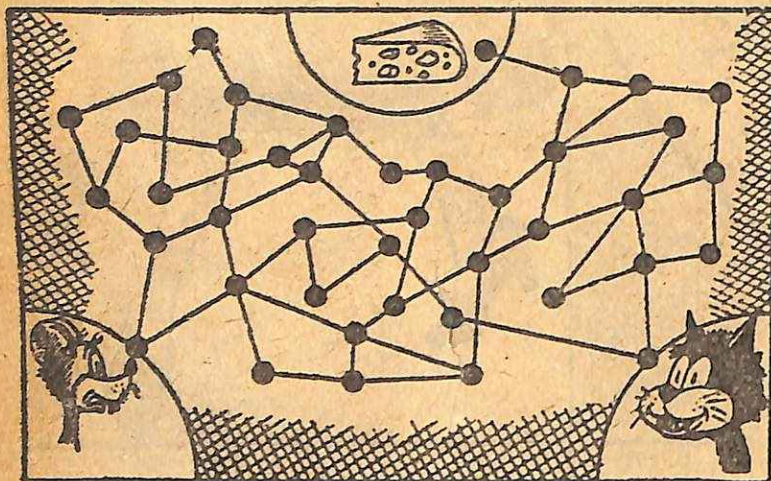
● Ο γιακάς του φορέματος αυτού είναι σουρωτός από μέσα σε αυλάκι και δίνει την εντύπωση πελερίνας (Λανβέν).

● Γιγάντιο κανοτιέ καπέλο, που φο-ριέται πολύ μπροστά, και είναι φτιαγμένο από μαύρο βελούδο (Μπαλμαίν).

● Στο ζερσέυ αυτό φόρεμα, η μέση μόλις διαγράφεται χωρίς στη ζώνη, που είναι επίσης από ζερσέυ. (Μπαλμαίν).

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

Θέλετε να παίξετε τη γάτα και το ποντίκι; Σας δίνουμε τον κανονισμό του παιχνιδιού. Το ποντίκι, που θέλει να φάει το τυρί, αρχίζει πρώτο. Ξεκινάει από τη γωνία του και τοποθετεί ένα πόνι ή μια καρφίτσα στον πρώτο μαύρο κύκλο ακολουθώντας τη γραμμή της προτιμήσεώς του. Κατόπι παίζει η γάτα και έτσι πάει συνέχεια.

Ένα κύκλο κάθε φορά και διαδοχικά. Το ποντίκι, για να κερδίσει, πρέπει να φτάσει στο τυρί χωρίς να το πιάσει η γάτα. Αντίθετως, αν η γάτα κατορθώσει να πιάσει το πόνι της ή την καρφίτσα της σ' ένα κύκλο που βρίσκεται κι άλλος το ποντίκι, το κάνει μια... χαψιά και κερδίζει το παιχνίδι.

Εμπρός, λοιπόν, και καλή διασκέδαση.

ΤΟ ΚΙΝΙΝΟ

Ξέρετε πώς ανακαλύφθηκε το κινίνο; Αυτό το θαυματούργο φάρμακο, που ασφαλώς κι εσείς έχετε χρησιμοποιήσει πολλές φορές; Είναι μια ενδιαφέρουσα ιστορία. Ακούστε τη.

Στα 1650, η γυναίκα του αντιβασιλιά του Περού, η κόμισσα Έλ Κινσόν, ήταν βαρυσή άρρωστη. Οι γιατροί δεν μπορούσαν να δρουν τί έχει και κανένα από τα γνωστά φάρμακα δεν της έκανε τίποτα. Τότε ο άντρας της κάλεσε ένα Ινδιάνο μάγο. Αυτός έδωσε στην άρρωστη να πιει ένα πικρό βρασμένο υγρό. Η κόμισσα αισθάνθηκε αμέσως καλύτερα κι έπειτα από λίγες μέρες έγινε καλά. Οι Ευρωπαίοι γιατροί, περιέργοι, ρώτησαν το μάγο τί ήταν αυτό που είχε δώσει στην κόμισσα.

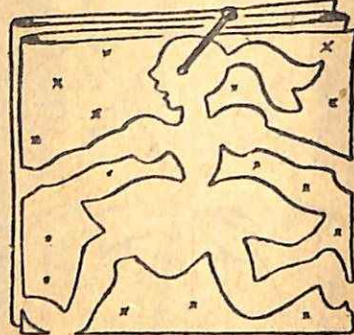
— Η φλούδα από ένα δέντρο, απάντησε αυτός.

— Πώς το λένε αυτό το δέντρο;

— Κίνα.

— Είδα πολλές φορές δαρωστα ζώα στο δάσος να πηγαινούν και να τρώνε από αυτό το φλοιό. Τότε κατάλαβα πως το δέντρο είχε θεραπευτικές ιδιότητες.

Κι έτσι ανακαλύφθηκε το κινίνο, που είναι τόσο αποτελεσματικό, ιδίως στην ελονοσία.

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Πάρτε μια λουρίδα χαρτί του ύψους 5 εκατοστών. Διπλώστε τη σε φασμασμένα. Ξεσηκώστε τη χορεύτρια που βλέπετε στο σχέδιο. Σημειώστε το μάτι της με μια καρφίτσα, τρυπώντας όλο το χαρτί, πέρα ως πέρα. Πάρτε κατόπι το ψαλίδι και κόψτε τα μέρη που σημειώνονται με Χ.

Ω, τί όμορφη γιρλάντα!

ΑΣΤΡΑΦΗ ΚΑΙ ΒΡΟΝΤΗ

Όσοι φοβούνται τη βροντή έχουν άδικο. Μόνο η αστραπή είναι επικίνδυνη. Όταν ακούεται η βροντή ο κίνδυνος έχει περάσει. Η αστραπή φτάνει ως εμάς με ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο, ενώ ο κρότος της βροντής μόνο με 340 μέτρων το δευτερόλεπτο. Αν επομένως θέλουμε να μάθουμε σε τι απόσταση βρίσκεται η καταιγίδα, αρκεί να μετρήσουμε τα δευτερόλεπτα που μεσολαβούν ανάμεσα στην αστραπή και την βροντή.

Τον αριθμό αυτό θα τον πολλαπλασιάσουμε με 340 και θα βρούμε την απόσταση.

Μια ώραία μέρα τα βουνά, στα καθαρία νερά της λίμνης καθρεφτιζόταν θεώρατα έλατα.

Μια ώραία μέρα η σταγόνα μας, νοιώθοντας κέφι για περιπλάνηση, σκαρφάλωσε πάνω σε μια ήλιαχτιδα. Ένοιωσε τον έαυτο της ελαφρό, ελαφρό κι' ανέβαινε, ανέβαινε όλο και ψηλότερα προς τον γαλάζιο ουρανό. Πόσο διασκεδαστικό ήταν να βλέπει όλα κάτω να γίνονται μικροσκοπικά. Κυτταζοντας γύρω της, είδε πολλές από τις αδελφές της που ερχόντουσαν να την ανταμώσουν. Οι σταγόνες του νερού μαζεύτηκαν και σχημάτισαν ένα από τα χαριτωμένα αυτά σύννεφα που ταξιδεύουν στον ουρανό. Ο άνεμος έσπρωξε σιγά το όμορφο σύννεφο προς το βουνό.

ΡΗΤΟ ΚΑΙ ΡΥΤΟ

Το ρητό ξέρετε όλοι τι είναι. Απόφθεγμα, γνωμικό. Το ρυτό όμως με υ ασφαλώς δεν το ξέρεται. Ήταν ένα είδος παιχνιδιού που το χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι. Το περιεργό σ' αυτό το παιχνίδι είναι πως είχε στη βάση του ένα ανοιγμα κι' από εκεί έτρεχε το ποτό στο στόμα. Δηλαδή εκείνοι που το χρησιμοποιούσαν δεν το αναποδογύριζαν σιγά - σιγά να πιούν το περιεχόμενό του, αλλά το σήκωναν πάνω από το κεφάλι τους, άνοιγαν την τρύπα κι' άφηναν το ποτό να τρέξει μέσα στο στόμα τους, σ' άρυσούλα. Συνήθως τα ρυτά κατέληγαν, —έκει που ήταν η τρύπα— σε κεφάλι ζώου.

ΤΟ ΜΠΑΠΠΟΥ

Το μπαμπού είναι ένα καταπληκτικό φυτό. Το ξέρετε, ασφαλώς, μοιάζει με χοιτό καλαμί. Και μ' αυτό φτιάχνει κανείς, σπιτία, γεφύρια, ακόμα κι' ...κοντυλοφόρους. Λοιπόν, το μπαμπού μεγαλώνει ένα εκατοστόμετρο, κάθε μισή ώρα. Καταπληκτική ταχύτητα! Σε μια βδομάδα γίνεται τριάντιση μέτρα και σε έξη ή έφτα έβδομάδες φθάνει στο πιο μεγάλο του ύψος δηλαδή τα 25 μέτρα.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΟΥΛΙΑ

Μαυρίσετε με το μολύβι σας τα μέρη που σημειώνονται με τελεία. Θα δώτε τα κεφάλια τριών πολύ όμορφων πουλιών.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά σταγόνα νερού

Η ΤΑΝ μια φορά μια μικρή σταγόνα νερού που μαζι με πολλές αδελφές της, σχημάτιζαν μια όμορφη λίμνη πάνω στα βουνά. Στα καθαρία νερά της λίμνης καθρεφτιζόταν θεώρατα έλατα.

Μια ώραία μέρα η σταγόνα μας, νοιώθοντας κέφι για περιπλάνηση, σκαρφάλωσε πάνω σε μια ήλιαχτιδα. Ένοιωσε τον έαυτο της ελαφρό, ελαφρό κι' ανέβαινε, ανέβαινε όλο και ψηλότερα προς τον γαλάζιο ουρανό. Πόσο διασκεδαστικό ήταν να βλέπει όλα κάτω να γίνονται μικροσκοπικά. Κυτταζοντας γύρω της, είδε πολλές από τις αδελφές της που ερχόντουσαν να την ανταμώσουν. Οι σταγόνες του νερού μαζεύτηκαν και σχημάτισαν ένα από τα χαριτωμένα αυτά σύννεφα που ταξιδεύουν στον ουρανό. Ο άνεμος έσπρωξε σιγά το όμορφο σύννεφο προς το βουνό.

Τί ώραία που είναι εδώ, είπε η σταγονίτσα βλέποντας την περήφανη κορυφή.

Ναί, είπε ο άνεμος, εδώ είναι τόσο ψηλά που όλοχρονις υπάρχει χιόνι. Και φύσηξε πιο δυνατά.

Μπρ... οι σταγονίτσες άνατρίχισαν.

Πήγαίνε μας πίσω στην όμορφη λίμνη, παρακάλεσαν.

Μα ο άνεμος έκανε τον κουφό κι' έσπρωξε το σύννεφο όλο και πιο κοντά στην κορυφή. Οι σταγονίτσες τρεμοκοπούσαν και μάτια σφίγγονταν ή μια πάνω στην άλλη για να ζεσταθούν και στο τέλος πάγωσαν εντελώς. Τό κομμάκι τους βάρυνε και σε λίγο αποσπάστηκαν από το σύννεφο. Μα τί όμορφο άσπρο φορεματάκι ήταν αυτό που φορούσαν.

Τί ώραίες γενήκαμε, είπαν, και χορεύοντας χαρούμενα κατέβηκαν στη γη.

Είχε τελειώσει άραγε το τα-

Είδι της νεροσταγόνας πουχε γίνει χιονονιφάδα; "Ω, όχι, γιατί έπειτ' από λίγες βδομάδες νοστάλησε την όμορφη λίμνη. Παρακάλεσε τον ήλιο να την ξαναπάει εκεί. Ο ήλιος σκέφτηκε κι' ύστερα είπε:

Καλά, θα ξαναπάς στη λίμνη μ' πρέπει να εγκαταλείψεις το άσπρο σου φορεμα.

Ναί, ναί, απάντησε η χιονονιφάδα, ό,τι θέλεις, φτάνει να ξαναδώ τη λίμνη μου. Τότε ο ήλιος ζέστανε σιγά τη χιονονιφάδα. Όταν αυτή ξανάγινε νεροσταγόνα ο ήλιος την εμπιστεύτηκε στο ρυάκι που κατέβαινε χαρούμενο από την κορυφή του βουνού.

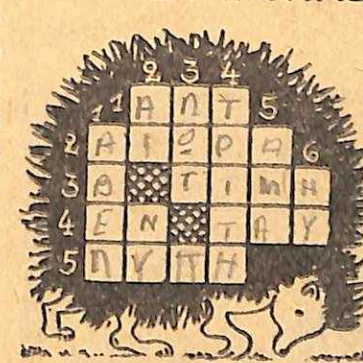
Και να που η νεροσταγόνα δρέθηκε πάλι στην όμορφη λίμνη.

Ο ΑΘΛΗΤΗΣ

Για να βρήτε πόσα κιλά ζυγίζει ο αθλητής αυτός δεν έχετε παρά να προσθέσετε τους αριθμούς από τους οποίους αποτελείται.

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Ο ριζοντίω:

- 1) Σε σταματάει.
- 2) Η κόνινα.
- 3) Κάθε εμπόρευμα έχει τη δική του.
- 4) Προδοσις. —Γράμμα του αλφαβήτου.
- 5) Κάτι που νοιώθουν όσοι μαθητάι μένουν στην ίδια τάξη.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

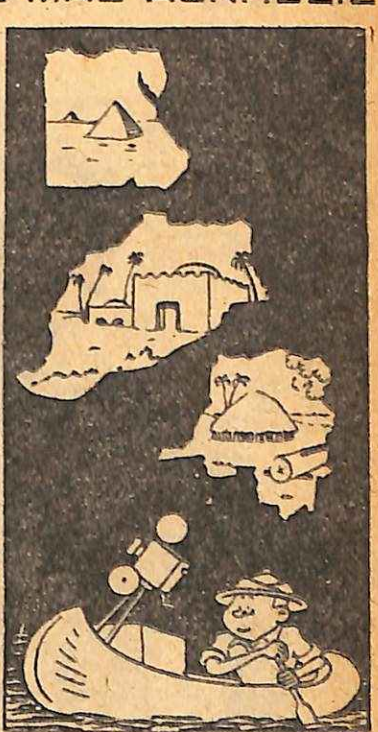
- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Το ένα άπ' τα δυο πρώτα παιδιά του κόσμου.
- 2) Άρθρον. — Η πρώτη συλλαβή της νύχτας.
- 3) Άνθρωπος του Άδρασι.
- 4) Μια ημέρα της εβδομάδας.
- 5) Χρονικόν επίρρημα.
- 6) Δίφθογγος.

Κ α θ έ τ ω ς:

Κ α θ έ τ ω ς:

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

Ο όπερατέρ μιας κινηματογραφικής εταιρίας ταξίδευε τελευταία στην Αφρική και πήρε κινηματογραφικές ταινίες. Στην εικόνα βλέπετε τους χάρτες και σκίτσα από από τρεις χώρες που πέρασε. Μπορείτε να πείτε ποιες είναι αυτές οι χώρες;

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

Αυτή η επίσκεψη δεν έγινε φυσικά στην Αθήνα, αφού δεν έχουμε εδώ ζωολογικό κήπο, αλλά στη Βιέννη, όπου ο Γιαννίκης πήγε με τον μπαμπά του τον περασμένο μήνα. Στην έκθεσι όμως που έγραψε ο Γιαννίκης, σχετικά μ' αυτή του την επίσκεψη, έκανε ένα σωρό λάθη. Έσείς, παρ' όλο που δεν πήγατε στη Βιέννη και στο ζωολογικό κήπο της, θα βρείτε αυτά τα λάθη γιατί ξέρετε τα ζώα, από τα διβλία σας, από τη φυσική ιστορία σας, από τον κινηματογράφο. Πείτε λοιπόν ποιά λάθη υπάρχουν σ' αυτό το κείμενο:

«Την Κυριακή πήγα με τον μπαμπά μου στο ζωολογικό κήπο για να θαυμάσω τα σπάνια ζώα που υπάρχουν εκεί. Είδαμε συγκεκριμένα ιπποκαμπους που πετούσαν πάνω στα κλαδιά, μαζί με άλλα πουλιά. Στο τμήμα των παχυδέρμων, διασκεδάσαμε πολύ με τα καγκουρά. Χοροπηδούσαν μέσα στα κλουβιά τους ενώ ένας ιπποπόταμος με ένα μεγάλο κέρατο πάνω στη μύτη του, απελάμβανε το νερό της δεξαμενής. Στο διαμέρισμα των έρπετων είδαμε κροταλίες, πίθανες και γαυαίλιοντες. Συνεχίζοντας την επίσκεψή μας είδαμε καμηλοπαρδαλές με ώρατα φτερά και στρουθοκάμηλους με μια καμπούρα στην πλάτη. Ω, ποτέ μου δεν θα έχασω την επίσκεψή μου στο ζωολογικό κήπο της Βιέννης.»

Οι λύσεις στη σελίδα 66

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Δεν είναι δύσκολο, όπως βλέπεται, να ζωγραφίζετε. Μπορείτε, κάνοντας στην αρχή δυο κύκλους και ενώνοντάς τους με μια γραμμή να σχηματίσετε σιγά - σιγά το ποντίκι αυτό ποντικάκι που βλέπετε στο σχέδιο.

Θα ρίξετε πως κατεβαίνει ή δόξ' άπ' τα ούρα και τα νησιά μας ραίνει με ροδίνα στεφάνια.

ΑΡ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

... απαραίτητα για τις πρώτες δροσερές ημέρες, σε ποικίλες φόρμες, από κάθε είδος ύφασμα, επανέρχονται και φέτος στην πρώτη γραμμή της νέας μόδας, ανανεωμένα στη γραμμή-κατασκευή.

● ΕΡΜΕΣ. Ταγιέρ από τουίλ, με τρία κουμπιά. Στην πλάτη, μία φαρδεϊά κουφότητα δίνει εύρυχωρία και χάση στην κομψή ζακέτα. ● ΠΑΚΕΝ. Κούπ που δίνει την εντύπωση ζιλέ είναι ο νεωτερισμός του κομψού αυτού ταγιέρ, από μάλλινο ριγέ ύφασμα.

ΕΡΜΕΣ

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΑΓΚΑΡΝΤΟΥΑ

ΠΑΚΕΝ

ΖΕΡΜΑΙΝ ΛΕΚΟΝΤ

μα. Η μέση τονίζεται από τη μισή ζώνη. ● ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΑΓΚΑΡΝΤΟΥΑ. Ταγιέρ χωρίς γιακά, με εξωτερικά γαζιζ στις τσέπες και άμπιςμάν. Στη θέση του γιακά, γαζιζ σχηματίζουν ιδιότροπα ρεβέρ. ● ΡΕΒΙΓΙΟΝ. Ταγιέρ χρώματος μπλε ηλεκτρικ, σε κλασσική κραιμμή. Γιακάς από μαύρο βελούδο. Μανίκια 7/8 με μανσέτες. Οι

πλευρικές «κλάπ» ακολουθούν τη γραμμή των γοφών. ● ΠΙΕΡ ΚΑΡΝΤΕΝ. Νεανικό ταγιέρ με διπλό χαρακτηριστικό κούμπωμα και τσέπες που ξεκολλούν από τη μπάσκα. ● ΖΕΡΜΑΙΝ ΛΕΚΟΝΤ. Βελούδινο ταγιέρ, γαρνιρισμένο με δυο χωνευτές μπάντες που ξεκινούν από το στήθος συνεχίζονται στη

μπάσκα και κούβουν τις τσέπες. ● ΡΑΦΑΕΛ. Τα χαρακτηριστικά του κλειστού αυτού ταγιέρ από τουίλ είναι η ωραία του κούπ και η ιδιότροπη μανικοκόλλησι. Πλάτη λίγο μπουφάν. ● ΓΟΥΩΡΘ. Πρωτότυπο ταγιέρ από σεβιότ, στολισμένο με κοψίματα που ξεκινούν από τις τσέπες. Οι πλάτες στις τσέπες και τα κοψίματα έχουν γαζιζ.

ΡΕΒΙΓΙΟΝ

ΡΑΦΑΕΛ

ΠΙΕΡ ΚΑΡΝΤΕΝ

ΓΟΥΩΡΘ

ΞΑΝΑΒΡΗΚΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Θάρρης αύριο χωρίς άλλο, επέμεινε ο Ρενώ. Μη ξεχνάς πως είναι η τελευταία μας μέρα.

— Σώπα, φώναξα, δεν θέλω να το σκέπτονται. Τι θα γίνει χωρίς εμένα;

— Τρεις μήνες θα περάσουν γρήγορα, μ' απάντησε σφίγγοντας με στο στήθος του δυνατά. Ως τότε, θα βρης τον καιρό να μιλήσεις για μένα στους δικούς σου;

— Α, όχι! Αδύνατον! μουρμούρισα.

Φανταζόμουν το αυστηρό πρόσωπο του πατέρα μου, όταν θα με ρωτούσε: «Ποιός είναι αυτός ο Ρενώ; Πού τον συνάντησες;»...

Ήταν άσπιο, και όμως με θεωρούσαν πάντα παιδί. Ο πατέρας μου, πολύ γνωστός γιατρός και δήμαρχος της μικρής πόλεως μας, ζούσε πολύ αυστηρή ζωή και με είχε πολύ περιορισμένη. Και όσο για τη μητέρα μου, μ' αλη τη τρυφερότητά της, δεν κατάρθανε να απαλύνει αυτή τη μονοτονία, γιατί είχε τις ίδιες ιδέες με τον πατέρα μου και δεν καταλάβαινε τα προβλήματα της νεότητας.

Ακόμα κι' εκείνη τη μέρα δεν μούδωσαν την άδεια να πάω σ' ένα πάρτυ. Ήταν Απριλίου, η άνοιξη καλούσε στον κόσμο στη γιορτή της, κι' είχα κι' εγώ την επιθυμία να γελάσω, να χορέψω, να διασκεδάσω, όπως οι άλλες κοπέλες της ηλικίας μου...

Για να απολαύσω την αναγέννηση της φύσεως και να γλυκάνω λίγο την πίκρα, που πλημμύριζε την ψυχή μου, σταμάτησα για λίγο στη μικρή γέφυρα. Στα ήσυχα νερά του ποταμιού κολυμπούσαν και έρωτοτροπούσαν δυο υπέροχοι κύκνοι. Και ζήλευα την ελευθερία τους.

Είναι τυχεροί, έτσι, δεν είναι; άκουσα πλάι μου μια φωνή. Πρέπει να είναι δημοφιλής να περνάει κανείς τη ζωή του τσαλαβουτώντας στο νερό. Ούτε φροντίδες, ούτε πόθοι, ούτε φιλοδοξίες...

Γύρισα εκπληκτική και είδα ένα νέο, άκουμπημένον στο κυγκλιώμα, πλάι μου. Ήταν ψηλός, λεπτός, ντυμένος κομψά και σ' αρμονία με το ενεργητικό πρόσωπό του.

— Ενώ εμείς οι άνθρωποι, εξακολουθούμε, δημιουργούμε καθήκοντα, υποχρεώσεις και υποδουλωνόμαστε σε νόμους, που τους σφυρηλατούμε μόνοι μας... Α! Έκαμε ύστερα, βλέποντας το χαροφύλακά μου. Πηγαίνετε σε μάθημα; Κρίμα! νόμιζα ότι κάνατε περίπατο κι' ένοιωθα την επιθυμία να φλυαρήσουμε λίγο...

Ήταν η πρώτη φορά που με πλησίαζαν στο δρόμο και η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. — Δυστυχώς, είναι αδύνατο, ψιθύρισα θλιμμένα. Ο καθηγητής του πιάνου με περιμένει, κι' άργησα.

Πήγαινα να φύγω, μ' έλο που δεν τόλμα, αλλά με κράτησε απ' το χέρι.

— Θα ξαναγυρίσετε; ρώτησε.

— Ναι... όχι, δεν ξέρω! άπάντησα συγχυσμένη.

— Πρέπει... Σας παρακαλώ, επέμεινε, κι' άμέσως πρόσθεσε: Με λένε Ρενώ. Και σάς: — Κολέτ... — Λοιπόν, Κολέτ, συμφωνοί;

— Δεν ξέρω, θα ιδώ...

Σ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος, το πρόσωπο του Ρενώ χόρευε μπροστά στα μάτια μου, και στις αρμονίες της μουσικής ανακατεύονταν τ' όνομά του. Γι' αυτό, μόλις βρέθηκα στο δρόμο, ύστρα απ' το μάθημα, είχα πάρει την απόφασή μου: "Ήθελα κι' εγώ να ζήσω."

Από τότε τ'όσκαγα κι' εγώ σχεδόν κάθε μέρα για να τον συναντήσω και όσες μέρες δεν τον έβλεπα τις σημειώνα με μαύρο σταυρό.

Και να που έφευγε! Αύριο ήταν η τελευταία μας μέρα.

Την άλλη μέρα σηκώθηκα πολύ νωρίς, κι' η πρώτη μου σκέψις ήταν για το Ρενώ! «Απόψε φεύγει, είπα μέσα μου. Είναι το τελευταίο μας ραντεβού».

Ντύθηκα προσεκτικά, διαλέγοντας το καλύτερο φόρεμά μου. "Ήθελα, φεύγοντας, να πάρω μαζί του μια όμορφη ανάμνηση από μένα."

Πολύ κομψή είσαι σήμερα, μου είπε ο μπαμπάς καθώς πηγαίνα να τον φιλήσω. Και πριν προφθάσω να βρω μια δικαιολογία, συνέχισε: "Ας είναι, καλά έκαμες που στολίστηκες. Πρέπει να πάω στο κυρίου Μερσιέ, που παραπονιέται για τους ρευματισμούς του και θάρρης μαζί μου."

Αυτό το «θάρρης μαζί μου» δεν ήταν πρόταση, ήταν διαταγή. Κι' όσο κι' αν προσπάθησα να ξεφύγω δεν το κατάφευσα.

Ανέβηκα στο αυτοκίνητο του πατέρα μου, με την καρδιά μου βαρεία σαν μολύβι και πέρασα την ημέρα μετρώνας τις ατέλειωτες ώρες, με την ελπίδα πως θα γυρίζαμε νωρίς, για να προλάβω τον Ρενώ. Αλλά γυρίσαμε άκρι βώς στην ώρα του φαγητού και ήμουν συντριμμένη. Τι θα έλεγε ο Ρενώ; Ήθερε τόσο αυστηροί ήταν οι γονείς μου,

αλλά δεν θα θύμωνε που δεν το έσκασα;

Δεν άνοιξα το στόμα μου δολο το βράδυ και δεν άγγιξα το φαγητό μου. Ήθελα να βρεθώ μόνη μου, στο σκοτάδι της κάμαρας μου. Εκεί τουλάχιστον θα μπορούσα να σκέπτομαι τον αγαπημένο μου ανένδοχληπα.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή, μαύρη σαν τις σκέψεις μου κι' ήμουν όλοτετα άπελπισμένη, όταν άκουσα ένα θόρυβο στον κήπο... Τα χαλίκια έτρεξαν κάτω από το βάρος ενός ανθρώπου που προχωρούσε με προσφύλα κι' έσκυφα στο παρβουρο προσηπώντας να διαπεράσω το σκοτάδι. Ο Ρενώ!

Τού είχα περιγράψει το σπίτι μου και ήθερε πως το δωμάτιό μου ήταν στο ισόγειο. Αλλά πως τολμούσε νάρρη αυτήν την ώρα;

— Ρενώ, ψιθύρισα τρελλή από το φόβο μου. Φύγε! Τρελλάθηκες;

Ήταν πολύ κοντά μου, το χέρι του άκούμπησε στο γυμνό μπράτσο μου κι' ένοιωθα την ανάσα του στο λαιμό μου. — Έπρεπε να σε ιδώ. Κολέτ. Σε περιμένα μια ώρα. Γιατί δεν ήρθες;

— Φύγε, Ρενώ... Φύγε, γρήγορα, ψιθύρισα πάλι, σπρώχνοντας τον μ' όλες μου τις δυνάμεις...

Αλλά επέμεινε. — Φίλησέ με, Κολέτ. Φεύγω αύριο, το ξέχασες; Πεσ' μου που μπορώ να σου γράψω;

Στεκόμουν άναποφάσιστη... Ήθελα τόσο να τον κρατήσω, αλλά την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα της εισόδου. Μια έσημη φωτιά έπεσε στον κήπο. Ο μπαμπάς! Είχε άκούσει το θόρυβο κι' έρχοταν να ιδή τί συμβαίνει.

Τρελλή απ' το φόβο μου δραπεζα το Ρενώ απ' το υπράγσο και τον τράβηξα. Και σε μια στιγμή δρασκέλσε το παράθυρο και δρέθηκε στο δωμάτιό μου.

Σε λίγο η πόρτα της εισόδου ξανάκλεισε, κι' άκουσα τα βήματα του μπροστά που γύριζε στο δωμάτιό του.

— Δεν θέλω να σε χάσω άπάντησα.

Το παιδί μου γεννήθηκε την παραμονή των Χριστουγέννων. Ήταν ένα χαριτωμένο αγοράκι, ξανθό, με γαλανά μάτια και μου φαινόταν πως έμοιαζε του πατέρα του.

Στο μικρό κατάλευκο θάλαμο της κλινικής μέσα στον οποίο γνώρισα τόσους πόνους αλλά και τόση εύτυχία, δεν έρχοταν να με έπισκεφθή κανένας. Μόνο η Κυρία Κολέν, μία νοσοκόμα, με συμπάθησε και σ' αυτή έμπιστευόμουν όλες μου τις άνησιχίες.

Ο πατέρας μου θέλει να εγκαταλείψω το παιδί μου της είπα μία μέρα. Δεν καταλαβαίνει πως αυτό είν' αδύνατο.

Έχετε δίκιο, Κολέτ, μ' απάντησε. Δεν πρέπει να το κόμμετε αυτό. Είσαθε νέα, μπορείτε να δουλέμμετε.

Δεν ξέρω πολλά πράγματα, μουρμούρισα καταντροπιασμένη για την άνικανότητά ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στη σελίδα 65

Όλα δικά μου; Για όνομα του Θεού, εύτυχώς όχι! ... Το ένα είναι της αδελφής μου!

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

12^{ov}

54

πνεύμα. Το ξέρει αυτό κι απο-
φύγει να πάρει μέρος στις
συζητήσεις. Τόση μαλίστα ε-
ίναι η σωτήρ της, που πολ-
φορές ό επισκοπός της δι-
σκοντά σέ δύσκολη θέσι. Άν-
τίθετα ό Σοπέν είναι συζητή-
τής, λεπτός, έκλεκτικός, μέ μι-
μική όσσι είνοναι. Αυτός
αριστοκράτης στούς τρόπους
στις σκέψεις, στις συνθε-
σις τά φερόσιντα, άντιπαρ-
τόν Λερού, τόν υψοτήσιτ ή
σιωπή, πού είναι διαρκή
βρώμικα και κακοντυμένον κα-
συχνά στις συγκεντρώσεις του.

—Θάρρος, βελούδινα δαχτυ-
λάκια. Πόσο τὸν ἀγαπάει, πόσο τὸν
αταλαβαίνει, πόσο τὸν ἐπη-
ρεάζει. Εἶναι ὁ καλὸς τοῦ ἀγ-
έλου. Εἶναι ζήτημα ἂν ὁ Στ-
εν θὰ εἶχε συνθέσει τόσα ἀ-
συντοργήματα ἂν στὸ δρόμο
οὐκ εἶνε βρεθῇ ἡ Γεωργία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο.

γίνονται εις το εν Ψυχικά διακρίθουν από 1 - 20 Σεπτεμβρίου, κατόπιν έτος 1954 - 55 θα
αί τυχόν κενά θέσει θα διατεθούν εις νέους μαθητάς, οι κληθενοίς των οποίων από τούδε
δύνανται να υποβάλουν σχετικές αιτήσεις.
Την έγγραφον είδη νέου είτε παλαιού μαθητού διενεργεί αυτόπροσώπως ή ο γονεύς ή ο κηδε-
μόν αυτου.
• Από έτος εις το Λύκειον θα λειτουργήσιν ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ. Ούτως αι Ζ' και Η'
χωρισθόν μόνον ή Ζ' Γενικούσιν και εις την τάξιν αυτήν γίνονται δεκτοί μαθηταί μέχρι συμ-
πληρώσεως του ωρισμένου αριθμού της τάξεως.
• Όσαι γραφείον από 1ης Σεπτεμβρίου 8.30 π.μ. — 1 μ.μ. και 5—7 μ.μ.
• Λειτουργεί κανονισμός αποστέλλεται ταχυδρομικώς τω αιτούντι.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΜΑΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΟΥΝ
γιά κάθε ζήτημα που αφορά την υγεία σας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΜΙΜΟΖΑ Α. Π.—Δεν είναι άφροδίσιος νόσος, αλλά μία μικροβιολογική ή οποία με μία θεραπεία γίνεται καλά, πάντως δεν είναι γεγονός που να σας απογοητεύει.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ.—Έπτά έως οκτώ ημέρες και θα σας στοιχίσει 2 ως 3 χιλιάδες.

Φ.Χ.Γ.Θ.—Αυτό δεν είναι ζήτημα που πρέπει να σας απασχολήσει, διότι με το γάμο σας θα διορθωθεί, υπάρχει τρόπος θεραπείας.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ Φ.Μ.—Εκτός της καλής διαίτης μπορείτε να κάνετε και 4—5 ενέσεις Έστρον —πρόλ το μήνα 8—10 ημέρες προ της περιόδου μία την ημέρα. Πάντως, πρέπει να κάνετε αυτή την ορμονοθεραπεία διότι η όλη κατάσταση είναι αποτέλεσμα ωοθηκικής ανεπάρκειας.

ΚΥΡΙΑ ΒΕΡΑ.—Οι λόγοι είναι ψυχικοί περισσότερο και σεις είστε σε θέση να καταλάβετε ποιο είναι το αίτιο: Η κόπωση, τα νεύρα κ.λ.π. Θεραπευτικώς να κάνετε ενέσεις Τεστοβιόνη ή Αρρενόρμ ή Τεστών των 25 μία, ημέρα παρ' ημέρα — στις πρώτες 10 μέρες αμέσως μετά την περίοδο. Επίσης και 3 ταμπλέτες την ημέρα Βιταμίνη Ε.

ΚΑΤΙΑ, Θεσσαλονίκη.—Είναι ζήτημα μικροσκοπικής εξέτασης του σπέρματος. Όσο για τα άλλα νομίζω ότι πλησιάζει κατά τα δύο, τρίτα του φυσιολογικού. Η νοσήλεια και η ηλικία φυσικά πρέπει να έχουν επίδραση, γι' αυτό σας συνιστώ όπως σκεφθείτε πολύ την υπόθεσι αυτή πριν αποφασίσετε.

Ε.Κ.Α.—Πλύσεις με δεινό περιεχόμενο κολπικές φυσικά. Επίσης μπορείτε να μελετήσετε ένα βιβλιαράκι του Ιατρού Σωτηρίου, είναι ακριβώς αυτό που θέλετε.

ΜΑΚΕΔΟΝΑ.—Μπορεί να κάνει ενέσεις Αρρενόρμ ή Τεστών των 25 μιλ. 5 το μήνα καθώς και εσωτερικώς μπορεί να πάρει 3 ταμπλέτες Βιταμίνης Ε την ημέρα ένα φιαλίδιο κατά μήνα.

ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ, Πόρτ Σάϊδ, Αιγύπτου.—Δυστυχώς, από όσα μου γράφετε και με πορίσματα των εξετάσεων που έχετε κάνει αποκλείεται κάθε έλπιδα τεκνοποίησης. Γι' αυτό δεν έχω να σας συστήσω κάτι το καλύτερο εκτός από τις διαθερμίες και τα θερμά λουτρά. Υστερα από ένα χρόνο να κάνετε πάλι μία νέα σαλπιγγαγραφία. Εάν και αυτή είναι η ίδια με την άλλη, τότε να παραιτηθείτε κάθε προσπάθειας.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΗ.—Η υπόθεσις σας είναι κάπως σοβαρά και νομίζω ότι πρέπει να σπεύσετε προς εξέταση σε γυναικόλογο.

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

ΤΣΟΥ ΕΝ ΛΑΪ.—Στην πρώτη σας απάντησι δεν μπορεί να δοθεί συγκεκριμένη απάντησι. Έξαρτάται κυρίως από το μέγεθος της φλέβας που θα τραυματισθεί καθώς και από την ποσότητα του αίματος αλλά και από την ταχύτητα με την οποία θα κυλή.

Ι.Π., Τράπεζα Ελλάδος.—Φυσικά, θα σας ωφελούσε μία κουρα με αλκαλικό νερό ή στο Λουρακί ή στην Αϊδηφό, και μάλιστα επί τόπου, αλλά δεν αρκεί μόνον αυτή για να γίνετε καλά από τη στομαχική πάθησι που σας βασανίζει. Χρειάζεται πρώτα σας βασανίζει. Χρειάζεται από τη απ' όλα να απαλλαγείτε από τη νευρική κατάσταση που σας έχει κληρονομήσει ή αρρώστεια ή που ροδότησε ή αρρώστεια ή διατηρεί ή σας δημιούργησε και διατηρεί ή αρρώστεια. Και δεύτερο να κατα-

λάβετε σαφώς πως ότι και αν έχετε από τα δύο, είτε έλκος είτε γαστρίτιδα, είναι αρρώστειες, που γίνονται εύκολα καλά αρκεί ο αρρώστος να ξενοιάσει από τη σκοτούρα αυτή, να πάψει να στενοχωριέται πολύ, και να εφαρμόσει τακτικά και επιμελημένα μία όχι πολύ αυστηρή, μα συγκεκριμένη διαιτητική αγωγή κάθε άνοιξη και φθινόπωρο. Αγωγή που θα σας την υποδείξει δέξαι ο γιατρός σας. Γράψτε μου αν θέλετε συγκεκριμένα την ιστορία σας να σας απαντήσω. Πολύ καλό θα σας έκανε αν βάταξε πάντοτε στο νερό που πίνετε μία κουταλιά του γλυκού Φρουκτοζάν.

ΜΑΡΙΑΝΑ.—Δεν μου γράφετε καθόλου αν είχατε και αν έχετε πυρετό κάθε φορά που παθαίνετε αυτό το πρήξιμο και αυτό έχει σημασία για να δώσω συμπέρασμα. Νομίζω πως δεν θα έχετε πυρετό. Έτσι υποπτεύομαι και αν αυτό συμβαίνει να στασιάζετε τις πενικιλίνες και να στραφή ή προσοχή σας προς την αλλεργία. Να παίρνετε Άνταμιν

χαπάκια 4—5 την ημέρα επί πολλές ημέρες καθώς και Έπατοφερίνη δυναμωτικό. Αν έχετε πυρετό, προτιμώ το Πιριδιόν σε ενέσεις και χάπια από την πενικιλίνη ειδικά στην περίπτωση κίλλινη ειδικά στην περίπτωση που στο μυαλό σας, οι αυξομειώσεις αυτές εξασφάλιζαν την καλοήθεια της παθώσεως. Ξαναγράψτε μου για τον πυρετό, και αν βγάξετε κοκκινίλες στο πρόσωπο και στο σώμα.

ΟΜΟΡΦΙΑ

προσώπου και σώματος

ΜΑΡΜΩ ΠΑΝΘΕΟΥ.—Για τις πληροφορίες σχετικά με την εφαρμογή της μύτης σας πρέπει να μου στείλετε ακριβή διευθύνσι σας υπευθύνοντας και το ως άνω ψευδώνυμό σας ή να περάσετε 7—8 για να εξετασθείτε.

Π.Α. 151.—Επίσης και σεις, αγαπητή μου για τη διόρθωσι του διπλού σαγονιού σας πρέπει να περάσετε να εξετασθείτε.

ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ, Μ.Κ.—σας ευχαριστώ θερμά για τα καλά σας λόγια.

ΖΩΖΩ, Μεσσήνη, Β. ΣΤΑΜ., Κεφαλληνία, ΚΟΡΙΝΑΝ, ΛΕΑΝ, Βόλον, ΚΑΙΤΗΝ, Μυτιλήνη, ΤΟΥΛΑΝ, Τρίκαλα, ΜΑΙΡΗΝ, Θεσσαλονίκη, ΜΑΙΡΗΝ, Κομοτηνή, ΛΟΥΪΖΑΝ Κ., απαντήσεις έστάλησαν.

ΠΕΠΠΑΝ Μ., ΙΩΑΝΝΑΝ ΧΑΡ., ΣΜΑΡΟΥΛΑΝ, Θεσσαλονίκη, ΣΜΗΝΗΝ, ΒΙΒΙΑΝ Β.Σ., σας απαντώ ιδιαίτέρως.

ΑΔΕΛΙΝΑΝ, Θεσσαλονίκη, ΚΙΤΡΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΧΛ, ΚΑΤΡΙΝΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ, ΔΥΟ ΝΕΡΑΪΔΕΣ ΤΗΣ ΧΙΟΥ, να μου στείλετε επακριβείς διευθύνσεις σας, υπευθύνοντας και τα ως άνω ψευδώνυμά σας για να σας απαντήσω ιδιαίτέρως.

ΤΟΝΥ ΓΙΑΝΝΗΛΟΥ Διευθύντρια του Φυσιοθεραπευτικού Τμήματος του Αισθητικού και Χειρουργικού Θεραπευτηρίου Αθηνών, Γιάν Σμάτς 38, τηλέφ. 611-009

Ο
Νευρολόγος-Ψυχίατρος
Κ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ
Δέχεται: Πανεπιστημίου
46, Γωνία Χαρ. Τρικούπη.
Νέος όρθ. τηλέφ. 614.620.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 75 · Τηλ. 55-638

·ΓΚΡΕΚΑ·

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Μουσικόν όργανον—Πούδρα και γιά κυρίως.
- 2) Καλοκαιρινό φρούτο.
- 3) Ο ένας των ιδρυτών της Ρώμης — Γράμμα του Αλφάβητου.
- 4) Δεν είναι η κάθε Μάρια.
- 5) Μας ντύνει — Μουσική νότα.
- 6) Έτσι λεγόταν ο ποταμός Άμου Ντάρια στην αρχαιότητα — Έξη Βυζαντινοί αυτοκράτορες είχαν το αυτό όνομα.
- 7) Αρχαίον όμωτικόν—Ευτελής κάθισμα.
- 8) Γερμανός Ιατρός, ό ιδρυτής της φρενολογίας (1758—1828).
- 9) Μας τη θυμίζει το Άραράτ — Μάρκα ηλεκτρικών λαμπτήρων.
- 10) Μάρκα ζαχαρωτών.
- 11) Πόλις της Βορείου Αιταλίας — Λένε πως είναι το γυναικείο «ναί».

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Δεν καταλήγει πάντα σε γάμο — Ήταν κι' η γιαγιά σας.
- 2) Σου δίνω να καταλάβης.
- 3) Το μικρό όνομα του μεγάλου Ισπανού ζωγράφου Πικασσό — Ή σημερινή του δούκισσα είναι Έλληνίς.
- 4) Πρόθεσις — Έλληνικόν όρος — Δίφθογγος.

5) Άριθμητικόν σημείον — Είναι πολλές φορέςτες.

6) Άρθρον — Μεγάλη αίθουσα—Τό θαλάσσιο δέ μοιάζει με τό άλλο.

7) Πρόθεσις — Τοπικόν έπιρροήμα.

8) Ο πρώτος άρχιερεύς των Έβραίων.

9) Σουηδέζα συγγραφέας και μεγάλη φεμινίστρια (1849—1926) — Μεταφυσικόν δόγμα, λέγεται και μονισμός.

Η ΔΙΠΡΟΣΩΠΗ ΣΤΑΡ

Και πάλι ή κλασσική μας περίπτωση της διπρόσωπης σταρ. Και σήμερα δέβαια, ό-πως και τις άλλες φορές, οι δυο ιδιοκτήτριες του όραίου αυτού προσώπου είναι διάσημες στον κόσμο της 7ης τέχνης. Μπορείτε να τις βρήτε; Για να σας διευκολύνουμε σας λέμε ότι είναι και οι δυο Άγγλιδες.

ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΒΑΡΣΟΒΙΑΣ

Ένα αεροπλάνο που ξεκίνησε από κάποιο παρισινό αεροδρόμιο στις 6.30 έφθασε στη Βαρσοβία όταν τα ρολόγια της πόλεως χτυπούσαν μεσημέρι. Πόσες ώρες χρειάστηκε για να κάνει τη διαδρομή;

ΑΝΑΡΤΗΘΗΚΑΤΕ ΠΟΤΕ;

“Αν οι μυίγες, εφέτος το καλοκαίρι, ήταν πράγματι περισσότερες από κάθε άλλη χρονιά, ή... έτσι σας φάνηκε;”
“Οχι, δεν ήταν ή φαντασία σας. Διειστώθη πράγματι ότι, έπειδή ό περυσινός χειμώνας ήταν μαλακός και όχι δυνατός, στις περισσότερες περιοχές οι μυίγες άρχισαν την άρπινή τους δραστηριότητα από πολύ νωρίς. Το γεγονός αυτό, συνδυασμένο με την όλοένα αυξανόμενη Ικανότητα των μυιγών να άντέχουν στο Ντι Ντι Τί, είχε για αποτέλεσμα την εμφάνισι του μεγαλύτερου άριθμού μυιγών που έχουν ποτέ εμφανισθή στη Γη. Ένα ζευγάρι συνήθισμένες μυίγες μπορούν να δημιουργήσουν, θεωρητικά τουλάχιστον, 191 έπτάκις έκατομμύρια (ή 191.000.000.000.000.000.000.000) απογόνους, μεταξύ Άπριλίου και Αυγούστου. “Αν υπολογίσουμε ότι κάθε μιά απ' αυτές καταλαμβάνει έκτασι 0,3 κυβ. έκατοστών, βρίσκουμε ότι οι απόγονοι ενός ζεύγους μυιγών μέσα σε πέντε μήνες...θα μπορούσαν να καλύψουν όλόκληρη την επιφάνεια της Γης σε βάθος 15 μέτρων περίπου!...”

ΕΝΑΣ ΑΤΑΚΤΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

“Ο ‘Αδδεσαλάμ”, είναι ένα χαριτωμένο σκυλάκι, που έχει όμως τη μανία να καταδροχθίη... ό,τι βρή μπροστά του! “Έτσι, μία μέρα, ή κυρία του τον βρήκε μέσα στο σαλόνι, να προσπαθή να ξεσπίσει το μικρό έγκυκλοπαιδικό λεξικό που βρισκόταν επάνω στο γραφειάκι της... Οι μόνες που είχαν μείνει άπειραχτες, ήταν οι σελίδες 1, 2, 3 και 4, με άλλα λόγια μερικές μόνο λέξεις που ά-

χιζαν από Αα και Αβ... “Αν μπορούτε μέσα σε τρία λεπτά να βρείτε τις 20 λέξεις που αντιστοιχούν στις σημασίες που σας δίνομε, και που άφορούν κάθε είδους θέματα, σημαίνει πως έχετε άρτιώτατη έγκυκλοπαιδική μόρφωσι και... δεν σας χρειάζεται το έγκυκλοπαιδικό λεξικό σας. Μπορείτε λοιπόν άφοβα να αφήσετε το σκυλό σας να...φάη και τις υπόλοιπες σελίδες...

1. Άδελφός του Μωϋσέως, πρώτος άρχιερέυς των Έβραίων Α.....
2. Αρχιπέλαγος Α.....
3. Χάος, γκρεμνός Α.....
4. Έθνικός ευεργέτης Α.....
5. Μικρό όνομα γοητευτικής σταρ Α.....
6. Κακότυχος έραστής Α.....
7. Η ναυμαχία του... Α.....
8. Ρηχός Α.....
9. Θύμα του αδελφού του Α.....
10. Τα παύρα της είναι περίφημα Α.....
11. Μοναστήρι Δυτικών Α.....
12. Άφρικανική χώρα Α.....
13. Η πρώτη... λογιστική μηχανή Α.....
14. Ποταμός της Έλβετίας, γνωστός από τα... σταυρόλεξα Α.....
15. Σπράχνω, αλαργάρω (ναυτ.) Α.....
16. Μογγόλοι έπιδρομείς Α.....
17. Προφήτης, από τους «μικρούς» Α.....
18. Η παράδοσις άναφέρει ότι είχε άλλη λογαφία με τον Ήρσου Α.....
19. Αρχαία πόλις, περίφημη για την... μωρία των κατοίκων της Α.....
20. Ο έρυθρός Σουλτάνος (2 λέξεις) Α.....

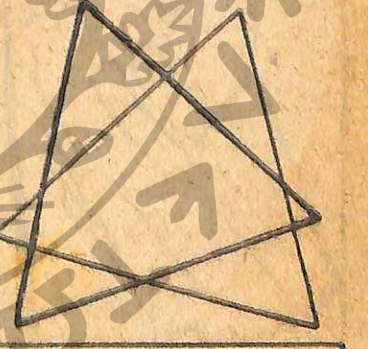
ΕΧΕΤΕ ΟΡΘΗ ΚΡΙΣΙ;

Μπορείτε να βρήτε ποιά είναι ή σωστή απάντησις άνάμεσα σ' αυτές που άκολουθούν την κάθε ερώτησι;

1. Όταν ένας σκύλος είναι 8 χρονών, σε ποιά ανθρώπινη ηλικία αντιστοιχεί ή ηλικία του; 16, 24, 32, 40, 48, 56, 64 χρονία.
2. Πόσο περίπου ζυγίζει ένα δελφίνι μήκους 2,50 μέτρων; 90, 120, 150, 200, 250, 300 κιλά.
3. “Αν ή Γη μπορούσε να γίνη έντελώς λεία και την έκάλυπταν τα ύδατα των θαλάσσιων, πόσο θα ήταν τό πάχος του ύδατινου στρώματος που θα την περιέβαλλε; 600, 1200, 2000, 2500, 3000 μέτρα.
4. Πόσες φορές τό ύπό την επιφάνειαν της θαλάσσης τηήμα ενός παγόβουνου είναι μεγαλύτερο από τό τηήμα που φαίνεται έξω από τό νερό; 4, 6, 8, 10 φορές.
5. Πόσο περίπου να είναι τό βάρος του άγάλματος της Έλευθερίας που βρίσκεται έξω από τό λιμάνι της Νέας Υόρκης; (χωρίς τό βάθος του). 30, 50, 80, 150 τόννοι.
6. “Αν όλοι οι παγετώνες

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Πώς μπορούν να τοποθετηθούν τα δυο αυτά τρίγωνα ώστε να μπορέ να ζωγραφιστή μια καρδιά αν ένωθούν, ανά δύο, με καμπύλες, τα έξη σημεία διασταυρώσεως των ευθειών που αποτελούν τα δυο τρίγωνα;

Οι λύσεις στη σελίδα 66

Ο ΦΕΤΕΙΝΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ και τα παιδιά σας

1—2 Σπότερ ντύσιμο, με παντελόνι ή φούστα σε σκούρο χρώμα, και πουκάμισο ανοιχτόχρωμο με διπλή σειρά κουμπιών.

3 'Ο άσπρος πικεδένιος γιακάς και τα ρεβέρ των μανικιών ξανοίγουν το σκουρόχρωμο φορεματάκι για κοριτσάκια 6-9 χρόνων.

4 Φαρδεια ζακέτα από μάλλινο ύφασμα, γαρνιρισμένη με μία ζώνη μαρτενγκάλ, που κουμπώνει πάνω στις πιάτ των τσέπών.

5 'Αδιάβροχο από ποπλίνα για παιδιά από 4—7 χρόνων. Ένα βαθύ πλι που ξεκινά από το γιακά, δίνει φάρδος στην πλάτη. Δύο λοξές τσέπες με πιάτ, γαρνίρουν το εμπρός μέρος. Η κουκούλα στερεώνεται κάτω από το στρογγυλό μικρό γιακά.

6 Γκαμπαρντίνα που κλείνει εμπρός με τρία κουμπιά, σφίγγεται με ζώνη και έχει κάθετες τσέπες. Η κουκούλα θγαίνει.

7 Ζακέτα για κοριτσάκι 4—7 χρόνων. 'Ο γιακάς, οι μπροστινές πιάτ, οι ραφές μανικιών και οι άκρες τους, με διπλό γαζί.

8 Φόρεμα μάλλινο, δλο πλίσσέ, κάτω από το νωμίτη, που κουμπώνει στη μέση, έχει ένα στρογγυλό γιακαδάκι και τονίζεται με εξωτερικό γαζί.

9 Ζακέτα κατάλληλη για κορίτσια 8—11 χρόνων. Κλείνει με δύο κουμπιά, ψηλά, κάτω από τον δρόμο γιακά. Οι τσέπες της γαρνίρονται στις δύο πλευρές με μία πολύ φαρδιά λοξή λουρίδα.

10 Φορεματάκι που κουμπώνει εμπρός από πάνω έως κάτω. Ένα λοξό πλάστρον, τονισμένο με ένα εξωτερικό γαζί, στολίζει ωραία το μπούστο. Το μιλιταίρ γιακαδάκι γίνεται από άσπρο πικέ.

11 Ζακέτα που κλείνει με διπλή σειρά κουμπιών. Οι ραφές των ρεγκλάν μανικιών, ο γιακάς, τα ρεβέρ και τα κατάρια της τσέπης, με διπλό γαζί.

12 Παλτό σταυρωτό για κοριτσάκια 3—5 χρόνων. Από ανοιχτόχρωμο μάλλινο ύφασμα, στολίζεται με το γιακά και τις τσέπες του που έχουν τις καμπύλες γραμμές τους τονισμένες με διπλό γαζί. Τα ζαπόνε μανίκια τελειώνουν σε ρεβέρ που έχουν και αυτά στο τέλειώμά τους διπλό γαζί.

13 Το παλτό του νεαρού των 3, 4 ή 5 χρόνων κουμπώνει με τρία κουμπιά, έχει γιακά στρογγυλό και τσέπες θρόιες με πιάτ. Το στολίδι του είναι το άμπισμάν με το τετραπλό γαζί που σχηματίζει στην πλάτη σά μεγάλο ναυτικό γιακά.

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Σύγχρονο αθηναϊκό κοινωνικό μυθιστόρημα του Ν. Μαράκη

25ον

Κάτι σ'α μακρυνές καμπάνες άρ- χισαν να βροντούν σ'αυτιά του. Έ- νωσες στεγνόν το στόμα του κι έθρεψε με τη γλώσσα του τα χείλη. Τούτο θά ήταν κάτι παραπάνω από άπιστευτο...

—Και την κόρη σας; ρώτη- σε. Πώς την έλεγαν την κόρη σας;

Ήταν σχεδόν βέβαιος γιά το όνομα που θ' άκουγε. Ό- μως παρακαλούσε μέσα του να είχε γελαστί. Νά ήταν μία συμπτωσι. Μία άπλη συναν- μιά.

—Εφ' την έλεγαν, άποκρί- θηκε κλαίγοντας. Έφ' Λεκού. Ήταν ένα δροσρό λουλούδι και μου τη σκότωσαν. Γιατί, Θεέ μου; Δεν είχε βλάψει κα- νέναν ή Έφ' μου. Μία βδομά- δα δεν πέρασε άκόμη σ'αυτή τη μέρα που έφυγε γιά την Ιτα- λία, κύριε. Ήρθε το πουλάκι μου και μ'ας άποχαίρετ'σε ό- λους και μ'ας άγάλλισε και μ'ας φίλησε. Άχ, πόσο δυστυ- χισμένη μάνα που είμαι. Θέ- μοι! Πού νά το φανταστώ ότι τη φιλούσα γιά τελευταία φο- ρά. Μου είχε υποσχεθί πως θά ξαναγύριζε σ'ντομα στην Ά- θηνα...

Ήταν ένας σπαργαμός να την άκούς. Υπέφερε μαζί της.

—Σας είπε γιατί έφυγε απ' την Άθήνα; ρώτησε με βαρεία καρδιά ό άστυνόμες.

—Φοβότανε. Έτρεμε πως κάτι κακό ήταν να της συμβή, κύριε.

—Σας είπε τί ακριβώς;

—Όχι. Μά είχε άφήσει τη δουλειά της στο θέατρο και κρυβότανε. Ύστερα έφυγε γιά τη Ρώμη. Όμως δε γλύτωσε. Έκείνοι που ήθελαν το κακό της άπλωσαν το χέρι τους ως εκεί και μου τη σκότωσαν.

Οι λυγμοί την έπνιγαν. Δέ μπορούσε να συνεχίση. Σταμά- τησε και το γραφείο γέμισε ά- ναφυλλητά. Την άφησε να κλά- ψη. Έκείνος πήγε στο παρά- θυρο και κάπνισε νευρικά. Τού- τη ή μέρα ήταν πραγματικά φοβερή. Γεμάτη παράξενες ί- στορίες, ύπνοιες, άνατριχια- στικές αναμνήσεις και νά που ήρθε να κλείση μ' ένα καινούρ- γιο φόνο. Ήταν το μόνο που δεν περίμενε. Καί όμως τώρα καθώς κύτταζε έξω στο μεγα- λο δρόμο που άστραφταν τά φώτα του και τύφλωναν οι προ- βολείς των περαστικών αυτοκι- νητών, και σκεφτόταν το ένα και τ' άλλο, εύρισκε πως αυτό το τελευταίο έγκλημα ήταν μία φυσιολογική συνέπεια όλων των άλλων τραγικών περιστατικών που είχαν προηγηθί. Ή άρχη είναι δύσκολη. Ύστερα συνηθί- ζει κανείς στο έγκλημα. Ήταν φυσικό πως έπρεπε να λείψη από τη μέση ή Έφ' Λεκού α- φού ήξερε μερικά πράγματα που μπορούσαν μία μέρα να οδηγήσουν σ'α ίχνη του δολο- φόνου. Ένα χαμόγελο κρεμά- στηκε σ'α χείλη του. Κι όμως δεν ήταν αυτός ό μοναδικός

δρόμος. Ό άστυνόμες Άρ- γυρίου του είχε δείξει τον άλ- λον.

Έφυγε από το παράθυρο. Γύρισε κοντά στη γυναίκα. Ή- ταν κάπως πιο ήρεμη τώρα.

—Τί μάθατε ακριβώς; τη ρώτησε.

Ή Άννα Λεκού τότε του έ- δειξε το γράμμα. Ήταν μία έ- πιστολή από την πρεσβεία της Ρώμης. Της έγραφε ένας άνη- ψιός της που εργαζότανε εκεί ως δεύτερος γραμματέας και με τρόπο στην άρχη, σοβαρώ- τερα ύστερα της μιλούσε γιά το θάνατο της Έφης. Τη μία μέρα έφτασε στη Ρώμη, τά εη- μερώματα της άλλης βρέθηκε το πτώμα της σ' ένα άποκέν- τρο πάρκο. Ήταν στραγγαλι- σμένη. Ή άστυνομία άδικα έ- ψαξε ν' ανακαλύψη το συνοδό της. Είχαν καταλάβει σ' ένα από τά καλά ξενοδοχεία. Το ί- διο βράδυ βγήκαν σέ περίπατο.

Κανείς από τους δυό δεν έπέ- στρεψε. Ό άντρας δεν είχε ά- ποσκευές. Στη θάλιτσα τη- κή της όμως βόηκαν στοιχειά της ταυτότητός της και είδα- ποίσησαν την πρεσβεία άφού έ- ξακριβώθηκε ότι ήταν Έλληνί- δα...

Ήταν μία παγίδα, είπε ό Παπαδόπουλος καθώς επέστρε- φε το γράμμα στη μαυροντυ- μένη γυναίκα. Την παρ- ως εκεί γιά να την σκοτώσουν. Μά αν ό δράστης είναι εκείνος που τη συνόδευε σ' αυτό το τυ- ξίδι, γιάτί δεν την στραγγάλι- ζε εδώ; Γιά ποιά λόγο να την παρσάση στη Ρώμη γιά να βάλη σ' εφαρμογή το σχέδιό του;

—Αυτό δεν το ξέρω, είπε ή γυναίκα. Έκείνο μονάχα γιά το οποίο είμαι βέβαιος είναι ότι εκείνος ή εκείνοι που σκό- τωσαν την κόρη μου ξεκίνησαν απ' την Άθήνα και θά γυρίσουν σίγουρα, αν δεν γύρισαν κιο- λας, πάλι εδώ. Γι' αυτό ήρθα σέ σας.

Ό άστυνόμες άναστήκωσε τους ώμους.

—Όσο γι' αυτό είμαι ύπο- χρεωμένος να συμφωνήσω μαζί σας, είπε. Γιά να δούμε πως θά τά καταφέρουμε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 44

Όταν ή Ρένα Άποστόλου άνοίξε τά μάτια της, είχε μία παράξενη διάθεση. Είπε κάποιον

να στέκη πάνω απ' το κεφάλι της και να την κυτάξη. Ήταν ένας άνθρωπος με πρόσωπο ή- ρεμο κι ευγενικό. Την κυτάξε και χαμογέλασε. Ξανάκτισε τά μάτια. Ένοιωσε μία δυνατή εξάντληση. Κάτι μπερδεμένο ύ- πηρχε μέσα της, που δε μπο- ρούσε να ξεχωρίση αν ήταν χαρά ή λύπη ή και τά δυό ια- ζί. Ένα χέρι άκουμπούσε στο μέτωπό της. Ύστερα το ίδιο χέρι άπομακρύνθηκε και της έ- πιασε έλαφρά τον καρπό...

Σαφνικά άναστήκωσε. Κάτι ζωντανό κινήθηκε δίπλα της κι άκούσε μία κλαψιάρικη φωνού- λα. Μονομιά θυμήθηκε κι έ- νοιωσε σ'α μία άγρια τρικυμία να φουντώνη μέσα της. Το χλω- μό πρόσωπό της συννέφιασε κι ένα βαθύ χαντάκι σχηματίστη- κε ανάμεσα σ'α φρύδια της. Άνοίξε τά μάτια πάλι και δο- κίμασε ν' ανασηκωθεί. Ό άν- θρωπος που στεκόταν πάνω απ' το κεφάλι της, έσκυψε και τη συνεκάττησε. Άκούμπησε το κεφάλι της στο μαξιλάρι.

—Άχ, Θεέ μου!, άναστήνα- ξε.

—Δεν πρέπει να κινήσθε, της είπε ευγενικά και το χαμόγελο που γιά μία στιγμή είχε σβύ- σει ξανάβρε σ'α χείλη του. Θά χρειασθί να μείνετε δυό μέρες άκόμα στο κρεβάτι σας.

—Θέλω να φύγω!, είπε με άσθενική φωνή ή κοπέλλα. Θέ- λω να φύγω, γιαιτρέ...

—Έχετε άποφασίσει, λοι- πόν, ν' αυτοκτονήσετε; τη ρώ- τησε με γλυκό τρόπο. Άν ναι, νά μου το πείτε γιά να το ξέ- ρω! Τότε θά κάνω κάτι που ί- σως δε θά σας άρέσει. Θά δώ- σω έντολή σέ δυό άδελφές να σας δέσουν έτσι, που και να θέλετε να μη μπορείτε να σαλέ- ψετε απ' το κρεβάτι σας.

—Δέ θά το κάνετε αυτό!, είπε τρομαγμένη ή Ρένα.

—Όχι. Βάβαια δε θά το κάνω. Άν φυσικά γίνεται λογική και μου υποσχεθήτε πως θά εί- σθε φρόνιμη.

—Είμαι τρομερό!, άναστή- ναξε. Θεέ μου, δε θά μπορέ- σω να υποφέρω αυτό το μαρ- τύριο...

Ό γιαιτρός άναστήκωσε τους ώμους.

—Γιά να δούμε ποιά είναι αυτό το άδύνατο μαρτύριο!, είπε χαμογελώντας μ' ένα ύψος γεμάτο έγκαρτέρηση. Γιά να δούμε!

Πήρε μία καρέκλα και κάθη- σε πλάι της. Ήταν ένας άν- τρας με γκριζούς κροτάφους και ξυρισμένο πρόσωπο. Φορούσε μία άσπρη μπλούζα και καθώς μιλούσε έπαιζε με τά γυαλιά του που κρατούσε σ'α χέρια.

—Ελάτε λοιπόν, γιά πέρτε- μου, συνέχισε. Έχετε το λόγο μου πως αν καταλάβω πως έ-χετε δικη, έγω πρώτος θά σας βοηθήσω...

Ή Ρένα γύρισε και τον κύτ- ταξε. Τά μάτια της ήταν κλα- μένα.

—Δεν το θέλω αυτό, είπε χω- ρίς νά πάψη να τον κυτάξη.

—Ποιά; ρώτησε εκείνος σ'α νά μη καταλάβει.

—Νά! Αυτό!...

Κι έκανε μία κίνηση κι έρ- ριξε μία λοξή ματιά δίπλα της κι ύστερα πράβηξε άμέσως το βλέμμα της σ'αν τρομαγμένη και γύρισε πάλι πρδς το μέρος του γιαιτρού. Το χαμόγελο τώ- ρα είχε σβύσει και το πρόσω- πό του γέμισε άπορία.

—Τό παιδί σας δε θέλετε;

—Δεν είναι παιδί μου!, ξε-

φώνησε με άπελπισία ή κοπέλ- λα. Δεν είναι παιδί μου! Τό μισό και το συχαίνουμαι όπως μισό και συχαίνουμαι τον πα- τέρα του...

Ό γιαιτρός πάλι προσποίη- θηκε πως δεν κατάλαβε.

—Μιείτε το παιδί σας; Έ- λάτε δά! Πώς είναι δυνατό; Πώς γίνεται να έχθρευστε ένα πλάσμα που σεις του δώσατε τη ζωή και σεις του χάρισατε τη καρά ν' αντικρύση τον κό- σμο; Όχι. Ίσως κάτι άλλο θέ- λετε να πείτε και εγώ...

—Άχ, δε με καταλαβαί- ντε!, τον έκοψε ή Ρένα.

—Ναι. Όμολογώ πως δε σας καταλαβαίνω. Γιάτί δε μπο- ρεί νά το χωρέση ό νους μου πως είναι δυνατό να μισήτε έ- να ανθρώπινο πλάσμα που δεν τό γνωρίζετε, που δεν τό είδατε καν άκόμη!

—Δέ θέλω να τό δω!, ξε- φώνησε πάλι ή Ρένα.

—Τό παιδί σας;

—Δεν είναι παιδί μου, σας είπα!

Ό γιαιτρός κούνησε το κε- φάλι του. Δεν έδειχνε καμμία διάθεση νά υποχωρήση. Το πρό- σωπό του ήταν γεμάτο καλω- σύνη και έπιείκεια. Μά στο βλέμμα του ξεχώριζε την από- φασι να κερδίση αυτή τη μάχη.

Ήξερε όλη την ιστορία τούτης της γυναίκας με τον Καρατζά. Ό Μίλτος Κονταξής και ό Άγ- γελος Πετρίτης που την έφεραν μιά νύχτα πριν τρείς μέρες στο μαιευτήριο, όταν σπάραζε από τους πόνους που θά την έκαναν μητέρα, του διηγήθηκαν όλα τά καθεκαστα της ζωής της κι εί- χε μάθει την τραγωδία της.

Άλλο τό ένα όμως και άλλο τό άλλο. Ήταν ένας δύσκολος τοκετός. Ή μητέρα ζύγωσε την εξώπορτα του θανάτου. Ήταν μερικές τραγικές ώρες που ό- λοι πίστεψαν πως είχε χαθί.

Όμως ξαναγύρισε στη ζωή. Άλλά τούτος ό γυρισμός την έδειξε έντελώς διαφορετική από ό,τι πριν λίγες μέρες φαινόταν. Μία φοβερή έχθρα φούντωσε μέ- σα της γιά το άδωο πλάσμα που έφερε στο κόσμο. Άρνιθή- κε νά το θηλάση. Δεν δεχότανε νά τό δή. Τis πρώτες δυό μέ- ρες τό πήραν από κοντά της. Την τρίτη όμως τό έφεραν στο κρεβάτι της. Δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον. Άν καμμία στιγμή άπρόσχετα τό βλέμμα της έ- πεφτε άπάνω του, ανατρίχιαζε σ'α νά αντικρύζε ένα συχαμένο έρπετό. Κι όμως ήταν ένα τό- σο χαριτωμένο κοριτσάκι...

—Είναι ένα σωστό άγγελού- δι!, είπε ό γιαιτρός σ'όν Πετρί- τη και σ'όν Κονταξή, που φά- νηκαν κάπως άησυχoi όταν πληροφορήθηκαν τά παράξενα φερσίματά της. Θά τό αγαπή- ση όπως αγαπούν όλες οι μη- τέρες τά παιδιά τους. Ήσυχά- στε. Περνάει μία κρίση.

—Μήπως; Μήπως του κάνη κακό; ρώτησε ό Πετρίτης.

—Ό! Όχι. Δεν βλάφτει κανείς ένα πλάσμα που πρό- κείται να αγαπήση! άποκρί- θηκε με σιγουριά. Καί γι' αυτό ακριβώς σέ λίγο θά βάλω τό μωρό στο κρεβάτι της, όπως άλλωστε είναι και φυσικό. Δέ μπορούμε νά τό κρατάμε επ' άπειρον μακριά της...

Τώρα λοιπόν, καθώς ήταν καθισμένος δίπλα της και της κουβέντιασε και την άκουγε να του λέη πως ό παιδί δεν ήταν δικό της, ένοιωσε κάτι να του κεντάη την καρδιά. Μία άόσι- στη άνησυχία ήρθε και τρύπω-

σε σέ κάποιον άκρη της ψυχής του. Μία σκιά πέρασε από τό βλέμμα του μά την έδιωξε σχε- δόν άμέσως. Ήταν μία κρίση. Κάπως άσυνήθιστη φυσικά, άλ- λά μία κρίση που δε περνούσε.

—Θά με αναγκάσετε να σας μαλλώσω!, της είπε ύστερα ά- πό μία μικρή σιωπή. Λέτε τό- σην ώρα ένα πλθος από άνοη- σίες και κάθουμαι και σας ά- κούω ύπομονετικά...

—Δεν τό θέλω! Δεν είναι παιδί μου!, τον έκοψε με πεί- σμα ή Ρένα.

Χαμογέλασε πάλι γεμάτος έγκαρτέρηση.

—Τότε τίνος είναι παιδί; ρώτησε.

—Του Καρατζά!...

—Χμ! Γιά να δούμε! Γιά να δούμε γιάτί είναι του Κα- ρατζά.

—Αυτός είναι ό πατέρας του!, τον έκοψε άγρια. Όταν θά τό βλέπω, όσο θά τό αϊ- σθάνουμαι κοντά μου, θά ζων- τανεύουν οι φοβερές στιγμές του έξευτελισμού μου. Δέ μπο- ρείτε να καταλάβετε, κανείς δε μπορεί νά καταλάβη πόσο κου- ρελιάστικα σ'α χέρια του! Πό- σο βάρβαρα και άπάνθρωπα μου φέθηκε! Πώς κοιμάτιασε και μάτωσε τό κορμί μου! Ή- ταν κάτι άπαίσιο. Ένας άπε- ρίγραπτος έφιάλτης. Κι όλα τούτα τά είχα ξεχάσει, ήθελα πολύ να τά ξεχάσω, να φύγουν από τη μνήμη μου. Κι ήρθε τώρα τούτο εδώ να μου τά θυ- μήση... Όχι, όχι... Δεν τό θέ- λω αυτό τό παιδί. Δέ μπορεί να είναι δικό μου, δεν έγινε με τη θέλησή μου...

Ξέσπασε σ' ένα δυνατό άνα-

φυλλητό. Έκρυψε τό πρόσωπό της στο μαξιλάρι και άναλύθη- κε σέ δάκρυα. Σπάραζε. Οι ό- μοι της άνατράζονταν καθώς έκλαιγε με λυγμούς. Τό μωρό τρομαγμένο από τούτο τό ά- γριο ξέσπασμα άρχισε να ξε- φωνίζει και να κουνά τά χε- ράκια του. Τό ένα του χερι ά- κούμπησε στο γυμνό της ώμο. Σέ τούτη την έπαφή ένοιωσε κάτι παράξενο και σταμάτησε τους λυγμούς. Μά δε γύρισε. Έμεινε έτσι άκίνητη σ'αν πα- γωμένη.

—Βλέπεις; μίλησε ό για- τρός. Ή κορούλα σου δεν θέ- λει να σέ βλέπη να κλαίς. Δεν της άρέσει να κλαίς.

Άφησε τον πληθυντικό και άρχισε να της μιλάη σ'όν έ- νικό:

—Έλα, γύρισε να την άγ- καλιάσθης, να την πάρης σ'όν κόρφο σου. Γύρισε να τη δής! Θά την άφήσης λοιπόν να την παιδεί το παράπονο και νάχη κλαμένα μάτια; Πόσες γυναίκες στη θέση σου θάταν ευτυχισμέ- νες! Ένώ έσύ! Τί άνόητη ή- δέα άλήθεια να νομίζης πως τό παιδί είναι του Καρατζά. Όχι λοιπόν! Τό παιδί είναι δικό σου. Σάρκα από τη σάρκα σου! Τόσους μήνες μέσα σ'α σπλά- χνα σου, από ποιών ζούσε; Ά- πό τον Καρατζά ζούσε τούτο τό πλάσμα που τόσο άδικα έχ- θρεύσαι; Με τό αίμα σου τό ζωντάναφες. Αίμα από τό αίμα σου είναι. Γιάτί δε θέλεις να καταλάβης ένα τόσο άπλο πράγ- μα; Ποιός τό κρατούσε τόσους μήνες σ'α σπλάχνα του; Ναι, Δέ λέω. Δεν είναι ώραίο να σ' άγκαλιάζη ένας άντρας που μι-

σείς και συχαίνετε. Μά τό παιδί; Σέ τί έφταιξε τό παιδί; Έλα, μη γίνεσαι άδίκη. Έχεις δικαίωμα να συχαίνετε τον έ- αυτό σου γιάτί υπέκυψε. Δεν έχεις δικαίωμα όμως να μισής ένα άνήμπορο πλάσμα που ά- πλώνει τά χεράκια του να σ' άγκαλιάσθης, που ζητάει τη φρον- τίδα σου, που λαχταράει λίγη άγάπη... Δεν είναι παιδί σου! Μή ξαναβγί παρόμοιος λόγος από τό στόμα σου! Μά ποιός υπέφερε λοιπόν να τό φέρη σ'όν κόρφο, ποιός κινδύνευε γιά να τό φέρη σ'α ζωή; Έσύ είσαι ή μητέρα! Ό πατέρας είναι ένας περαστικός. Έσύ είσαι που δη- μιούργησες, που διαμόρφωσες, που έδωκες σήμερα πνοή και αίμα σ'όν καινούργιο άνθρωπο που είδε τό φώς. Μην είσαι λοι- πόν άνόητη. Δεν έχθρεύεται κα- νείς τον ίδιο τον έαυτό του!

Τά λίγες του χαιδέσαν σ'αν ένα δελουδινο χέρι τ' αυτιά της.

Όμως δεν έλεγε να τό παραδε- χτή. Τό μίσος της γιά τον πα- τέρα του παιδιού της είχε φέ- ρει μία άγρια τρικυμία μέσα της αυτές τις τελευταίες μέρες και δεν ήθελε τίποτα να παρα- δεχτή...

Ό γιαιτρός σκώθηκε και πή- γε πρδς τό παράθυρο. Τό μω- ρό είχε σταματήσει να κλαίη. Τά μικρά ματάκια του ήταν γε- μάτα από μία παράξενη έκπλη- ξη. Σ'α νά καταλάβει πως γι' αυτό γίνονταν λόγος και άκού- γε με περιέργεια τά όσα έλεγε τούτος ό άντρας με τη μακριά άσπρη μπλούζα. Ή Ρένα είχε κρυμμένο πάντα τό πρόσωπο κι' άνάσαινε άργά. Κάτι πά- λευε μέσα της. Ένας φοβερός άγώνας είχε ξεσπάσει.

Ό γιαιτρός άνοίξε τό παρ ά- θυρο κι' ή νοτισμένη γή έστει- λε τη χλιαρή ανάσα της. Άπ' τον πευκιά ήθε ένα έλαφρύ ά- ρωμα. Σ'όν ουρανό κυλούσαν μολυβιά σύννεφα. Ή μόρα δε θ' άγοούσε να ξεσπάση. Ίσως τη νύχτα. Ό ήλιος είχε χαθί κιόλας πίσω απ' τις άντικρυνές κορφές.

Έκλεισε τό παράθυρο και γύρισε πρδς τό μέρος του κοε- δατιού. Τώρα τό πρόσωπό του είχε πάρει μία έκρηξη σχεδόν έχθρική.

—Αφού λοιπόν μισούσες τόσο πολύ τό παιδί σου, είπε σπαζώντας τη σιωπή, γιάτί δεν πήγαίνες κάπου να τό σκοτώ- σου;

Ή φωνή του ήταν βαρεία και έπίσημη. Υπογράμμιζε τις λέ- ρεις. Ή Ρένα άναστήκωσε ξα- φιασμένη τό κεφάλι. Τά μά- τια της κορφώθηκαν άπάνω του. Από τό νού της πέρασε σ'αν άστραπή ένα δωμάτιο δι- θισμένο στο μισοσκόταδο, με άϊθουσα άναμμένης κάποιου ύ- ποπτου λατρείου σ' ένα στενό δρομάκι σ'α Παγκράτι. Ένας λιγνός αξύριστος νέος με άσπρη μπλούζα γεμάτη αίματα που θυμίζει χασάπη και μία χλωμή κοπέλλα έσπλημένη σε κάποιο πεζοδρόμιο. Θεέ μου! Τί ήθελε να της θυμήση;

—Γιάτί δεν πήγαίνες να τό σκοτώσουν όταν άκόμα ήταν καυρός; συνέχισε. Υπάρχουν μερικοί άσυνείδητοι που με λί- γα νόματα άναλαμβάνουν πα- ρόμοιες δουλειές. Αυτό θά ήταν προτιμότερο. Γιάτί τότε δε θά είχες άκούσει τη φωνή του. Για- τί δεν τό άποφασίσεις τότε;

Πήγε πιο κοντά της. Έσχυ- ψε σχεδόν πάνω από τό κεφάλι της.

—Νά σου πώ λοιπόν ενός

61

Κάτι Τεθείως Καινούργιο!

Μία ευχάριστη ΕΠΙΚΕΡΔΗΣ έργασιή
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ είτε εύρίσκεσθε
σε πολύ, είτε σε χωρίο. **Μέ τις**

ΕΛΒΕΤΙΚΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ ΧΕΙΡΟΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΠΑΣΣΑΠ

Τό πλεκτό που ζεπλέκεται

ΤΥΠΟΣ ΠΑΣΣΑΠ-D
ΠΛΕΚΕΙ: ΟΛΑ ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ
ΠΛΕΚΕΙ: ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΤΙΜΗ Δρ. 3.200

ΤΥΠΟΣ ΠΑΣΣΑΠ-M201
ΠΛΕΚΕΙ: ΟΛΑ ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ
ΠΛΕΚΕΙ: ΚΥΡΙΩΣ ΤΟΞΕΡΣΕΨ
ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΤΙΜΗ Δρ. 2.300

ΑΠΕΥΘΥΝΘΕ ΣΗΜΕΡΟΝ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ : Θ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 21 ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΧΗ.
ΒΕΡΟΙΑ : Ν. ΛΙΟΛΙΟΣ ΒΕΡΟΙΑ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ : Γ. ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΗΣ ΟΔΟΣ ΚΑΝΤΑΝΟΕΩΝ
ΚΕΡΚΥΡΑ : Ν. Β. ΜΠΑΜΙΧΑΞ Ο.Ε.

Στους τρεις, οι δύο κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΞΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΜΕ "ΧΟΛΗΣΤΕΡΙΝΗ COMPOSÉE"

γιατί δεν τ' αποφασίζεις; Γιατί ήσουν μία δειλή. "Ετρεμες όχι για το παιδί που θα κομμάτιαζες! Για τον εαυτό σου έτρεμες! Φοβάσσουνά πώς έσύ θα μες! Μπορούσες να πάθεις κακό! Δε λογάριζες το φόνο. Τον εαυτό σου και τη ζωή σου σκεπτόσουν!...

—Ψέματα! Ψέματα! Ξέσπα σε ή Ρένα και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Αυτό είναι ένα φοιχτό ψέμα! Θεέ μου, πώς μπορείτε λοιπόν και λέτε τέτοια πράγματα; Γιατί θέλετε να με βασανίζετε;...

"Απλώς το χέρι του και της χείρα του μαυρίαν. Το ύψος του έγινε ήρεμο.

—Δε θέλει κανείς να σε βασανίσω! της είπε με γλυκό τρόπο. "Ησύχασε. Δεν υπάρχει τώρα λόγος να κλάις. Είμαι βέβαιος πως σε λίγο θα έχεις μετανοήσει για τα όσα πικρά λόγια είπες για το παιδί σου. Αφίω κοντά σου τη μικρή. Είμαι βέβαιος πως θέλει να μείνετε μονάχα οι δύο σας. Ναι, Ναι. Θέλει να σου κουβεντιάσει. Προσπάθησε να καταλάβεις αυτά που θα σου πη. Φροντίστε να μην έχετε τί κρούεται κάτω από τις φωνημενικά ασυνάρτητες συλλαβές που βγαίνουν από το μικρό στοματάκι της. Μπορεί να μη ξέρει ακόμα ωραία λόγια. Όμως αυτά που θα σου πη με την ασυνάρτητη φλυαρία της,

θα είναι τόσο ζεστά, τόσο αληθινά, τόσο ειλικρινή...

Προχώρησε προς την πόρτα. Πριν περάσει το κατώφλι κουβεντιάσαν.

—Γεια σου πεισματάρη, της είπε χαμογελώντας. Θα γυρίσω αύριο το πρωί να κουβεντιάσουμε πάλι...

"Η Ρένα άκουσε την πόρτα που έκλεισε και τα δημάτα του που απομακρύνονταν στο διάδρομο. "Επαισε να κλαίει και μονομιάς ανακάθισε στο κρεβάτι της. Το βλέμμα της θολό, παράξενο, βλέμμα ανθρώπου με σαλμένο το λογικό, έκανε μια βόλτα μέσα στο δωμάτιο. Οι πρώτες σκιές προμήνουσαν τη νύχτα που έφτανε. Το αίμα σφυροκοπούσε στη μηνίγγια της. Στ' αυτιά της έφταναν ήχοι, κάτι σα μακρινό χτύπημα καμπάνας. Είχε ένα δυνατό σπαστικό στην καρδιά. "Εξω, πίσω από το τζάμι του παραθύρου, τα μολυβιά σύννεφα που κυλούσαν στον ορίζοντα, χαμήλωναν. Είχε την αίσθηση πως άκουμπούσαν στις στέγες των σπιτιών. Κάπου άστραψε. «Σε λίγο θα βρέξει», σκέφτηκε. «Ετσι ήταν ακριβώς και τότε...».

Μέσα στο νου της ξαναφάνταζε η εικόνα. Ήταν εκείνο το δρόμο που γινόταν ή έσπεριδα στην έπαυλη Λινάρη, στην Κρησία. Τότε που έτρεχε μέσα στη νύχτα κι' εκείνος, ο Κα-

ρατζάς, έρχοταν το κατόπι της και την κυνηγούσε. "Ετσι άστραψε και τότε κι' ύστερα ξέσπασε ή καταγίδα που τη βρήκε στο δόσος. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν μάτια πεινασμένης λεοπαρδαλής και σε μια στιγμή που άπλωσε το χέρι και γαντζώθηκε στον ώμο της, νόμισε πως όλα είχαν τελειώσει. Μα κατάφερε και γλύτωσε κι' έμεινε μέσα στη φύχτα του ένα κομμάτι από το μουσκεμένο φόρεμά της. Θεέ μου, πώς έτρεχε και πώς φτεροκοπούσε φοβισμένα, έτοιμη να σπάσει ή καρδιά της!... Και τώρα που έδωσε η εικόνα απόμεινε στ' αυτιά της το βογγητό της μητέρας και οι μακρινοί χτύποι μιας καμπάνας που όλο ζύγωναν, ζύγωναν και γέμιζαν την καρδιά...

—Θεέ μου, αναστέναξε κι' έκλεισε το πρόσωπό της ανάμεσα στις παλάμες της. Τι έχω!

Και ξαφνικά κάτι σάλεψε πάλι δίπλα της. Μια αδύναμη φωνούλα, κάτι σαν παραπονάκι κλάμα μπροδευτήκε στους παράξενους θορύβους που την έζωναν. Γύρισε και κύταξε. Μέσα στο μισοσκόταδο έξω από τ' άσπρα σεντόνια, το μικρό κοινούσε τα χερνάκια του κι' έκλαιγε. Τα ματάκια του δακρυσμένα την κύταξαν...

Το βλέμμα της έγινε περι-

σώτερο θολό. Τούτο λοιπόν το πλάσμα ήταν που τη βασάνιζε; Για τούτο έδω το νιάτο να υπέφερε σ' όλη της τη ζωή; Αυτό ήταν που θα της θυμίζει και την κατάντια της; Μα ναι, βέβαια. "Ενα πυρωμένο κορμί σφηνώθηκε στο πίσω μέρος του κρανίου της. Το βογγητό της μπόρας αγρίεψε περισσότερο.

Τα γυαλιστερά μάτια της τεινασμένης λεοπαρδαλής που την κυνηγούσαν, άστραψαν πάλι στο σκοτάδι... «Να το σκοτώσω!», σκέφτηκε. «Ναι, Ναι. "Αν πεθάνω, θα γαληνέψη ή καρδιά μου και θα σταματήσουν να με παιδεύουν οι εφιάλτες! Το πρόσωπό της πήρε μια σκληρή έκφραση.

Στο βλέμμα της κυλούσε ένα θολό ποτάμι γεμάτο λασπόνερα. "Απλώς τα χέρια. Τα δάχτυλά της τυλίχτηκαν στον τρυφερό λαιμό του παιδιού. Μα ναι, φυσικά δεν ήταν καθόλου δύσκολο. "Ετσι μονάχα να τα κουνούσε. Μια ελαφρά μονάχα κίνηση και όλα θα τέλειωναν. Βαρειές κουρτίνες σκέπασαν το νου της. Το μίσος την τύφλωνε κι' ο φόβος τινάζει τις παγωμένες φτερούγες του πάνω απ' το κρεβάτι. Πρωτόγονα και άγρια μηνύματα κυλούσαν μέσα στο αίμα της.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Η Μυρτώ

Α.Ω. 24. Μ.—Κάνετε πολύ καλά που μου γράφετε και θα χαρώ πολύ αν σας βοηθήσω. "Η περίπτωση σας είναι πραγματικά πολύ επικίνδυνη αλλά είναι στο χέρι σας να την καταπολεμήσετε. Πάστε από ένα φοβερό συμπλήγμα κατατερότητας το οποίο αν δεν το καταπολεμήσετε θα σας κάνει να υποφέρετε πολύ και θα είναι καταστρεπτικό για την υγεία και το μέλλον σας. Είναι ζήτημα θέλησης των οποίων ποεί να βρής με κάθε τρόπο. Να πείσετε τον εαυτό σας ότι και σεις είστε ένας άνθρωπος σαν τους άλλους με τα ίδια δικαιώματα στη ζωή και συνεπώς δεν πρέπει να νομίζετε ότι οι άλλοι σχολάζονται μ' εσάς. Να βγάλετε από μέσα από το μυαλό σας όλες αυτές τις σκέψεις που αναφέρετε και μόνοι σας για δλαβε-ρες και να διαλέξετε τη μελαγχολία που σας βασανίζει. Αυτή είναι μια πάθησις που έχετε αλλά μη ξεχνάτε πως μια αρρώστια της οποίας έχει γίνει διάγνωση μπορεί να θεραπευθεί κι' εσεις έχετε ήδη κάνει τη διάγνωση σας. Θα σας συνιστούσα επίσης να έχετε σε επαφή με τον κόσμο. Να έγραφετε σ' ένα γυμναστικό σύλλογο ή αθλητικό ή σ' ένα εκδρομικό σωματείο. Να λαμβάνετε μέρος στις εκδηλώσεις τους κι' ελπίζω γρήγορα να σας περσουν όλα. Πάντοτε να έχετε υπ' όψιν σας πως είναι στο χέρι σας να κερδίσετε τη γαλήνη και ηγεία σας κι' αυτό θα σας βοηθήσει. "Αν ύστερα από λίγο καιρό δεν δώτε δελτίοις τότε πρέπει να

πάτε σ' ένα ψυχίατρο να υποβληθείτε σε ψυχανάλυση για να βρεθεί ή αιτία που δημιουργήσε το συμπλέγμα αυτό. Ξαναγράψτε μου ύστερα από λίγο αν είστε καλύτερα.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΥΠΑΡΞΙΣ.—Μια μετάθεσις και αλλαγή περιβάλλοντος θα σας ωφελούσε πολύ από κάθε άποψη και να τη ζητήσετε όπως θέλετε. Δεν συμφωνώ μαζί σας να αναφέρετε τους αληθινούς λόγους στην υπηρεσία σας. Δεν πρόκειται να βρής δικαίωσι για αυτός θα άρνηθη και δεν θα μπορούσε να αποδείξετε την αλήθεια. "Ολη αυτή δε ή ιστορία θα αποβή πάλι εις βάρος σας. "Αφήστε τον και θα το βρή από κάπου άλλο. Πάντως είναι πραγματικά ευτύχημα που γλυτώσατε από αυτόν έστω κι' έτσι. Εύχομαι να επιτύχετε στην μετάθεσι κι' ή αλλαγή αυτή να σας βοηθήσει να ξαναβρείτε την ευτυχία σας.

ΤΡΙΚΥΜΙΣΜΕΝΗ ΨΥΧΗ.—Δεν πρέπει να βασανίζεσται από τέτοιες σκέψεις. "Η ζήλια και το μίσος είναι ταπεινά συναισθήματα και πρέπει να τα καταπολεμά κανείς. Φθείρουν την ψυχή έστω και αν υπάρχει κάποια δικαιολογία την οποία έσύ δεν έχετε. "Η αγάπη πρέπει να βασίλει πάνω στην αμοιβαία επι-στασύνη και όταν αυτή λείπει τότε δεν μπορεί να υπάρξη κι' αγάπη. Λοιπόν δώδε κάθε ύποψια από μέσα σου για να μη υποδέρησ αδικα και αδικαιολόγητα.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΟΥΡΑΝΙΑ.—Τα όφανατοφεία δέχονται συνήθως παιδιά από 6 ή 7 έτων έτοιμα για να φοιτήσουν στο Δημοτικό Σχολείο. Στην Αθήνα εί-

ναι το "Αμαλίσσον όφανατοφείον για κορίτσια. Μαθαίνουν γράμματα και μια τέχνη. Δεν έξω αν έχη στη Θεσσαλονίκη για κορίτσια. Δεν χρειάζεται προσόντα. Μόνο να είναι όφανα και άπορο, αλλά πρέπει να έχετε κάποιο μέσον για να σας βοηθήσει. Εύχομαι ο Θεός να σας δώσει κουράγιο να αντιμετωπίσετε τις δυσκολίες σας.

ΜΙΑ ΟΡΦΑΝΗ.—"Ολες οι ανώτερες σχολές θέλουν απόλυτο γυμνασίου, γι' αυτό πρέπει όπως θέλετε να το πάρετε αν θέλετε να συνεχίσετε τις σπουδές σας. "Αφού όμως έχετε δίπλωμα "Αγγλικών θα μπορούσατε ίσως να έργασθώτε δίδοντας μαθήματα ή σε καμμία εταιρία. Μπορείτε να δώσετε εξετάσεις για το πτυχίο του γυμνασίου στην ειδική επιτροπή που συνιστάται κάθε χρόνο από το υπουργείο Παιδείας τον Ιούνιο, νομίζω.

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ.—Δυστυχώς, για τα παλαιά χρέη δεν μπορείτε να κάνετε απόλυτες τίποτα. "Υπάρχει όμως πιθανότητα να επιτύχετε να υπολογισθούν τα χρέη, τα οποία δώσατε τελευταία (5 εκατομμύρια κ.λ.π.) εάν αποδείξετε στο δικαστήριο ότι έστειλάτε τα χρήματα αυτά. "Εάν δεν έχετε καταλλήλα έγγραφα μπορείτε να χρησιμοποιήσετε και μάρτυρες στην περίπτωση αυτή.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ.—Το βετό τέκνο, που αναφέρετε στο γράμμα σας δεν έχει κληρονομικά δικαιώματα. Μόνο δια διαθήκης δύναται να λάβη μερίδιό εκ της περιουσίας του προσώπου που σας ενδιαφέρει.

ΛΟΥΤΣΙΤΑ.—Είναι αδύνατο με όσα μου γράφετε να καταλάβω το ιστορικό της υποθέσεως. Πως περιήλθε το 1/2 της οικίας στη μητέρα σας; "Εν πάση περιπτώσει εάν το σπίτι είναι δικό της, ο πατέρας σας σίγουρα δεν έχει δικαίωμα στο σπίτι αυτό, άδεν το όριζε όπως γράφετε. Μετά το θάνατο της μητέρας σας ή περιουσία της θα περιέλη κατά το 1/4 σε σας και κατά 1/4 στο σύζυγό της (πατέρα σας). "Εάν συντάξη διαθήκη ή μητέρα σας μπορεί να σας αφήσει μικρότερο μερίδιο, πάντως όχι λιγώτερο των 3/8 της περιουσίας της. "Εάν πεθάνη πριν από την μητέρα σας ο πατέρας σας θα κληρονομήσετε εσεις μονη τη μητέρα σας (έκτος αν δια διαθήκης αφήσει και σε άλλους μέρος της περιουσίας της).

Ε. ΠΟΝΤΟΥ.—Δυστυχώς, δεν έχω αρμοδιότητα να απαντήσω στις ερωτήσεις σας. Μόνο στην αρμοδία υπηρεσία του υπουργείου "Εμπορικής Ναυτιλίας θα λάβετε τις πληροφορίες που ζητάτε.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ

Ι. Α., Θεσσαλονίκη.—"Εχει κάτι το πολύ ανθρώπινο το ποίημά σας. Δυστυχώς, ύστερεί στη μορφή.

ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ Κ.Μ.—Στο προηγούμενο τεύχος γράψαμε για τα προσόντα. Για περισσότερες λεπτομέρειες γράψετε στο Γεν. "Επιτελείο Στρατού. Νομίζουμε, όμως, ότι οι άρχες του τόπου σας θα έχουν ειδοποιηθή σχετικώς.

Α.Μ.—Δεν κρύβουμε ότι το γράμμα σας μας συγκίνησε. Το «Πονεμένη καρδιά μου» ως ποίημα είναι της «σειράς», του λείπει ή πνοή. Με το να δημοσιευθούν ένα-δύο ποιήματά σας δεν σημαίνει ότι άνοιξαν οι πόρτες της τέχνης. "Η αληθινή δημιουργία είναι αποτέλεσμα μόχθου και κόπου. "Εμείς δεν έχουμε αντίρρηση να σας βοηθήσουμε στα πρώτα βήματα. "Αρκει να έχετε τη φλόγα. Το βάρος πέφτει περισσότερο επάνω σας. Πάντως περάστε από τα γραφεία και ζητήστε τον αρχισυντάκτη.

Λ. Φ.—Μια σειρά με τίτλο «Οι καλλιτέχνες των μεγάλων έρωτων» γραμμένη από τη μακαρίτισσα Σοφία Σπανούδη έχει δι-

Κυρία μου, Στο εξωτερικό καμμία γυναίκα δεν κόβει πιά τα πετσάκια των νυχιών της, διότι είναι δλαβερό και επικίνδυνο. Το θαυματουργό υγρό

«ONYE»

Τα μαλακάνει τόσο τέλεια!! Μ' ένα βαμβάκι θα σκουπίσετε τα περριτά πετσάκια και θα δώσετε στο νύχι σας τη ωραία φυσική τους καμπύλη. Θα βρής το «ONYE» σε όλα τα κεντρικά φαρμακεία και μυροπωλεία.

μοσιευθή στο περιοδικό μας. Θα μπορούσαμε να επανέλθουμε και πάλι αλλά είναι γραμμένα άλλοι ώτικα. "Ο πολς λυσιμός δλαπτει. "Εκείνο που ενδιαφέρει τον αναγνώστη είναι ο μύθος, ή σπονδυλική στήλη των θεμάτων αυτού του είδους.

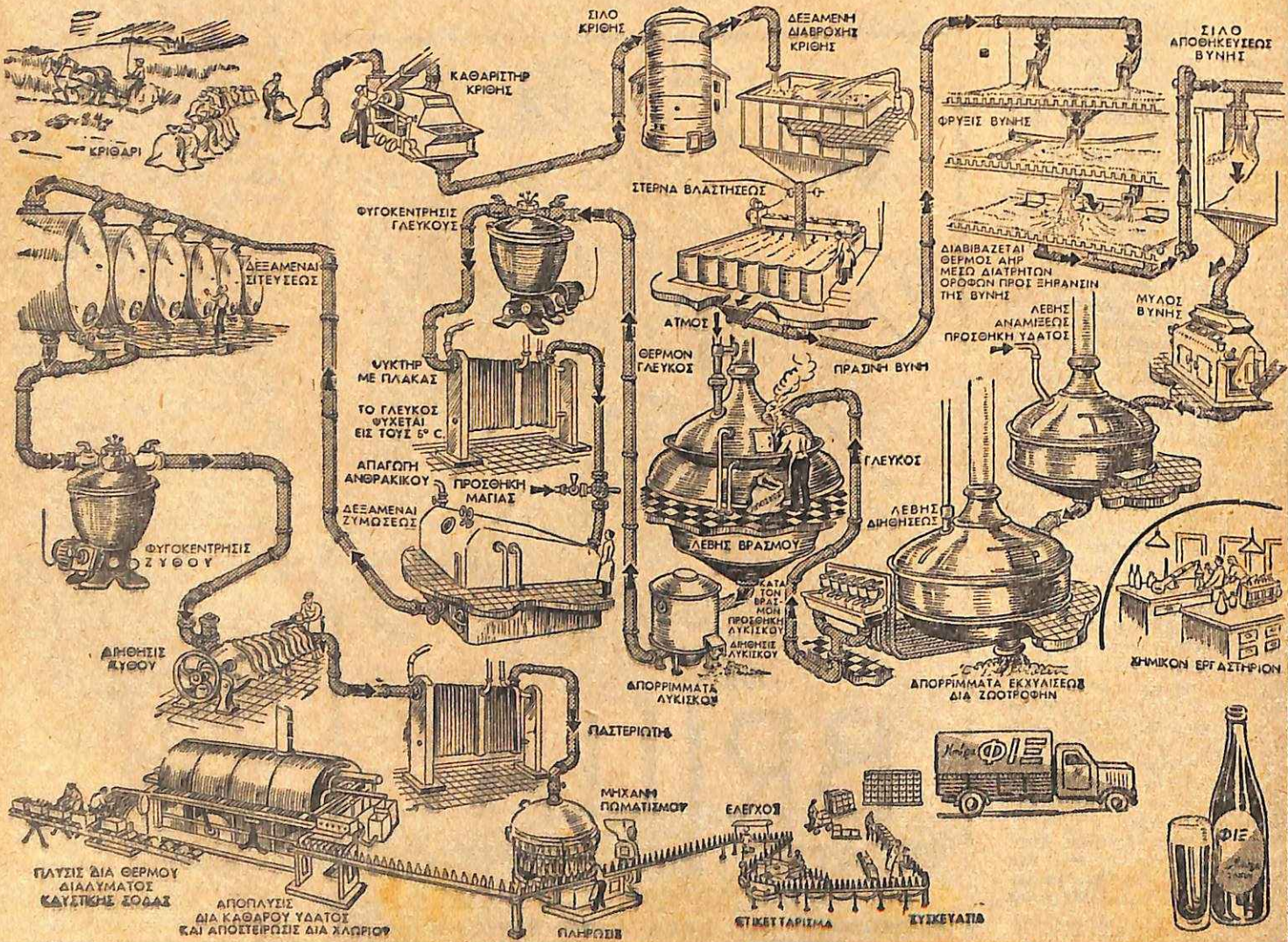
ΛΟΥΛΑ ΚΕΦΑΛΑ (Κάτω "Αχαΐα).—Για το ζήτημα του γυναικείου σώματος αξιωματικών νοσοκόμων γράψαμε πολλές λεπτομέρειες σε δύο συνεχή τεύχη (119 και 120). Πάντως, σας δίνουμε και πάλι τις πληροφορίες που ζητάτε: 1) Οι υποψήφιες θα υποβληθούν σε εξέταση, σχετικές με τα μαθήματα του γυμνασίου που πρέπει να έχουν τελειώσει. 2) Κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας δεν μπορούν να παντρευτούν, γιατί αλλιώς θα αποστρατεύονται. 3) "Η υπηρεσία τους θα είναι, φυσικά, νοσοκομειακή επιδελύεω. 4) "Ο μισθός τους θα είναι ανάλογος με τον αντίστοιχον των ανδρών στρατιωτικών του βαθμού τους. 5) Βεβαίως θα παίρνουν συντάξη, μετά την συμπλήρωσι των έτών υπηρεσίας και 6) Αι αξιωματικοί νοσοκόμοι θα υπηρετούν σε διάφορα σημεία της χώρας. "Εάν θέλετε περισσότερες ακόμα πληροφορίες, μπορείτε να αποστέλλετε στις άρχες Χωροφυλακής της περιφέρειας σας που έχουν δλοκληρο το κείμενο της σχετικής εγκυκλίου από το "Υπουργείο "Εθνικής "Αμυνας. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. "Η φροντίδα μας να διαφωτίσουμε τις αναγνώστριές μας θα είναι συνεχής.

ΠΛΕΚΤΩΝ ΚΑΙ ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ

ΚΑΙΤΗ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ.—Δυστυχώς, για το ζήτημα της μηχανής σας, δεν είναι δυνατόν να σας διευκολυνώ, γιατί είναι καθαρά τεχνικό. Για το δεύτερο, θα φρον-

Πώς γίνεται ή ΦΙΕ

στις νέες αυτόματες εγκαταστάσεις της "Α. Ε. ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΕ" που μόλις, έτεδθησαν εις πλήρη λειτουργίαν

Επιστρέφοντας από την έξοχό...

• Επιστρέφοντας από την έξοχό σας, θαχετε προσέξει, ότι ή παραμονή κοντά στη φύσι έχει άγριεψει κι' έχει σκληρύνει την επιδερμίδα σας και ιδίως το τρυφερό δέρμα του προσώπου σας.

• "Η σκόνι του βουνού, ο άέρας, ο ήλιος, ή αλμύρα της θάλασσας εγγραίνοντο το δέρμα το κανονό άγριο και του αφαιρούν την ελαστικότητα του.

• Για να του ξαναδώσετε πάλι την απαλότητα και την φρεσκάδα του και για να το διατηρήσετε νεανικό, χρησιμοποιήστε μια μοναδική στο είδος της κρέμα — την κρέμα Λανολίνη Μελπών.

• "Η κρέμα αυτή έχει την ιδιότητα να εισχωρή βαθύτατα στους πόρους της επιδερμίδος κι' έτσι ή ωφέλιμη επίδρασις της φθάνει ως τα βαθιά στρώματα της επιδερμίδος την οποίαν κυριολεκτικώς μεταμορφώνει.

• "Αν μάλιστα συνδυάσετε την περιποίηση αυτή του δέρματος με το Γαλακτωμα Μελπών που είναι το πιο συγχρονισμένο μέσο καθαρισμού της επιδερμίδος, θα έχετε πιο άμεσα αποτελέσματα κι' όλοι θα σας βεβαιώσουν από τις πρώτες ημέρες ότι έχετε μια πραγματικά «ξεκούραστη όψη».

• Προσέχετε όμως μήπως σας δώσουν μια από τις πολλές απομιμήσεις της κρέμας Μελπών.

• Ζητείστε επιμόνως την πραγματική Λανολίνη Μελπών που θα γίνη ο φύλαξ άγγελος της όμορφιάς σας.

τίσουμε το γρηγορότερο να σας ευχαριστήσουμε.

ΔΥΟ ΠΙΣΤΕΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ.—Θα φροντίσουμε το γρηγορότερο να δημοσιεύσουμε έστω και σε μικρό μέγεθος με κανονικά μέτρα. Λόγω έποχής δεν θα είναι δυνατόν να δοθεί μέσος στο τακτικό παράρτημα των πατρών.

ΜΙΑ ΥΠΟΨΗΦΙΑ.—Μέσον του περιοδικού μας δεν είναι δυνατόν να σας εξηγήσω όλα αυτά που θα θέλατε να μάθετε. Τηλεφωνήστε στα γραφεία μας για να σας δώ προσωπικά και να σας διευκολύνω καλύτερα.

ΠΑΠ. Α.. Μέγαρα. —'Η ιδέα σας είναι πολύ καλή, αλλά όπως λέτε και εσείς, άμα γίνη το πρώτο, επαναλαμβάνεται άμέσως. Υποχρεώσεως ή περιπτώσεως του παρχει όμως και της ιδιαίτερης περιποίησεως, ώστε να μπορέσετε να επιβληθήτε και διατηρήσετε αυτό που θα δημιουργήσετε. Ελπίζω ότι θα καταλάβετε το τί θέλω να σας πώ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ Ε.Κ.. Κύ-θων. —Στο παράρτημα αυτό του τεύχους θα βρήτε αυτά που μας ζητάτε.

ΛΙΝΑΝ ΜΕΤΑΞΕ.—Πατρών για κάδρο Κινέζας δυστυχώς δεν έχουμε. Θα δημοσιεύω παρών 'Αλσατίας ή Σπανιόλας, γράψτε μας πιο προτιμάτε για να δημοσιευθώ πρώτο.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΜΕ ΤΗ ΣΥΛΒΑΝΑ.—Παρά το ψευδώνυμό σας ζητάτε να δημοσιεύσουμε φωτογραφίες και άρθρα για ένα σωρό ήθοποιους. Όπως καταλαβαίνετε, είναι αδύνατον για το περιοδικό να ικανοποιή τις επιθυμίες όλων των αναγνωστών του οι οποίες αντικρούουν ή μία την άλλη. Προσπαθούμε πάντα να κρατούμε ενήμερο το αναγνωστικό κοινό μας για την διεθνή κινηματογραφική κίνηση και αυτό να είστε βεβαία ότι το κάνουμε πολύ καλύτερα από κάθε άλλο έντυπο.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έστω τετρικοῦ: ΕΤΗΣΙΑ (26 τεύχη) δρ. 156 ΕΞΑΜΗΝΟΣ (13 τ.) » 80 ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40

Εξωτετρικοῦ (έτησια): Λίραι 'Αγγλίας (χάρτιν.) 2.10.0 Δολάρια 7.00 Βελγικά φράγκα 350 Γαλλικά φράγκα 2.500 Τὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀποστέλλωνται πρὸς Ε. Τερζόπουλον ἐκ μὲν τοῦ Ἑσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἐκ δὲ τοῦ Ἑσωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ τελευταίου πλὴν τῶν 2, 3 καὶ 4, πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΙ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ

δ Α' (τεύχη ἀριθ. 1—13) δ Β' (τεύχη ἀριθ. 14—26) δ Γ' (τεύχη ἀριθ. 27—39) δ Δ' (τεύχη ἀριθ. 40—52) δ Ε' (τεύχη ἀριθ. 53—65) δ Στ' (τεύχη ἀριθ. 66—78) δ Ζ' (τεύχη ἀριθ. 79—91) δ Η' (τεύχη ἀριθ. 92—104)

Προσκομίζοντες τὰ ἀνωτέρω τεύχη εἰς τὰ γραφεῖα μας παραλαμβάνετε τοὺς τόμους δωρεάν. Βιβλιοδεσία ἐκάστου τόμου δραχ. 25 (προπληρωτέα).

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ δοθέν 6 § 7 τοῦ Α.Ν. 109211938: Διευθυντής: Εὐάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία ὁδὸς Κολυβιδος 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βορέου ἀριθ. 7.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΜΕΡΤΙΚΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: 'Από τη σελίδα 44

σαράντα δρόμων, στη δυτική ο-χτη του Χάτσον.

Ήταν πιά καιρός να φτάσουν, να πάψει να κουνιεται και να μυρίζεται τη μπόχα του αμπαριού. Το μυαλό του ήταν ζαλισμένο...

Μόλις πάτησε το πόδι του στο μουράγιο, ένα πρασινωπό χαρτί τράβηξε την προσοχή του. Το κύτταξε, το ξανακύτταξε, παρατήρησε τα σκέδια, την εικόνα ενός ανθρώπου και τον αριθμό πέντε. Δε γελιόντανε.

Ήτανε χαρτονομίσμα, ήτανε πεντοδόλλαρα. Έτσι, μόλις ξεμπαράκωσε, πριν καλά-καλά πατήσει το ποδάρι του στη γη, ή 'Αμερική τούδειχνε το μόνιμα της δουλειάς, καθώς του την είχε περιγράψει ο Τράκας: Ή σκύβει και να μαζεύει δολλάρια! Έσκυψε λοιπόν και το μαζέψε. Τόφερε κοντά στα μάτια του, το κύτταξε από τη μία μεριά, το ζέτασε από την άλλη, και άμα σιγουρεύτηκε πως ήταν πεντοδόλλαρα, μ' ένα παράξενο γέλιο τσάκισε στα τέσσερα και το πέταξε στη θάλασσα.

—'Αι στο διάολο!, είπε. 'Ακόμα δεν πάτησα το ποδάρι μου, ακόμα δεν είδα τον τόπο, και θ' άρχισα να δουλεύω; Έχουμε καιρό... Και χαρούμενος προχώρησε. Δεν τον είχε γελάσει ο Τράκας!

Επλένε πιάτα σε μία μικρή καφετέρια, που είχε ένας Μωραίτης από τη Βυτινα. Κατο-σταρίες πιάτα! Έπιανε δουλειά από τα μαύρα δημερώματα και σταματούσε μονάχα για να πλαγιάσει, να κοιμηθεί σ' ένα πατάρι. Κι' όλ' αυτά, για δυο πιάτα φαί κι ογδόντα σεντς τη μέρα! Έπρεπε να δουλεύει δέκα μέρες, να πλύνει χιλιάδες πιάτα, και φλυτζάνια, και τε-τζερέδες για να δώσει ένα πεν-τοδόλλαρα. Κι' όσο συλλογιόταν πως έσκισε το πρώτο πεν-τοδόλλαρα που δρέθηκε μπρο-στά του, πήγαινε να σαλεύει το μυαλό του. Έξη μήνες τώ-ρα, άμα περπατούσε σε δρόμο είχε κορφωμένα τα μάτια του καταγής, έτοιμος να σκύψει. 'Αλλά τίποτε δεν τούφερνε ή τύχη. Λες και κείνο πούχε σκί-σει ήταν το μοναδικό πεντο-δόλλαρα του τόπου!...

—'Ανάθεμά σε, Παναγή Τρά-κα! 'Ανάθεμά σε, θεομπαί-χτη!... ψιθύριζε, κ' έπλενε πιά-τα.

—Τα πιάτα δεν είναι δου-λειά, καλόπαιδο, δεν έχουνε

ψωμί!... τούπε ένας πατριώτης που ήταν εργολάβος στις γραμ-μές.

—Και ποιά είναι δουλειά, πα-τριώτη; —Οι γραμμές, αδερφέ μου. οι γραμμές!... Δυο δολλάρια μεροκάματο, φαί που να μη το χωρεί το στομάχι σου, και κα-θαρός άγέρας. 'Αποχωριά!

Ο Θανάσης Μερτίκας άρχισε να το σκέφτεται. Είχε βαρεθεί τις δουλειές στα μαγαζιά. Καμ-μιά προκοπή δεν έβλεπε. Δού-λεψε δυο χρόνια στη Νέα 'Υόρ-κη, στο Νητροίτ, στο Σικάγο —όλοι του τάζανε πως στο και-νούργιο μαγαζί θαβλεπε προκο-πή, κι όλο τα ίδια και τα ίδια. Στο Νητροίτ δούλεψε και σε σιδεράδικο, μ' ένα δολλάριο τη μέρα. Δε βάσταζε όμως κ' έπε-σε ένα μήνα στο στρώμα, χω-ρίς να έχει άνθρωπο να του δώ-σει ένα ποτήρι νερό. Δυο χρό-νιά μέρες, ούτε ένα δολλάριο στο δρόμο του να σκύψει να μαζέψει! 'Ανάθεμά σε, Πανα-γή Τράκα!... ψιθύριζε, και δού-λευε.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ: Στο ερχόμενο φύλλο

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΔΕΝ ΕΤΥΧΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ: Με τη νέα μέθοδο της και-νούργιας ΠΕΡΜΑΝΑΤ

ΟΥΔΕΤΕΡΑΣ Μαλλιά κατεστραμμένα από θά-λασσα ή βουνό, ψαλίδες, από άποτυχίες άλλων περμανάντ κ. λ.π. γίνονται μαλακά σαν με-τάξι και το σπουδαιότερο κά-νει μπούκλες χονδρές και σκά-λες φορδείες.

Κομμωτήριο «Μασκώτ» ΧΡΗΣΤΑΚΗ & ΔΕΣΠΟΥΛΑ Εύθυδου 1, Παγκράτι Τηλέφωνο 72.406

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νέα 17—20 ετών έχουσα προσόντα να κενέει διά- θέσιν μαθητευομένης γραμμα-τέως και ρεσέπσιονιστ εἰς τὸ Αἰσθητικὸν καὶ Χειρουργικὸν Θεραπευτήριον, Βουκουρεστίου 38, 7.30—8.30 μ.μ.

ΠΕΡΖΙΑ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΑ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΥΛΑΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑ

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΡΥΘΜΙΚΗ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΧΟΡΟΣ

Τὰ μαθήματα ἀρχίζουν τὴν 1ην Ὀκτωβρίου. Τμήματα διὰ παιδιὰ—κοπέλλες καὶ Κυρίες. Εἰδικὸν τμήμα μουσικῆς διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ. Ἑγγραφαὶ καὶ πληροφορίες εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχο-λῆς καθ' ἐκάστην 9—1 καὶ 5—7 πλὴν Σαββάτου ἀπο-γευματικῶς.

Ὀμῆρου 55. Τηλ. 612-263.

Ξαναβροῖκα

τὴν ἀγάπη μου

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 52)

μου, εἶμαι ὅμως ἑτοιμὴ νὰ δο-κιμάσω ὅποιοδήποτε δουλειά.

Ἡ κυρία Κολὲν δίστασε μιά στιγμὴ κι' ὕστερα μοῦ εἶπε: —Ἐχω μιά ξαδέρφη ποὺ ἔχει ἕνα ρεστοράν στὴ Μπρέστ. Εἶμαι βεβαία πὼς ἂν τὴν πα-ρακαλέσω θὰ σὰς πάρῃ στὴ δουλειά της...

Ἡ Μπρέστ ἦταν ἑκατὸ χι-λιόμετρα μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ δρισκόμουν. Στὸ βαγόνι τρι-της θέσεως ποὺ ταξίδεψα, μὲ τὸ μαρὸ μου ἀποκοιμισμένο στὴν ἀγκαλιά μου ἔρριχνα γύ-ρω μου φευγαλέες ματιές. Φο-βόμουν μὴπως ἀνακαλύψουν τὴ φυγὴ μου καὶ μὲ γυρίσουν πύ-σω.

Κι' ὅμως, δὲν εἶχα τίποτα νὰ φοβηθῶ. Ἡμουν ἐνῆλιξ καὶ κανένας νόμος δὲν μποροῦσε νὰ μὲ υποχρεώσῃ νὰ ἐγκατα-λείψω τὸ παιδί μου. Φυσικά, θλιβόμουν ὅταν σκεφτόμουν τοὺς γονεῖς μου, ἀλλὰ ἡ μη-τρικὴ ἀγάπη ἦταν πολὺ δυνα-τώτερη.

Ὅταν κατέβηκα στὸ σταθ-μὸ τῆς Μπρέστ, ἔδωλα ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, πῆρα ἕνα ταξί κι' ἔδωσα τὴ διεύθυ-σι ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ἡ κυρία Κολὲν.

Ἡ ξαδέρφη τῆς ἦταν μιά ἀγαθὴ γυναίκα καὶ δέχτηκε νὰ μὲ πάρῃ στὴ δουλειά δοκιμα-στικά. Ἦταν βέβαια σκληρὴ δουλειά καὶ κουρασέμον πολὺ, ἀλλὰ ἦμουν εὐχαριστήμενη. Κερδίζα τὸ ψωμί μου, εἶχα τὸ παιδί μου, τί ἄλλο ἤθελα;

Μιά καλὴ γειτόνισσα δέχθη-κε νὰ φυλάξῃ τὸ Νοὲλ —αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχα δώσει στὸ παι-δί μου— ὅταν ἔλειπα καὶ τὸ βράδυ τὸν ἔπαιρνα στὸ δωμά-τιό μου, κοντά μου, ὅλη τὴ νύχτα, ὡς τὸ πρωῒ. Μήπως αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ θησαυρός μου;

Οἱ μήνες κύλησαν γρήγορα. Ἡ ἀνοιξὶς πέρασε, ὕστερα τὸ καλοκαίρι, τὸ φθινόπωρο κι' ἦρθε πάλι χειμώνας. Ὁ Νοὲλ ἦταν ἑνὸς χρόνου. Δὲν εἶχα ξεχάσει τὸν πατέρα του καὶ κάπου - κάπου, ἡ ἀνάμνησί του μ' ἐνοχλοῦσε.

Καὶ μιά μέρα... Ἐκανε πο-λὺ κρύο, εἶχε χιονίσει καὶ βά-διζα ἀρᾶς μὲ τὸ Νοὲλ στὴν ἀγκαλιά μου. Τὸ ἔδαφος ἦταν γλυστερό καὶ δράβουνα ἀκόμα τὸ ἔβλεπα. Ἐκαλύτερα νὰ φθάσω ἀργά στὴ δουλειά, πα-ρὰ νὰ πέσω μὲ τὸ πολὺτιμο φορτίο μου σκεφτόμουν, ὅταν ἔαφνικά τὸν εἶδα.

Προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος μου... Τὰ μαλλιά του γυάλιζαν στὸ χειμωνιάτικο ἥλιο, τὸ στό-μα του χαμογελοῦσε καὶ τὰ γαλανά μάτια του μὲ κύττα-ζαν. Μιά ξανθὴ κοπέλλα ποὺ κρεμόταν στὸ μπράτσο του, εἶπε καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κον-τά μου.

—Γιατί σταματᾶς, Ρενώ; Ὁ' ἀργήσουμε. Τὸ χαμόγελό του, πάγωσε στὰ χεῖλιά του, ἐνῶ ἐγὼ τὸν κύτταξα σὺν χαίμηνι. Ὑστερα ἄρχισα νὰ τρέχω μ' ὅλες μου τίς δυνάμεις.

Ἀλλὰ ἔτρεφε ἀπὸ κοντά μου καὶ μ' ἔπιασε. —Κολέτ... ἐσύ... ἐσύ εἶ-σαι; Τί κανεῖς ἐδῶ; Κι' αὐτὸ τὸ παιδί; Ἦταν πελιδνὸς κι' εἶχε ἐ-

Ιατρός Μαιευτὴρ Γυναικολόγος. Δέχεται καθ' ἐκάστην 9—12, 5—7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικουπὴ 113, Τηλ. 613 610

Ἡ σημερινὴ γυναίκα, ἰδίως ἡ ἐργαζομένη δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ εἴη πάντα εὐχάριστη διαθέ-ση καὶ μάλιστα ὡριμέ-νες ἡμέρες τοῦ μηνός. Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ τῆς εἶναι ἀπαραίτητη. Ἐκατομύ-ρια γυναικῶν χρησιμώ-νουν σήμερὰ τὴν Σε-βιὲτ ὑγείας ΚΑΜΕΛΙΑ, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ὑγεία καὶ ν' ἀποφύγουν τίς δυσάρεστες ἐκπλή-ξεις καὶ συνέπειες τοῦ πορελθόντος.

● Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ εἶναι πρακτικὴ ● Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ εἶναι οἰκονομικὴ ● Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ σημαίνει ὕγεια καὶ καθαριότητα

Camelia Σεβιέτ ὑγείας Προσφέρει ο' ὅλες τίς γυναῖκες Ἀσφάλεια καὶ Αὐτοπεποίθηση

Camelia Σεβιέτ ὑγείας

χάσει ὀλίγτελα τὴν κοπέλλα τοῦ συνώδευε.

—Ναί Ρενώ, ἐγὼ εἶμαι! Ἀλλὰ τί σ' ἐνδιαφέρει;

Τὰ χεῖλή του ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι κι' ἐσφίγγε τὰ δόν-τια του γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ.

—Γιατί δὲν ἀπάντησες στὰ γράμματά μου, Κολέτ; —Ποιά γράμματα; Δὲν πῆ-ρα κανένα γράμμα. —Μοῦ εἶχες πῆ νὰ σοῦ γράφω στὴ φιλὴ σου Μόνικα. Σοῦ ἔγραψα ἀλλὰ ἀπάντησι δὲν πῆρα.

Γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του κι' ἐγὼ χαμήλωσα τὰ μά-τια.

—Μόνο γιὰ νὰ μάθω ποῦ

νὰ σοῦ γράφω ἦρθε ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ, Κολέτ... Πίστεψε με... Τὸ ἄλλο δὲν τὸ θέλησα, σ' ἀ-γαποῦσα.

Αὐτὴ ἡ συζήτησι δὲν ἐνδιέ-φερε καθόλου τὸν Νοὲλ κι' ἄρ-χιζε νὰ μὲ χτυπᾷ στὸ μάγου-λο μὲ τὸ χερσάκι του.

—Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι δικό σου, Κολέτ; μουρμούρισε ὁ Ρενώ.

—Ναί, δικό σου καὶ δικό μου, ἀπάντησα. Εἶναι τὸ παι-δί μας Ρενώ.

—Δικό μου; Κεῖ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα; —Δὲν ἤθελα. Εἶχα πιστέ-ψει πὼς δὲν μ' ἀγαποῦσε.

—Τρελλή... ψιθύρισε τρυ-

ΕΡΜΗΣ

ΝΕΛΣΟΝ

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΕΛΕΙΩΣ Τὴν ἔπιδερμίδα σας ἀπὸ μιμηπικία, ξηανθηματα, καὶ λοιποὺς ἐρεθισμοὺς (Ἡλιακὰ ἐγκαύματα, θυγκιματα, κνιζομους κλπ.)

ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ΛΕΙΟ, ΑΠΛΟ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΟΥ ΦΡΕΣΚΑΔΑ

Χρησιμοποιεῖται ἡ ἴδια καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν νύχτα καὶ διὰ κάθε πρόσωπο

Λέας χημικῆς συνθέσεως με ἀποτελεσματα ποὺ θὰ σας ἐκπλήξουν.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜ. ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΝΕΛΣΟΝ

φερὰ ὁ Ρενώ. Κι' ἐγὼ ποῦ πι-στευα ὅτι δὲν μ' ἀπαντοῦσε γιὰτὶ δὲν μ' ἀγαποῦσε...

Ἡ ματιά μου τοῦ ἀπέδειξε τὸ ἀντίθετο.

Ἀγαπήσατε πάντα, αὐτὸ μὰς ἔδειξε αὐτὴ ἡ συνάντησι. Κι' ὁ Ρενώ ἐπίσης εἶχε υποφέ-ρει καὶ περίμενε πολὺ προτοῦ ν' ἀρραβωνιστῇ τὴν κοπέλλα ποὺ συνώδευε.

—Ἡ Ντίνα θὰ καταλάβῃ, εἶπε. Αὐτὸς ὁ γάμος κανονί-στηκε ἀπ' τίς οἰκογένειές μας. —Ἀλλὰ νόμιζα ὅτι ἔμενες στὸ Πορίσι, τί κανεῖς ἐδῶ;

—Γιὰ τὴν στοατιωτικὴν με-θηρία, ἀπάντησε. Καὶ νομίζω πὼς ἡ θεία Πρόνοια μ' ἔδωλε νὰ διαλέξω τὸ ναυτικό, γιὰτὶ ἄλλοιως δὲν θάρχομεν ἐδῶ καὶ δὲν θὰ σὲ ξαναδρίσκα πο-τὲ ἴσως!

Συμφώνησα μὲ τὴ γνώμη του, γιὰτὶ κι' ἐγὼ πίστευα στὴ θεία Πρόνοια...

Κι' ὁ μπαμπὰς ἐπίσης πι-στεύει στὴ θεία Πρόνοια. Ὁ-ταν γύρισα στὸ σπίτι, μὲ τὸν ἄντρα μου καὶ τὸ παιδί μου, ἦταν περισότερο εὐτυχισμέ-νος καὶ συγκινημένος ἀπ' ὅσο ἔδειχνε.

Κι' ὅσο γιὰ τὸ Νοὲλ, ἔχει τώρα δυὸ γιαιγιὲς ποὺ τὸν ἀ-γαποῦν καὶ τὸν παρακαλεῖ-ουν...

ΜΑΡΙ ΣΙΜΟΝΙ

Ποῖος ἔκλεψε, (Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 25) πῇ ἀπ' τὴν ἀρχή, ἀλλὰ φοβό-ταν μήπως μὲ χάσει.

Ἦμουν τόσο εὐτυχισμένος, ἐνοιόθα τόσο ἀνακούφισι στὴν ιδέα πὼς ξαναδρίσκα τὴ Γενε-διέθ μου τίμια, ποῦ τὴ φίλη-σα μὲ παραφορά. Ἀναστρέναζε ἐλαφρά, καταλαβίνοντας πὼς τίποτε δὲ μὰς χωρίζε πιά.

—Μὲ συγχωρεῖς, ρώτησε. —Πότε θὰ παντρευτοῦμε; ἦ-ταν ἡ ἀπάντησί μου.

Τὴν ἄλλη μέρα, μπήκα στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ καὶ κύτταξα μὲ κατὰπληξ τὸν Που-σιὲν Λομμιέ σιωρτισμένο σὲ μιά καρέκλα. Σήκωσε πάνω μου τὰ μάτια του, ἀλλὰ τὰ γύρισε ἀ-μέσως.

—Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν πῆ-ρε τὸ Πιρουῖ, εἶπε ὁ διευθυντῆς ἀλλὰ θὰ τὸ μάθουμε σὲ λίγο.

—Λογαίεν! Σεῖς ποῦ σὰς εἶχα τόση ἐμπιστοσύνη! —Ἀφῆστε αὐτὸν τὸν βρω-μερό. Δὲν ἀξίζει οὔτε μὴ μα-τιά.

Γύρισα πρὸς τὸ διευθυντή.

—Δὲ θὰ τὸ πίστευα...

Ὁ κύριος Ρεμπουρ μὲ διέ-κοψε ἀνασπώνοντάς τοὺς ὡ-μούς του.

—Σὰς τὸ εἶχα πῇ: πρέπει νὰ ὑποπτεῖσαστε ὅλο τὸν κό-σμο. Ὁμολογῶ πὼς εἶχα ὑπο-πτεῖθ καὶ τὴ γραμματέα μου ἀκόμα. Εἶμαι εὐχαριστήμενος ποὺ εἶναι ὁ δικός σας.

—Κι' ἐγὼ, ἔκαμα χαμογε-λώντας.

Ὁ διευθυντῆς μαῦρριξε μιά πονηρὴ ματιά, πιστεύω μάλι-στα πὼς μοῦκλεισε τὸ μάτι...

—Αὐτὸ δὲ μὲ ἐκπλήττει, εἶπε.

Α. ΜΠΑΡΤ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μηχανὴ καινοῦρ-γῆς μανταρίσματος καλῶν «ΝΤΕΣΜΟΒΙΤΟΣ» τελευταίου συστήματος, εἰς τιμὴν εὐκαι-νίου 10 καὶ Ἀλκιδιάδου, Πει-νάου 10 καὶ Ἀλκιδιάδου, Πει-ραιεύς.

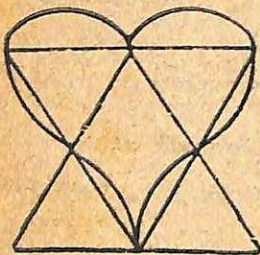
ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

(ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΣΕΛΙΔΑ 57)

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Οριζοντίως:
1) ΑΡΠΑ—ΤΑΛΚ. 2) ΑΡΙΟΝ. 3) ΡΕΜΟΣ—ΤΑΥ. 4) ΟΣΙΑ. 5) ΒΕΛΟΝΑ. 6) ΡΕ. 7) ΟΣΟΣ. 8) ΛΕΩΝ. 9) ΝΗ—ΣΚΑΜΝΙ. 10) ΓΚΑΛ. 11) ΝΩΕ—ΟΣΡΑΜ. 12) ΝΑΣΚΟ. 13) ΑΣΤΙ—ΙΩΩΣ.
Καθέτως:
1) ΑΡΡΑΒΩΝ—ΝΕΑ. 2) ΕΞΗΓΩ. 3) ΠΑΜΠΛΟ—ΚΕΝΤ. 4) ΑΠΟ—ΟΣΣΑ—ΑΙ. 5) ΙΣΟΝ—ΚΛΟΣ. 6) ΤΟ—ΣΑΛΑ—ΣΚΙ. 7) ΑΝΤΙ—ΕΜΠΡΟΣ. 8) ΑΑΡΩΝ. 9) ΚΕΥ—ΕΝΙΣΜΟΣ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ιδού πάλι είναι ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να τοποθετηθούν τα δύο τρίγωνα και να χαραχθούν οι καμπύλες:

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΡΣΟΒΙΑ

Χρειάστηκε τεσσαρισημίση ώρα (και όχι πεντέμιση), γιατί η ώρα στη Βαρσοβία είναι μία ώρα πιο μπρος από την ώρα του Παρισιού.

Η ΔΙΠΡΟΣΩΠΗ ΣΤΑΡ

Αριστέρα, η Μάργκαρετ Λόκ-γουντ και δεξιά, η Άννα Νήγκλ.

ΕΧΕΤΕ ΟΡΘΗ ΚΡΙΣΙ:

1. Περίπου 40 χρόνων. 2. 150 κιλά. 3. Περίπου 2.500 μέτρα. 4. 8 φορές. 5. 80 τόννοι. 6. Περίπου 40 μέτρα.

ΕΝΑΣ ΑΤΑΚΤΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

1. Άαρν, 2. Άαλαντ, 3. Άδυσας, 4. Άδερν, 5. Άδα, 6. Άδελάρδος, 7. Άδουκίρ, 8. Άδαθός, 9. Άδελ, 10. Άάβαν, 11. Άάβασιν, 12. Άάβασινά, 13. Άάβελ, 14. Άαρ, 15. Άάσάω, 16. Άάσάοι, 17. Άάβασιν, 18. Άάβασιν, 19. Άάβασιν, 20. Άάβασιν.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Οι λύσεις των πνευματικών παιχνιδιών

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

Αϊγυπτός, Μαρόκο, Κογκό.

ΑΝΑΚΑΤΕΥΤΗΚΑΝ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΖΩΟ

1
2
3
4
5
6
7

ΚΕΦΑΛΙ

5
3
6
1
4
7
2

ΑΙΝΙΓΜΑ Πασαλιμάνε.

68

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Οριζοντίως:
1) ΑΛΤ. 2) ΑΙΩΡΑ. 3) ΤΙΜΗ. 4) ΕΝ—ΤΑΥ. 5) ΛΥΠΗ.
Καθέτως:
1) ΑΒΕΛ. 2) ΑΙ—ΝΥ. 3) ΛΩΤ. 4) ΤΡΙΤΗ. 5) ΑΜΑ. 6) ΗΥ.

ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

Νά τὰ λάβη τοῦ Γιαννάκη: Ὁ ἱππόκαμπος ζῇ στὰ θάλασσα. Ἐχει κεφάλι σὰν ἀλόγου (ἵππου) καὶ σῶμα σὰν κάμπιας. Τὰ καγκουρά δεν ἀνήκουν στὴν οἰκογένεια τῶν παχυδερμῶν. Ὁ ἱπποπόταμος δεν ἔχει κέρατο πάνω στὴ μύτη του. Τέτοιο ἔχει ὁ ρινόκερος. Ὁ χαμαιλέον δεν ἀνήκει στὰ ἐρπετά. Εἶναι ἕνα μικρὸ ζῷο, πὺν ἀλλάζει συνεχῶς χρώματα. Γίνεται πράσινο ὅταν εἶναι πάνω σὲ φύλλα δέντρου, καφέ ὅταν εἶναι πάνω στὸ χῶμα κ.ο.κ. Οἱ καμηλοπαρδάλεις δεν ἔχουν φτερά. Εἶναι θηλαστικά ζῶα. Φτερά ἔχουν οἱ στρουθοκάμηλοι. Αὐτὲς ὅμως δεν ἔχουν καμπούρα. Καμπούρα ἔχουν οἱ καμήλες.

Ο ΑΘΛΗΤΗΣ
Ὁ ἀθλητὴς ζυγίζει 130 κιλά.

Λούζετε τὰ μαλλιά σας ἀλλὰ μὲ τί;

Ὅχι δέξαιο καὶ σασοῦνη ἢ τίς ἀπομιμήσεις τοῦ Σαμποῦν, πὺν περιέχουν ἀλκαλικά ἀλατὰ τοὺς καταστρεφθεῖς τῶν ριζῶν. Μόνον τὸ γνήσιο Σαμποῦν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ, ἀπληλαγμένο ἀπὸ χρωστικὲς ἢ ἄλλες ἐπιβλαβεῖς οὐσίες, εἶναι κατασκευασμένο μετὰ τελευταία δεδομένα τῆς Ἐπιστήμης. Τὸ Σαμποῦν ΤΕΤΕ-ΝΟΥΑΡ, διατηρεῖ τὰ μαλλιά ὑγιή, ἐλαστικά, στιλπνά καὶ στὸ φυσικὸ τοὺς χρῶμα καὶ σχῆμα.

Ζητεῖτε μ' ἐπιμονὴ τὸ γνήσιο Σαμποῦν

ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
Θάκελλοι - Φιάλαι - Κρέμα

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ἱατροὺ
Σ Ὁδὸς 116, Ἀθήνα
Τηλέφωνοι:
20.538. 26.889. 30.430

ΜΙΛΟΥΝ Τ' ΑΣΤΡΑ

καὶ προλέγουν τὸ μέλλον γιὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου 6 Οκτωβρίου γι αὐτὲς πὺν γεννήθηκαν στοὺς παρακάτω ἀστερισμοὺς

Κριός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—30 Μαρτίου): Κάτι θὰ σὰς συμπεῖ πὺν δεν θὰ εἶναι καὶ πολὺ εὐχάριστο, ἐνῶ ἀντιθέτως κάποιον ἐξελίξει θὰ εἶναι εὐχάριστη.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (31 Μαρτίου—9 Ἀπριλίου): Οἱ ὅροι ἀντιστρέφονται. Θὰ πρέπει νὰ κρατήσετε σταθερὰ σῆμα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (10—19 Ἀπριλίου): Γενικὲς μεταβολές. Προσοχή.

Ταύρος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (20—30 Ἀπριλίου): Θὰ ἐπισπεύσετε τὴν ἐνέργειαν ἐνὸς ζητήματος πὺν σὰς ἐνδιαφέρει.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαΐου): Προχωρήσετε γρήγορα. Ὅλα εἶναι εὐνοϊκά.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Μαΐου): Μήπως πάσχετε ἀπὸ κανένα σύμπλεγμα; Ἀναλύστε μὲ ἐιλικρίνεια τὸν ἑαυτὸ σας.

Δίδυμοι

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—30 Μαΐου): Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονὴ γιὰτὶ ὅλα τὰ πράγματα δεν ἔρχονται ὅταν καὶ ὅπως θὰ θέλουμε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Ἰουνίου): Δεν θὰ τὸ πετύχετε σύντομα, μολοντὶ ὅλα τώρα θὰ σὰς εἶναι εὐχάριστα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Ἰουνίου): Χρησιμοποιήστε καὶ νουήγρια μέσα. Τὰ παλιὰ εἶναι ξεπερασμένα.

Καρκίνος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ἰουνίου—1 Ἰουλίου): Ἡ λύσις θὰ ἔρθῃ, μὰ δεν θὰ εἶναι εὐχάριστη.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Ἰουλίου): Θὰ θρῆσθε πολὺ σύντομα καὶ κατὰ τρόπο ὑπέροχο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Ἰουλίου): Θὰ θρῆθε σὲ δύσκολη θέσι.

Λέων

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ἰουλίου—1 Αὐγούστου): Μὴ περιμένετε νὰ γίνῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Αὐγούστου): Ὅλα θὰ πᾶνε καλά, ἐκτὸς ἀπὸ μὴ ὥριστη μέρη τοῦ δεκαπενθήμερου.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Αὐγούστου): Μεταβολὴ πάλι: Γιατὶ; Σαρκρὲντ ντ' ἀμούρ.

Παρθένος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Αὐγούστου—2 Σεπτεμβρίου): Θὰ δημιουργήσετε γύρω σας μὴ ἀπομύνησι.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (3—12 Σεπτεμβρίου): Ἀποφασιστικὲς μεταβολές χωρὶς ἄμεσες συνέπειες.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (13—22 Σεπτεμβρίου): Ἡ ὑπόθεσι παίρνει σὲ ὑπόθεσι.

Ζυγός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23—Σεπτεμβρίου—1 Ὀκτωβρίου): Μπῶρες καὶ μπουμπουνιὰ στὸν ὁρίζοντα. Ἀγνωστο ὅμως ἂν εἶναι γιὰ σὰς.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—12 Ὀκτωβρίου): Οἱ φίλες σας σὰς ἀγαποῦν καὶ θὰ σὰς τὸ δείξουν.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (13—22 Ὀκτωβρίου): Τίποτα τὸ δυσάρεστο στὸ δρόμο σας.

Σκορπιός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ὀκτωβρίου—2 Νοεμβρίου): Συγκρούσεις μὲ ἀντιπαθητικὸ πρόσωπο. Θὰ ὑποχωρήσετε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (3—11 Νοεμβρίου): Χωρὶς ἀναβολὴ πρὸς μὴ εὐχάριστη ἐξελίξι.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—21 Νοεμβρίου): Νάταν πάντα ἔτσι.

Τοξότης

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (22 Νοεμβρίου—1 Δεκεμβρίου): Δημιουργεῖται σταθερὰ κατάστασις.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Δεκεμβρίου): Προσέχετε στὶς σχέσεις σας. Βλέπετε ὅλον τὸν κόσμον καλῶς.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Δεκεμβρίου): Θὰ ξαφιαστήτε μὲ κατὶ πὺν δεν περιμένετε.

Αἰγόκερως

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Δεκεμβρίου—1 Ἰανουαρίου): Δεν εἶναι αὐτὸ πὺν θέλετε στὸ μυαλό σας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Ἰανουαρίου): Μὴ καταστρέψετε μόνη σας τὴν εὐτυχία σας.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—21 Ἰανουαρίου): Θὰ γονατίσετε.

Υδροχόος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (22—30 Ἰανουαρίου): Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Θὰ εἶναι μὴ περιεργὴ κατάστασις.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (31 Ἰανουαρίου—9 Φεβρουαρίου): Κατὶ σας πνίγει. Μὴ τὸ κρατᾶτε μέσα σας.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (10—20 Φεβρουαρίου): Ὅπως καὶ νῶθουν τὰ πράγματα, ἐσεῖς δεν θὰ πάθετε τίποτα.

Ἰχθεῖς

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—29 Φεβρουαρίου): Προσοχὴ στὶς νέες ἐξελίξεις, πὺν πιθανὸν νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεσθε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαρτίου): Δεν μπορεί νὰ συμβῇ αὐτὸ πὺν περιμένετε ἂν δεν βοηθήσετε ἡ ἴδια.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Μαρτίου): Δεν μπορεί νὰ μὴ τὸ πετύχετε.

ΣΙΒΥΛΛΑ

Ἔνωση

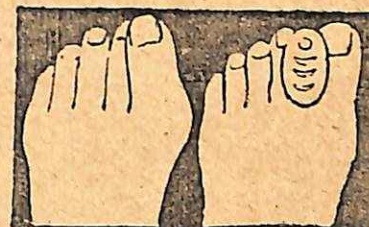

Θὰ προφυλάξετε τὸ δερμα σας ἀπὸ τὴν ἀλμύρα τῆς θάλασσας καὶ τὸν καυτὸ ἥλιο καὶ θὰ τὸ διατηρήσετε ΝΕΑΝΙΚΟ·ΦΡΕΣΚΟ·ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ

- ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΚΑΝΑ: Γιὰ τὰ χέρια καὶ τὸ δερμα.
- ΡΟΔΑΛΙΝΗ: Γιὰ τὸ πρόσωπό σας.
- ΚΡΑΓΙΟΝ ΜΑΟΡΙ: Γιὰ νὰ ἔχετε ὥραία χεῖλη.

DR SCHOLL'S:
Γιὰ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ὁμορφίαν τῶν ποδιῶν

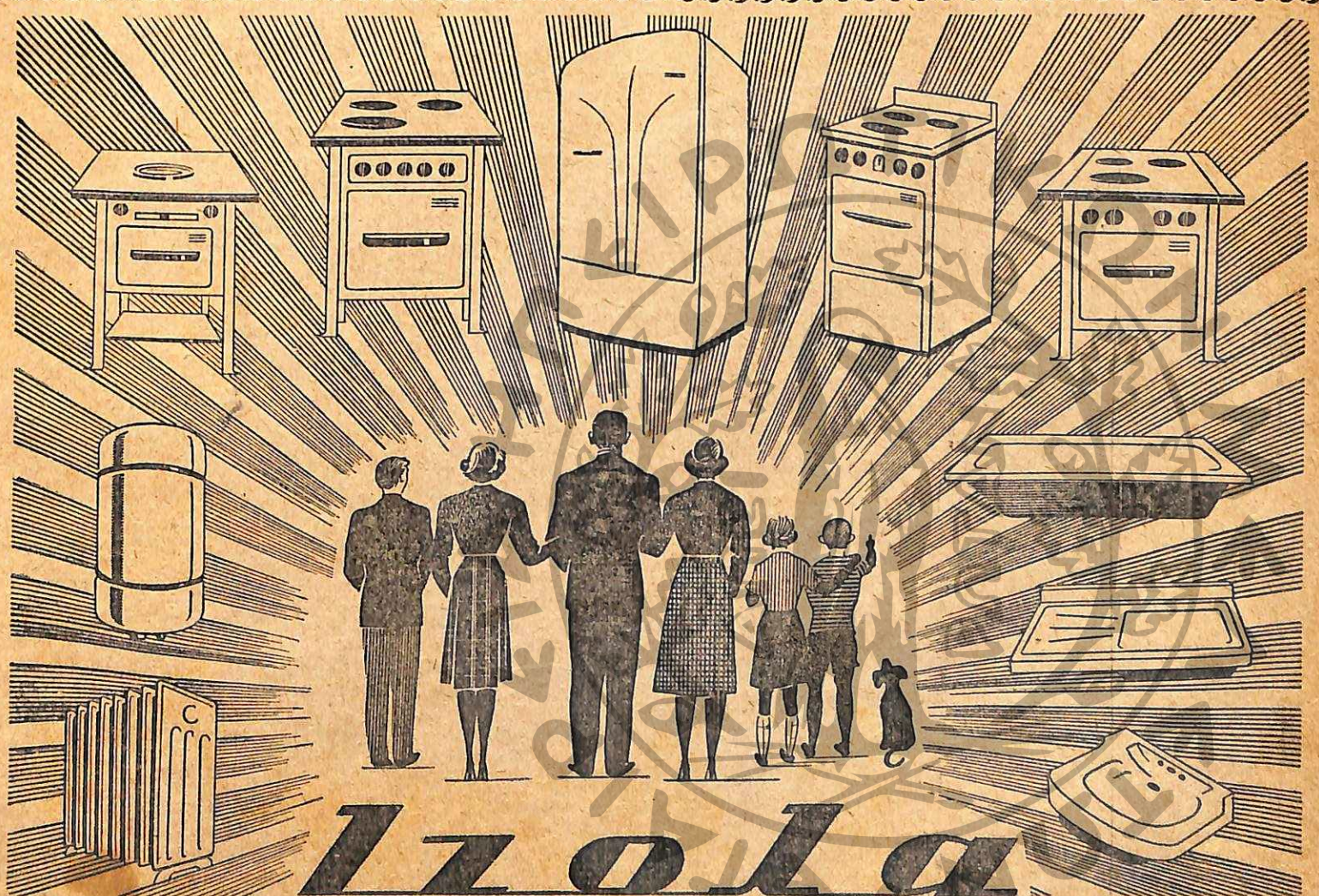
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

52-673. 52-674

«ΑΘΗΝΑ»

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΗΤΙ

ΔΥΟ
ΘΑΥΜΑΣΙΑ
ΠΛΕΚΤΑ
ΓΙΑ ΤΟ
ΧΕΙΜΩΝΑ
ΠΟΥ
ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ

Οι εξηγήσεις στις σελίδες 34 και
42 της «Πρακτικής Γυναίκας»

